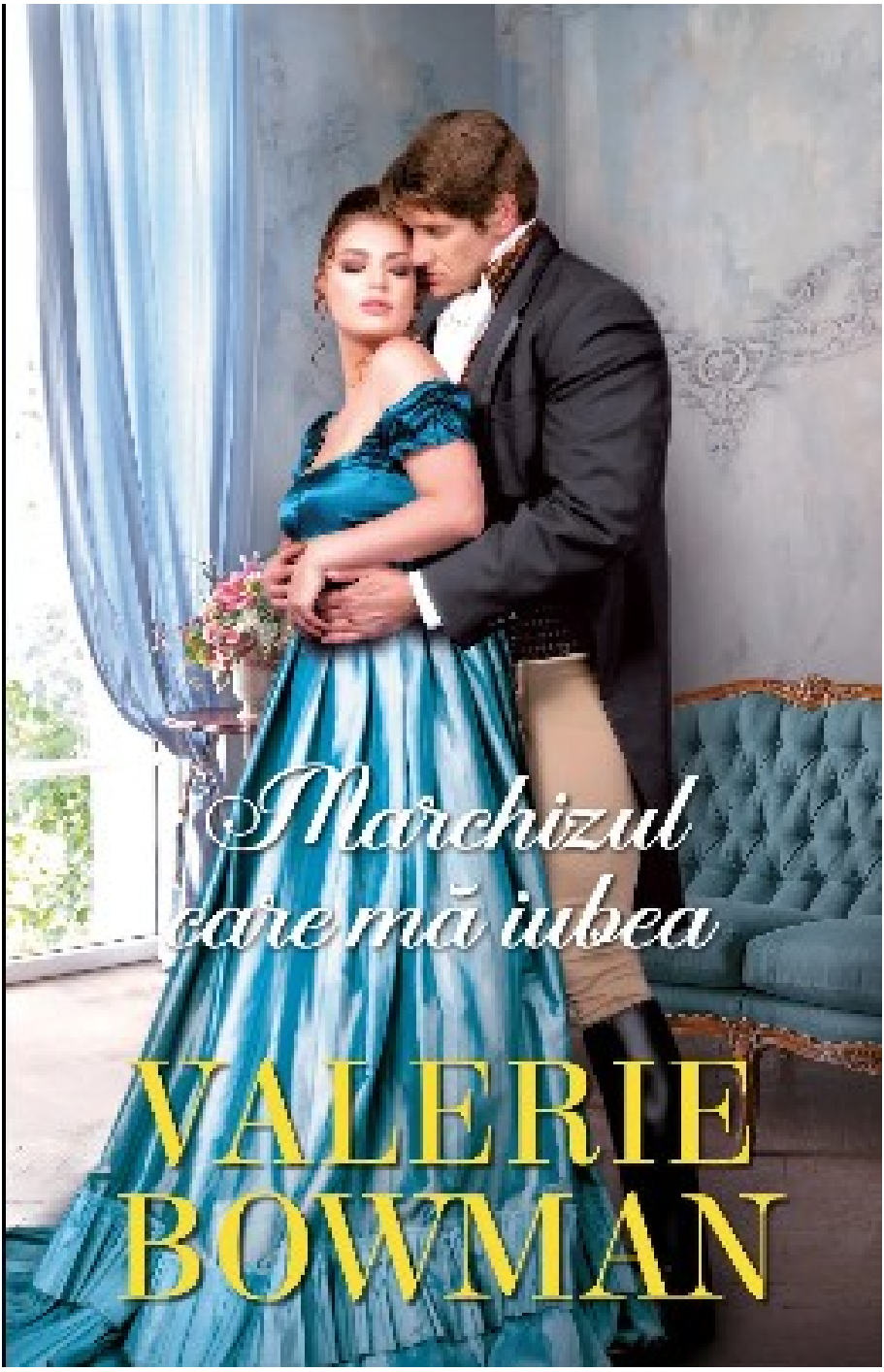
Marchizul
care mă iubea
VALERIE
BOWMAN

VALERIE BOWMAN
MARCHIZUL CARE MĂ IUBEA
SERIA CLUBUL VALEŢILOR 3

The Valet Who Loved Me **by Valerie Bowman**

Traducere din limba engleză Irina Stoica
LITERA

Bucureşti

Mătuşii mele, doctoriţa Ramona Shires.
Clubul Valeţilor nu ar fi existat fără tine.
Cu toată dragostea.

Personajele

Lucas Drake, conte de Kendall

Are părul şaten-închis şi ochii verzi. Este un fost erou din Marina Regală, devenit ulterior conte. Îşi caută partenera perfectă pentru a o face contesă, iar prietenii lui urzesc un plan nebunesc ca să îi vină în ajutor.

Rhys Sheffield, duce de Worthington (zis şi Worth)

E brunet, cu ochi albaştri şi un zâmbet nonşalant. Mare crai, iubitor de jocuri de noroc şi pasionat de cai, e înalt, chipeş şi are un trecut cu o anumită domniţă care s-ar putea să vrea să se răzbune cu prima ocazie.

Beaumont Bellham, marchiz de Bellingham

(zis şi Bell)

E blond cu ochi albaştri şi deţine controlul asupra tuturor aspectelor din viaţa sa. E spion pentru Ministerul de Interne şi nimic nu scapă ochiului său vigilent. Asta până când îşi găseşte perechea în cel mai neaşteptat loc cu putinţă.

Domnişoara Marianne Notley, camerista lui Lady Wilhelmina Copperpot

Roşcată, cu ochi albaştri şi pătrunzători, Marianne e abilă, inteligentă şi obişnuită să nu se bazeze decât pe propriile forţe. Când îl cunoaşte pe noul valet al stăpânului ei, începe imediat să aibă bănuieli, cu toate că e chipeş din cale-afară. Şi fermecător. Dar e limpede că individul ascunde un secret. Îi e uşor să îşi dea seama, căci ea însăşi ascunde unul.

Domnişoara Frances Wharton, fiica baronului Winfield

E şatenă cu ochi căprui şi decisă să lupte pentru

drepturile celor mulţi şi săraci. Are o zestre modestă, citeşte prea mult şi, potrivit mamei sale, e mult prea specială. Frances nu e câtuşi de puţin interesată de căsătorie, până cunoaşte un valet care ar putea să o facă să se răzgândească.

Lady Julianna Montgomery, fiica ducelui de Montlake

Blondă, cu ochi verzi, Lady Julianna este o tânără superbă, bogată şi de familie bună. Considerată cândva cea mai bună partidă a sezonului monden, e fericita logodnică a marchizului de Murdock. Dar când descoperă că fosta ei pasiune, Worth, se dă drept grăjdar la conacul unde avea loc o petrecere, Julianna decide că are în faţă ocazia perfectă să se răzbune pe el pentru că i-a dat papucii.

Ewan Fairchild, viconte de Clayton

Tovarăş nedespărţit al lui Kendall, Worth şi Bell, deţine reşedinţa de la ţară unde are loc răsunătoarea petrecere. E căsătorit cu marea lui iubire, Theodora, pe care a cunoscut-o când şi-a rupt piciorul încercând să intre pe furiş în grajdul lui.

Prolog

Londra, iulie 1814

Beau Bellham, marchiz de Bellingham, era în alertă. Mereu era în alertă când ieşea la băut cu prietenii. Fiind singurul care nu consuma alcool, considera că e responsabilitatea lui să se asigure că nu se produce vreun incident. Beau nu bea alcool. Dar nici nu îşi învinovăţea prietenii pentru că o făceau. Voia doar să se asigure că toţi ajung acasă în siguranţă.

Ocupau o masă de patru persoane, lângă fereastră, la hanul Capra Curioasă, iar Beau aştepta ocazia perfectă pentru ale prezenta prietenilor o idee ce le-ar fi putut părea… ridicolă. Tot analizase diverse modalităţi posibile de a pune pe tapet o chestiune ridicolă faţă de cei mai buni prieteni. Chiar la asta se gândea când Kendall pusese halba pe masă şi spusese:

— Cred că a sosit momentul să-mi găsesc o soţie.

Beau se întorsese brusc înspre el. Kendall îi luase faţa, era primul care punea pe tapet o chestiune ridicolă.

Worth şi Clayton îl priveau, la rândul lor, pe Kendall de parcă individul şi-ar fi pierdut minţile. Ei bine, se anunţa o discuţie cel puţin interesantă. Chiar aşa. Ca de obicei, Rhys Sheffield, duce de Worthington, vorbi primul. În ciuda influenţei defunctului său tată, Worth era un om bun. Cam fără scrupule când era vorba de femei, mare pasionat de jocuri de noroc, lui Worth îi plăcea competiţia şi, cu toate că prietenul lui făcea eforturi să facă pe nepăsătorul şi indiferentul, Beau ştia că şi-ar da viaţa pentru ţara lui. Ba chiar fusese la un pas să o facă. Worth clătină din cap şi trase aer în piept.

— O *soţie?* Dumnezeule, omule! Nu-i nevoie să te grăbeşti spre ceva aşa de… *permanent.*

— Nu mai întinerim, sublinie Lucas.

— Din contră, zise Worth, la 29 de ani suntem nişte

căţeluşi. Tata avea peste *50* de ani când m-am născut eu.

Kendall se dedicase noului său rol de conte după ce fratele său murise de tuberculoză, iar titlul îi revenise lui. Îşi lua misiunea foarte în serios. Ba chiar preluase o iniţiativă legislativă a fratelui său şi încerca să o promoveze în parlament. Era o iniţiativă privind legislaţia muncii. Dar discuţia despre căsătorie demonstra că Kendall uita ce se întâmplase data trecută, când fusese logodit. Beau decise că era rândul lui să vorbească şi miji ochii înspre Kendall.

— Eşti sigur că eşti pregătit? Au trecut doar doi ani de când…

Lăsă finalul frazei în aer. Nu era nevoie să redeschidă rana din sufletul prietenului său. Spre deosebire de el şi de Worth, care nu obişnuiau să se dedice unei persoane de sex opus, Kendall era profund în sentimente. Fusese distrus când Lady Emily Foswell îl lăsase baltă chiar înainte de nuntă şi preferase un bărbat cu un titlu nobiliar.

Worth era dedicat vieţii de burlac, în vreme ce Beau se considera căsătorit cu munca sa la Ministerul de Interne. Chiar încercase să renunţe la afurisitul de titlu ca să poată intra în armată, dar i se interzisese. În schimb, i se îngăduise să îşi folosească talentul altfel. Ca spion la Ministerul de Interne, specialitatea lui era să demaşte trădătorii şi, la drept vorbind, nimic nu-i făcea mai mare plăcere.

— Slavă Cerului! exclamă Clayton. Nu mai am răbdare să nu mai fiu singurul cu laţul în jurul gâtului.

Ewan Fairchild, viconte de Clayton, se căsătorise de curând şi abia se întorsese din luna de miere. Îşi adora soţia, politica şi ştiinţa, în această ordine. Bogat, prietenos şi loial, Clayton îşi iubea nespus soţia, pe Theodora, iar mariajul părea să îi priască.

Beau îşi împinse paharul cu apă de o culoare îndoielnică şi îşi privi cu luare-aminte prietenii. Se cunoscuseră cu toţii la şcoală, la Eton, şi prietenia lor devenise una de durată. Fiecare avea propriul rol în grup.

Kendall era obsedat de ideea de datorie. Luptase în marină şi îi promisese fratelui său mai mare, pe patul de

moarte, că îi va continua lupta pentru drepturile muncitorilor şi se va asigura că proiectul lui legislativ trece de parlament. Mai mult, îi promisese mamei lui, în aceeaşi zi, că se va îngriji ca familia să aibă un moştenitor. Individul căra o povară grea. Dar Kendall nu mai vorbise de însurătoare de la povestea cu Lady Emily.

Worth era bufonul grupului, era faimos pentru pentru sarcasmul său. Îi plăcea să se considere un pierde-vară bun de nimic, dar nu prea îl ajutau nici titlul, nici averea. Era totuşi un om foarte loial. De exemplu, nu avea de gând să o ierte vreodată pe Lady Emily pentru că îl părăsise pe prietenul lor.

Cât despre Beau, era preocupat de misiunea lui cea mai recentă şi devenise obsedat de prinderea trădătorului de la Bidassoa. Cineva din parlament care avea informaţii despre planurile pe care Wellington le avea în Spania toamna trecută trădase armata britanică, scriind duşmanului o scrisoare în care detalia planul trupelor aflate la Bidassoa. Din fericire, complotul trădătorului fusese zădărnicit, iar britanicii câştigaseră, dar asta nu însemna că trădătorul trebuia să rămână nepedepsit. Beau era decis să îl demaşte şi să îl dea pe mâna justiţiei. De aici şi planul ridicol care îi încolţise în minte în timp ce discutau despre dorinţa lui Kendall de a se însura.

— Sunt foarte serios, continuă Lucas. Trebuie să mă ocup de siguranţa titlului de conte. Mă tem că am fost prea ocupat cu legea forţei de muncă. Am fost neglijent că am aşteptat aşa de mult să găsesc o soţie.

— Eu cu siguranţă nu o să te contrazic că ai fost prea ocupat cu legea forţei de muncă, zise Worth. Mai degrabă obsedat.

Kendall ridică din umeri.

— Păi, acum că votul a fost amânat până la toamnă în Camera Lorzilor, am mai mult timp să adun voturile de care am nevoie. Aş putea să mă apuc şi să-mi caut serios o soţie.

Beau miji ochii. Tocmai îi venise o idee. O altă idee trăsnită.

— Eu nu mă deranjez niciodată să votez în parlament, zise Worth. Nu-mi plac orele. Şi toată cearta aia este de-a dreptul extenuantă.

Bell îi aruncă o privire afectată şi clătină din cap.

— Doamne fereşte să te intereseze locul tău acolo sau vreuna din problemele ţării.

Rhys le oferi cel mai fermecător zâmbet al său.

— Am complet încredere că voi, băieţi, vă ocupaţi, răspunse Worth, bătându-l pe spate pe Bell.

— Când va veni momentul votului pentru legea fratelui meu, continuă Lucas, adresându-se lui Worth, eu vin acasă la tine şi te scot din pat.

Beau şi Clayton izbucniră în hohote de râs.

— Hai să nu vorbim despre asemenea lucruri neplăcute, răspunse oftând Worth. Lucas, ai zis că vrei să-ţi găseşti soţie. Asta-i mult mai interesant. Acum, ce vârstă ai?

Se lăsă pe spate în scaun, miji ochii şi-l măsură pe conte.

— Aceeaşi vârstă ca tine, bătrâne.

Worth doar îl tachina pe Kendall. Erau de aceeaşi vârstă, doar câteva luni diferenţă între ei.

— Păi, atunci, declară Worth, după mine, ai destul timp să-ţi găseşti o soţie.

— Uşor de zis, venind de la un bărbat căruia nu i-a păsat deloc să-şi asigure *propriul* titlu, răspunse Lucas, zâmbind amabil spre prietenul său.

Rhys îi întoarse zâmbetul, al lui fiind însă al unui şţrengar pus pe rele.

— Nu pot să te contrazic cu asta.

Îi zâmbi fetei care le aducea băuturile şi mai comandă un rând.

— Da, păi, dacă chiar cauţi în mod serios o soţie, Lucas, sezonul tocmai s-a terminat, interveni Clayton. Se pare că ai pierdut ocazia, întreaga aristocraţie este pe cale să se retragă în provincie de cum parlamentul se închide, săptămâna viitoare.

— Ştiu asta, răspunse Lucas încuviinţând scurt din

cap. Mi se face pielea de găină când este sezonul. Este plin de domniţe fandosite şi mame cu ochii numai după avere, dornice să se comporte exemplar în speranţa să pună mâna pe un soţ bogat. Nu vreau să găsesc o soţie aşa.

— Cum altfel vrei să găseşti una? întrebă Beau.

O, da. Ideea lui avea şanse să funcţioneze dacă discuţia o lua pe panta potrivită.

— Nu ştiu exact cum. Mai luă o gură din băutură, devenind tot mai încrezător cu fiecare înghiţitură. Dar de data asta am de gând să găsesc o domnişoară care să mă iubească pentru mine însumi.

Asta era. Era unica referire a lui Kendall la Lady Emily Foswell.

— Da! Worth bătu cu pumnul în masă. Vocea de obicei veselă a ducelui era plină de furie. Cred că putem cădea cu toţii de acord că Lady Emily este cea mai josnică fiinţă cu putinţă. Nu are nicio scuză pentru ceea ce a făcut, să arunce un bărbat pentru unul cu un titlu mai bun. În ceea ce mă priveşte, ea nu mai există.

Se putea conta pe Worth să vorbească pe şleau despre această femeie. Dintre ei toţi, fusese cel mai înfuriat de comportamentul ei. Şi cel mai dornic să se asigure apoi că Lady Emily află că a părăsit un viitor conte pentru un baron.

— Putem să *nu* discutăm despre Lady Emily, vă rog? zise Lucas cu un mârâit, acoperindu-şi chipul cu o mână.

Barmaniţa reapăru cu băuturile şi, odată cu ea, reapăru şi zâmbetul lui Rhys.

— Continuă să le aduci, iubire, îi zise el, după care se întoarse spre Lucas şi adăugă: Eu doar subliniez că dacă vrei o domnişoară care să te iubească pentru tine însuţi, sezonul, cu tot ridicolul lui, este ultimul loc unde să cauţi.

— Da, răspunse oftând Lucas. Ridică halba în aer pentru a-l saluta pe duce. N-am zis deja asta? Ultimul loc unde m-aş duce ar fi sezonul şi petrecerile sale, de asta am şi evitat ultimele două sezoane ca dracul tămâia.

— Oh, de *asta* nu ai participat la plictisitoarele baluri de la Almack? răspunse cu o grimasă Worth. Eu credeam că

din cauza ceaiului călduţ şi a discuţiilor banale. De aia stau departe de ele.

— Tu le eviţi pentru că nu servesc coniac, şi asta o ştim cu toţii, sublinie Bell, uitându-se fix la Worth, cu braţele încrucişate strâns la piept.

Worth îi făcu prietenului său cu ochiul.

— Pentru asta şi pentru că nu-mi oferă creditul pe care mi-l dau la Hollister.

Beau îşi dădu ochii peste cap. Hollister era locul preferat al lui Worth. Acolo juca jocuri de noroc. Hollister îi deschisese o linie de credit nelimitată, iar Worth câştiga şi pierdea acolo mici averi. Constant.

Kendall îşi scarpină bărbia, privind în gol.

— Dacă domnişoarele aristocrate n-ar şti că-s conte, aş avea o ocazie mult mai bună să găsesc o partidă, mormăi el.

Worth izbucni în râs.

— Aş plăti să văd asta. Un conte îmbrăcat în haine obişnuite pentru a găsi *adevărata iubire.* Are ceva poetic, nu?

Clayton râse şi el şi clătină din cap, dar Beau miji şi mai tare ochii.

— Nu-i o idee *complet* ciudată, zise el, înclinând uşor capul.

— Ce nu este? întrebă Kendall.

— Ideea de a te preface că eşti un om de rând pentru a găsi o soţie, răspunse Bell.

Worth îl lovi prieteneşte pe spate.

— Omule, ai înnebunit? Tu nici măcar nu *bei.*

Beau se îndreptă de spate şi i se adresă direct lui Kendall.

— În circumstanţele potrivite, ar putea funcţiona, ştii?

— Să mă prefac om de rând? răspunse clipind Lucas. Nu văd cum.

— Toată lumea din aristocraţie îl cunoaşte, punctă şi Clayton. Cum ar reuşi?

— Sugerezi să poarte o mască sau să-şi schimbe înfăţişarea? întrebă Worth.

Apoi ducele miji şi el ochii şi se scărpină în barbă. Părea că începe şi el să ia ideea în serios. Kendall se uita când la Rhys, când la Bell.

— Doar nu sunteţi serioşi. Clayton are dreptate. Cum ar funcţiona vreodată?

— Nu, nu un costum. Bell i se adresă lui Worth. Mă gândeam la ceva, cum ar fi situaţia… potrivită.

— Cum ar fi? întrebă Rhys, tărăgănând cuvintele şi aplecându-se peste masă.

— Voi doi mă speriaţi, ştiţi asta? răspunse Lucas. Pare că chiar încercaţi să puneţi la cale o metodă prin care ideea asta ridicolă să funcţioneze.

Ridicolă, într-adevăr. Beau se strădui să nu zâmbească.

— Ca o… petrecere la casa de la ţară, răspunse Bell către Worth, mângâindu-şi bărbia şi ignorând total îngrijorarea lui Lucas.

Rhys înclină capul într-o parte, cu ochii mijiţi în continuare.

— Da, o petrecere la casa de la ţară. Înţeleg ce vrei să zici.

— Dar nu poate să fie *orice* petrecere, desigur, continuă Bell. Ar trebui să fie organizată de cineva care ştie despre experiment.

— Experiment? interveni Clayton. Puţine lucruri îmi plac mai mult decât un experiment şi sunt pe cale să trimit invitaţiile la petrecerea anuală de la casa mea de vacanţă.

— Experiment? repetă şi Kendall, nedumerit.

Beau pocni din degete.

— Petrecerea de la casa ta de vacanţă ar fi perfectă, Clayton.

— Stai. Stai. Stai. Stai. Stai. Lucas, care stătea între Bell şi Worth, împinse cu ambele mâini în umerii prietenilor lui. Trebuia să se trezească repede. Prietenii lui îşi pierduseră minţile, chiar şi Bell, care de obicei era cel calm când lucrurile o luau prea mult pe arătură. O petrecere la casa de la ţară nu-mi va schimba identitatea. Domnişoarele din aristocraţie tot vor şti cine sunt la o astfel de petrecere.

— Are dreptate, zise Clayton, dând peste cap încă nişte guri de bere.

— Nu dacă inviţi doar debutantele din acest sezon, răspunse Bell, cu un zâmbet îngâmfat în colţul buzelor. Şi nu dacă creezi circumstanţele potrivite.

Kendall trase aer în piept şi îşi dădu halba într-o parte.

— Domnişoarele s-ar putea să nu mă cunoască, dar unele dintre mamele lor, da. Mai multe au fost deja la Curte cu o fiică mai mare care a debutat.

— Aici intervin *circumstanţele* potrivite, răspunse Bell, încrucişându-şi braţele la piept, încă zâmbind.

Rhys îşi scărpină barba de o zi şi afişă un zâmbet şi mai larg decât cel al lui Beau.

— Pe Dumnezeu, cred că ai descoperit ceva.

Excelent. Dacă Worth îi aprecia planul, Beau avea şanse să îi convingă şi pe ceilalţi doi.

— Eu refuz să port o mască, dacă la asta te gândeşti. Este de-a dreptul medieval, declară Lucas, clătinând din cap.

— Nu o mască, răspunse Bell.

Ah, era atât de amuzant să unelteasc㠖

— Sau un costum, continuă Kendall.

Împinse halba şi mai departe. Bietul de el, chiar încerca să îşi revină în simţiri. Ha!

— Nu neapărat un… costum.

Beau şi Worth rânjiră unul înspre celălalt.

— Pentru Dumnezeu, o să mă distrez *maxim* uitându-mă la asta, adăugă Worth, încuviinţând din cap.

— Uitându-te la ce? întrebă Clayton, cu un aer confuz, încreţindu-şi nasul. Eu nu mai ştiu despre ce naiba vorbiţi voi doi.

— Eu vorbesc despre Lucas prefăcându-se a fi un servitor, răspunse Bell, cu un rânjet satisfăcut.

Kendall îl privi uluit.

— Un servitor?

— Da. Este perfect, confirmă Rhys.

Kendall se întoarse spre el şi-l privi de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

— Perfect? Eu? Să fiu un servitor? Cum este asta perfect?

— Asta tot nu rezolvă problema cu mamele domnişoarelor care îl pot recunoaşte. Chiar şi îmbrăcat ca un servitor, punctă Clayton.

— Ah, ba da, răspunse Bell. Tocmai asta-i frumuseţea. Mare parte a oamenilor nu se uită la servitori. Nu sunt atenţi la majoritatea lucrurilor, doar la ce au nevoie şi ce vor. Măcar atâta am învăţat în pregătirea mea ca spion, că oamenii nu-s atenţi la detalii. Sunt dispus să pariez că niciuna dintre acele domnişoare aristocrate nu se va uita de două ori la Kendall dacă-i îmbrăcat ca un servitor şi realizează îndatoririle unui servitor. Până la urmă va purta livrea, pantaloni până la genunchi şi perucă pudrată.

— Şi are şi avantajul că un servitor va fi în excelenta poziţie de a descoperi cum se poartă realmente o domnişoară, adăugă Worth, dându-şi părul negru lung de pe faţă cu degetele. Aş face pariu că se poartă cel mai frumos când se adresează unui potenţial soţ şi cel mai urât când se adresează unui servitor. Dumnezeu mi-e martor, asta am văzut mereu la mama.

— Sunteţi amândoi nebuni, ştiţi asta? zise Kendall, părând cu adevărat alarmat.

— Nu ştiu, îşi drese glasul Clayton, aranjându-şi lavaliera. Dar mie mi se pare distractiv. Eu sunt dispus să ofer petrecerea mea iminentă ca locaţie pentru asemenea experiment.

— Atunci şi tu ai înnebunit, decise Kendall.

Excelent. Era unul dintre avantajele faptului că ceilalţi prieteni ai lui beau alcool. Deveneau mult mai receptivi la planuri care la prima vedere păreau ridicole.

— Gândeşte-te, zise Beau concentrându-şi atenţia asupra lui Kendall care era vizibil cel mai greu de convins. Există potenţialul de a-ţi oferi exact ceea ce vrei. O imagine nestingherită a celor mai recente debutante, purtându-se exact aşa cum ar face-o când tu nu te-ai uita.

Kendall miji ochii şi-l scrută atent pe marchiz.

— Este de-a dreptul alarmant că tu nu vezi problema

acestui plan.

Beau ridică din umeri. Cu cât părea mai detaşat, cu atât mai bine.

— Ce problemă? Riscul nu-i mare. Dacă te recunoaşte cineva, vom cere pur şi simplu acelei persoane să intre în joc. Cu siguranţă se va distra alături de noi.

— Şi dacă găsesc o domnişoară care să-mi placă? răspunse Lucas. Ar trebui să-mi dau pur şi simplu jos livreaua şi să declar că-s un conte, şi să mă aştept ca ea să se îndrăgostească nebuneşte de mine?

— Deloc, zise Bell. Eu doar sugerez ca tu să *cunoşti* aceste tinere domnişoare după felul cum tratează servitorii. Nu mă îndoiesc că cele bune la fire vor fi amabile şi plăcute. După ce ai câteva candidate, vei şti pe cine să curtezi sezonul viitor.

Kendall clătină încet din cap şi, în sfârşit, trase halba înapoi înspre el. Poate că ideea începea să îi surâdă.

— Sugerezi să-mi aleg o viitoare soţie după cum tratează un servitor?

Bell ridică din sprâncene. Apoi vorbi cât de rar putu, accentuând fiecare cuvânt.

— Lady Emily cum trata servitorii?

Beau îşi dădea seama că fusese argumentul câştigător. Kendall îşi muşcă buzele cu un aer gânditor. Era momentul să lanseze cea mai ridicolă parte a planului.

— Sunt dispus să o fac cu tine, zise la întâmplare Bell, ridicând din umeri.

— Poftim? Sprâncenele negre ale lui Worth se uniră peste ochii lui albaştri. *Tu* de ce ai face-o?

Bell se relaxă în scaun.

— Pentru că am restrâns la trei posibilităţi vânătoarea mea după trădătorul de la Bidassoa.

— Bărbatul pe care îl vânezi pentru Ministerul de Interne? întrebă Rhys, coborând vocea.

— Întocmai, zise Bell. Şi dacă Clayton îi va invita pe cei trei bărbaţi la petrecere, mă voi preface şi eu că sunt un servitor pentru a-i supraveghea.

Worth lăsă capul pe spate şi izbucni în râs.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că aveai un alt motiv, Bell. Mintea ta este mereu preocupată de munca pentru Maiestatea Sa. Chiar şi când bem.

Beau zâmbi larg. Nu-l putea duce de nas pe Worth, dar nici nu încerca să îşi ducă de nas prietenii. Doar voia sprijinul lor.

— De ce să nu folosim ocazia pentru două scopuri utile? Recunosc că mă gândeam la planul ăsta înainte ca Lucas să ne spună că-şi caută soţie, dar cu atât mai bine dacă ne ajută pe amândoi, zic eu. Dar chiar va trebui să ne comportăm ca servitorii. Va trebui să-i servim pe invitaţi şi să facem toate îndatoririle pe care le au de făcut servitorii.

— Hmm. Îmi place ideea de a spiona sub propriul acoperiş. Clayton mai luă o înghiţitură mare din bere. Face toată chestia să fie un pic fascinantă. Şi cum eu n-am fost soldat sau n-am servit altfel pe Maiestatea Sa, simt că-i de datoria mea să accept această farsă. Ca să nu mai zic cât îmi plac experimentele. O vei face, Lucas?

Kendall duse halba la gură şi o dădu peste cap. Apoi se şterse cu mâneca de la haină.

— Cum să refuz, acum că participă şi Bell alături de mine?

Beau făcu eforturi să se abţină să zâmbească victorios. Trebuia să se asigure însă că toţi aveau să intre în horă. Nu doar în acea seară, dar şi a doua zi, pe trezie. Barmaniţa reveni cu încă o bere pentru Worth. Ducele îi azvârli o monedă şi îi zâmbi seducător. Apoi le acordă iar prietenilor lui întreaga sa atenţie.

— Eu, unul, sunt aşa de interesat să văd cum vor ieşi lucrurile că nu doar voi privi la spectacol, ci voi şi paria o sumă mare că voi doi nu o veţi scoate la capăt. Pariaţi cu mine? întrebă el, aruncându-le privirea lui cea mai competitivă.

Bell îşi dădu ochii peste cap.

— Pentru tine totul este un pariu, Worth.

— Poate, dar trebuie să recunoşti că ăsta-i un pariu deosebit de tentant. Worth ridică bărbia către marchiz. Cinci sute de lire că pe amândoi vă va recunoaşte o mamă

cu ochii ageri, într-o săptămână.

— Accept eu pariul! anunţă Clayton. Bănuiesc că vei participa ca oaspete, Worthington.

Kendall pufni în râs şi îi luă vorba din gură lui Worth.

— Normal că participă ca oaspete. Amicul nostru Worth n-ar putea *niciodată* să fie luat drept servitor. Clătină din cap cu compasiune către duce. Mă tem că n-ai rezista o noapte servindu-i pe alţii.

Rhys se adună şi se îndreptă de spate.

— Mă simt ofensat. Dacă voi doi, gogomanilor, puteţi, sigur că pot şi eu.

Clayton îşi umflă obrajii şi clătină din cap, evitându-i privirea.

— Hmm. Nu-s prea sigur că-s de acord cu asta, amice.

Rhys îşi încrucişă braţele la piept şi-şi scrută prietenul.

— Chiar nu crezi că aş reuşi?

— Da, recunoscu Clayton cu un aer uşor jenat. Nu dacă chiar trebuie să joci rolul unui servitor şi să faci într-adevăr sarcinile. Nu.

Worth se uită înspre Beau.

— Nici tu nu crezi că sunt în stare?

Beau clătină din cap. Încrederea în sine a prietenului său era de poveste. Plus că ducele era conştient, fără doar şi poate, de faptul că a face pe servitorul cerea o serie de calităţi pe care nu le avea.

— Nicio şansă! Scuze, Excelenţă, dar eşti mult prea obişnuit să fii servit ca să serveşti pe oricine altcineva.

— Dar tocmai aşa ştiu să o fac cum trebuie, răspunse Worth, cu o expresie nemulţumită pe faţă.

Kendall pufni.

— Mă tem că a te uita la cineva cum serveşte şi a *servi* realmente sunt două lucruri complet diferite.

Rhys făcu ochii mari.

— Tu eşti conte, pentru Dumnezeu! De ce crezi că *tu* poţi servi?

— Poate că-s un conte, dar ştiu ce-i munca grea. Am petrecut ani în marină muncind, băgând calafat în găuri şi

scoţând viermii din pesmet. Şi astea două sarcini erau plăcute pe lângă alte sarcini de-ale mele, zise Kendall.

Rhys lovi cu palma în masă, făcând halbele să se clatine.

— Bine. O *mie* de lire că rezist şi eu ca servitor timp de două săptămâni. Sau că măcar rezist mai mult decât oricare dintre voi.

— Acum cine-i nebun? zise Clayton, ridicând sprâncenele înspre Rhys.

— Eu sunt chiar serios, strângând din dinţi. O mie de lire, domnilor. Cine acceptă pariul?

— Eu! spuseseră tustrei la unison.

Capitolul 1

Să scape de un valet se dovedi o sarcină mult mai simplă decât anticipase Beau. În definitiv, nu fusese nevoie decât de câteva întrebări discrete prin satul unde locuia lordul Copperpot, de o vizită bine sincronizată la o cârciumă frecventată regulat de valetul personal al lordului şi de o ofertă de 40 de lire sterline.

Era o sumă mai mare, probabil, decât ce câştiga valetul într-un an, iar individul fusese mai mult decât încântat să se declare prea bolnav ca să îşi poată însoţi stăpânul la petrecerea de la reşedinţa de la ţară a lui Clayton.

Colegii lui Beau de la Ministerul de Interne nu erau străini de acoperiri prin intermediul unei populare agenţii londoneze de plasare a forţei de muncă, aşa că în doar 24 de ore Beau îşi făcu apariţia la uşa lordului Copperpot, gata să ocupe poziţia recent eliberată de valetul personal al domniei sale.

Beau îl alesese pe Copperpot din mai multe motive. Primul şi cel mai important era că lordul era unul dintre cei trei bărbaţi pe care Coroana îi suspecta că ar fi trădătorul de la Bidassoa. Al doilea era că Beau şi Copperpot nu se

cunoşteau, nu fuseseră prezentaţi oficial vreodată unul altuia, altfel l-ar fi recunoscut fie valetul, fie însuşi lordul. În al treilea, dar nu în ultimul rând, se ştia că lordul Copperpot avea un valet căruia îi cam plăcea băutura şi care rămânea adesea fără o leţcaie. Cele trei motive se îmbinau perfect, făcându-l pe Copperpot nobilul ideal căruia Beau să-i ofere serviciile preţ de două săptămâni la petrecerea lui Clayton.

Kendall găsise şi un nume pentru experimentul lor. Îi spusese „Clubul Valeţilor”. Asta cu toate că Beau le explicase prietenilor săi că el trebuia neapărat să fie valet personal, nu unul oarecare, care serveşte la masă şi întâmpină oaspeţii. Kendall luase decizia să păstreze numele chiar şi după ce Worth se rugase de ei ca în loc de valet să-i lase să se dea drept grăjdar la grajdurile de pe proprietatea lui Clayton.

După ce primise o mulţime de instrucţiuni foarte utile de la doamna Cotswold, menajera reşedinţei londoneze a lui Clayton, Beau îşi petrecuse următoarele săptămâni studiindu-şi în permanenţă propriul valet personal, urmărind tot ce făcea şi punându-i tone de întrebări.

Sub tutela lui Malcolm, Beau învăţase să se îngrijească de haine şi de încălţăminte, să se asigure că vasul cu apă pentru spălat era mereu plin, să verifice dacă dulapurile şi şifonierele erau curate şi aerisite corespunzător şi să ascută briciul de bărbierit. Învăţase chiar şi să tundă, în cazul în care ar fi fost nevoie de acest serviciu pe durata scurtului său angajament cu Copperpot. În secret, spera însă, pentru binele lordului, că nu avea să i se ceară aşa ceva.

Beau şi Malcolm petrecură două zile deprinzând tehnicile pentru un nod perfect la cravată, precum şi diverse stiluri de a o lega la gât. La un moment dat, Beau deveni o prezenţă constantă atât de enervantă încât se temu că Malcolm avea să-şi dea demisia. Nu peste mult timp, Beau fu chemat la reşedinţa de la ţară a lordului Copperpot şi primi postul de valet personal la recomandarea ducelui de Worthington în persoană. Ducele îi dăduse referinţe din care reieşea că un anume domn

Nicholas Baxter era un valet personal deosebit de competent care ar fi mândria oricărei case. Marchizul devenit servitor nu putea fi decât bucuros că investise atât de mult timp în pregătire. Cu mai puţin de două zile de la momentul când îl plătise pe adevăratul valet personal al lui Copperpot, Beau deja pornea la drum, alături de anturajul lordului, către reşedinţa de la ţară a lui Clayton.

*

Suita lui Copperpot porni spre Devon cu trei trăsuri. Într-una dintre ele se aflau lordul, soţia sa şi fiica lor, Wilhelmina, în vârstă de 18 ani. În a doua călătoreau servitoarele, iar în a treia se aflau Beau, doi valeţi şi un majordom. Drumul era lung şi plin de hârtoape, dar Beau decise să folosească timpul pe care îl avea la dispoziţie obţinând, discret, informaţii de la unul dintre valeţii lui Copperpot. Aşteptă până când ceilalţi fură pe jumătate adormiţi, plăcut legănaţi de mişcările trăsurii şi de soarele cald al amiezii.

— De când lucrezi pentru domnia sa? îl întrebă Beau, cât putu de nonşalant, pe valetul care stătea pe bancheta opusă.

Îşi modificase şi felul de a vorbi, mai puţin elegant şi formal ca de obicei. În timp ce-l urmărise fără oprire pe Malcolm care îşi ducea la îndeplinire îndatoririle, învăţase să îi imite şi manierismele şi felul de a vorbi. Valetul, pe nume Charles, se sprijini mai bine de spătarul banchetei, cu picioarele întinse în faţă. Celălalt valet, Henry, adormise degrabă alături de prietenul său şi sforăia atât de tare că ar fi putut trezi şi morţii. Charles se scărpina în cap.

— Cred că de doi ani.

Beau încuviinţă din cap. Evenimentele de la Bidassoa se produseseră toamna trecută. Asta însemna că Charles lucra la acea vreme pentru Copperpot. Beau scoase din buzunar un pachet cu nuci de areca şi îi oferi şi lui Charles. Ştia de la Malcolm că nucile de areca aveau darul de a obţine, dacă nu încrederea servitorilor, măcar bunăvoinţa

lor. Beau luase cu el numeroase punguţe cu acele nuci care aveau efecte speciale, între care o senzaţie de căldură şi menţinerea vie a atenţiei.

— Mulţam, domnule Baxter, zise Charles înclinând capul înspre Beau şi luând un pumn de nuci.

Beau continuă discuţia, atent să nu pună prea multe întrebări indiscrete. Trebuia să-l facă pe valet să capete încredere în el şi să nu pară prea interesat de ce se petrece la reşedinţa Copperpot. Era posibil ca lordul să fie nevinovat. Mai existau doi suspecţi. Trădătorul îşi băgase nasul în lucrările unei comisii speciale din parlament şi aflase de intenţiile lui Wellington de a traversa în toamnă râul Bidassoa şi să treacă în Franţa, apoi le scrisese francezilor şi îi avertizase cu privire la planul britanicilor. Scrisoarea fusese interceptată de un soldat, dar acesta fusese împuşcat la scurt timp după aceea. Cu un gest de profund eroism, tânărul reuşise totuşi să ajungă înapoi la tabără şi să îi transmită scrisoarea lui Wellington. Contele avusese onoarea de a-i oferi o medalie nefericitului soldat chiar înainte ca acesta să moară. Britanicii şi aliaţii spanioli şi portughezi câştigaseră bătălia de la Bidassoa, dar poate că deznodământul ar fi fost cu totul altul dacă acel soldat nu şi-ar fi dat viaţa pentru ca acea scrisoare să nu ajungă la destinatar, mai precis la Soult, comandantul francez. Doar o mână de oameni din întreg Regatul Unit ştiuse de planul britanicilor de a traversa râul. Două persoane au fost excluse, date fiind atât loialitatea lor, cât şi lipsa oportunităţii. Rămăseseră trei: lordul Copperpot, lordul Hightower şi lordul Cunningham.

La finalul a numeroase săptămâni de analiză, cei de la Ministerul de Interne ajunseseră la concluzia că niciunul dintre cei trei lorzi nu scrisese scrisoarea. Asta nu însemna că nu mai erau suspecţi. Era posibil ca cineva aflat în slujba lor să fi scris cu mâna sa scrisoarea, tocmai pentru ca niciunul dintre ei să nu fie bănuit. Teoria deschidea posibilitatea ca un angajat al unuia dintre ei să fi ştiut de trădare şi să fi participat activ la ea, în schimbul unei sume de bani. Iar Beau ştia foarte bine că un om care accepta

bani ca să îşi trădeze patria avea să accepte bani şi ca să îl denunţe pe cel care îl plătise. Şi tocmai asta urmărea să obţină dându-se drept valet personal vreme de două săptămâni.

Se întâmpla ca prietenul Clayton să fie în termeni amicali cu toţi cei trei lorzi în cauză. Reşedinţa lui de la ţară se dovedea cadrul perfect pentru tărăşenia în cauză. Mai mult, toţi cei trei lorzi bănuiţi aveau, în mod extrem de convenabil, trei fiice care tocmai îşi făcuseră debutul în înalta societate fără a primi însă vreo propunere de căsătorie. Prin urmare, petrecerea pentru debutante era cât se putea de tentantă pentru toate persoanele în cauză.

Beau se asigură că amicul Clayton îi invită pe toţi cei trei suspecţi. Se asigură, de asemenea, că răspândeşte în acea comisie parlamentară zvonul că la petrecere va veni însuşi prinţul regent. Din acest motiv fusese invitat şi pomposul Sir Reginald Francis. Era inofensiv şi chiar îl putea scoate din casă pe prinţul regent. Dacă lorzii Copperpot, Hightower şi Cunningham aveau ceva în comun, acel ceva era nesfârşita dorinţă de a-l impresiona pe regent şi de a petrece timpul în prezenţa lui cât mai des posibil.

Clayton îi scrisese cu o săptămână în urmă şi îl informase că toţi cei trei acceptaseră invitaţia, că avea să vină şi Sir Reginald şi, cel mai probabil, urma să îşi facă apariţia şi prinţul regent. Totul se aranja. Nu era genul de misiune care să presupună riscul de a fi împuşcat mortal. Beau avusese parte de acele misiuni. Din plin. Mai ales în ultimii ani, în Franţa.

De data asta, misiunea era mai subtilă şi presupunea să joace mult teatru. Dacă, în cursul acţiunii, amicul Kendall îşi găsea *o* soţie, cu atât mai bine. Cât despre Worthington, nu avea nicio şansă să supravieţuiască dându-se drept servitor. Nici măcar preţ de 48 de ore. Chiar dacă munca lui avea să fie la grajduri. Aşadar, pe lângă a-şi face meseria şi eventual, a-l ajuta pe Kendall să îşi găsească soţie, Beau avea şi şanse bune să câştige o sumă frumuşică dacă reuşea să fie ultimul care îşi dezvăluia adevărata identitate.

În timp ce trăsura se apropia de proprietatea lui

Clayton, Beau se rezemă mai bine de spătarul banchetei, îşi trase pălăria pe ochi şi se prefăcu că doarme. Până la finalul celor două săptămâni avea intenţia să îl descopere pe trădător şi să îl dea pe mâna autorităţilor.

Una peste alta, tot ce avea de făcut era să joace un pic de teatru la o petrecere la ţară. Cât de greu putea să fie?

Capitolul 2

Reşedinţa de la ţară a vicontelui Clayton
Devon, august 1814

Domnişoara Marianne Notley privi exorbitantele rochii, mănuşi şi celelalte accesorii asortate împrăştiate în încăpere şi oftă. Stăpâna ei, Lady Wilhelmina Copperpot, nu era câtuşi de puţin ordonată. Ajunseseră la reşedinţa de la ţară a lordului Clayton de câteva ore, dar tânăra ei stăpână deja îşi făcuse camera vraişte.

Debutanta avea tendinţa să probeze o mulţime de articole vestimentare şi să le arunce apoi pe jos, aşteptând ca Marianne, camerista ei, să le culeagă de pe podea şi să le pună la locul lor.

Marianne ridică prima rochie superbă. Era din satin bleu, garnisită cu dantelă fină. I-ar fi plăcut din cale-afară să aibă ocazia să poarte măcar o dată în viaţă ceva atât de frumos, ceva ce Lady Wilhelmina putea purta zi de zi. Preţ de câteva clipe, îşi puse rochia în dreptul pieptului şi o privi pe toată lungimea. Ea şi iubita ei mamă, Dumnezeu s-o odihnească, aveau un joc care le distra teribil. Marianne obişnuia să ia una dintre rochiile vechi ale mamei şi să danseze prin toată camera cu ea. Se privi în oglindă, surâse şi i se adresă unui pretendent imaginar.

— O, desigur, milord. E o plăcere să vă acord acest vals.

Râse, apoi lăsă rochia şi o puse pe braţ. N-avea timp

de prostioare. Trebuia să ducă rochia în garderobă, alături de celelalte ţinute minunate pe care nu avea să le poarte vreodată. Ce rost avea să-şi dorească ceva ce nu putea avea? Cum ar fi să se prefacă a fi o debutantă.

Marianne se angajase la familia Copperpot la începutul anului. Îi fusese recomandată lui Lady Copperpot de către Lady Courtney din Brighton. Marianne crescuse în Brighton şi o ştia pe Lady Courtney de o viaţă. Era norocoasă să aibă drept prietenă o asemenea doamnă. Lady Courtney îl cunoscuse pe tatăl ei, Dumnezeu să-l odihnească. După moartea mamei lui Marianne, Lady Courtney o angajase ca însoţitoare, poziţie pe care o deţinuse în ultimii cinci ani, până când nepoata doamnei ajunsese la vârsta potrivită şi venise la ea din Surrey.

Marianne îşi căuta de lucru şi luase la buchisit ziarele londoneze până găsise un anunţ cum că se caută cameristă pentru o anumită Lady Wilhelmina Copperpot, care urma să îşi facă debutul în lumea mondenă. Marianne nu îşi imaginase niciodată că va ajunge cameristă într-una dintre cele mai bune şi respectabile familii londoneze, dar după ce o rugase pe Lady Courtney să îi dea referinţe se trezise pornind spre Londra, după mai puţin de două săptămâni, pentru a le cunoaşte pe Lady Copperpot şi pe fiica ei, Wilhelmina.

Marianne era cu doar cinci ani mai mare decât Lady Wilhelmina, dar cele două nici că puteau fi mai diferite. Lady Wilhelmina era înaltă, blondă şi speriată de lucruri ca insectele şi caii. Marianne era scundă, roşcată şi mai nimic n-o speria.

Marianne fusese adesea la Londra, însoţind-o pe Lady Courtney, dar nu ştiuse nimic despre cât de agitată era viaţa socială a unei debutante până să o cunoască pe Lady Wilhelmina. Era un adevărat tăvălug. În timpul sezonului monden, tânăra participase la petreceri, baluri şi cine aproape în fiecare seară, iar Marianne se asigurase că ţinutele lui Lady Wilhelmina erau bine pregătite şi îngrijite şi că debutanta era îmbrăcată corespunzător fiecăreia dintre ocazii.

Marianne o ajuta să îşi aranjeze şi părul şi să îşi facă toaleta şi stătea adesea trează până târziu în noapte, moţăind când şi când pe un scaun, aşteptând ca Wilhelmina să se întoarcă. Trebuia să fie acolo pentru ea, să o ajute să se dezbrace şi să se pregătească de culcare.

După ce sezonul se încheiase, Marianne se bucurase de o pauză de la acel vârtej monden. Pauza durase însă doar până când Lady Copperpot anunţase, în urmă cu o săptămână, că familia trebuie să-şi facă bagajele şi să plece la Devon, la invitaţia lordului Clayton.

Cu toate că era frumoasă şi provenea dintr-o familie cu multe relaţii, Lady Wilhelmina nu fusese cerută de soţie în primul ei sezon monden, lucru care provoca tensiuni şi discuţii între mamă şi fiică.

Familia Copperpot părea, de altfel, obsedată ca tânăra să se logodească cât de curând.

Aşadar, când lordul Copperpot primise invitaţia la petrecerea de la reşedinţa de vară a lordului Clayton fusese mare bucurie în casa de pe Hertford Street din Londra. Se părea că lordul Clayton avea câţiva prieteni burlaci şi foarte eligibili.

Marianne tocmai strânsese de pe jos ultimul accesoriu, un săculeţ adorabil din satin roz, când uşa se deschise şi în încăpere intrară Lady Copperpot şi Wilhelmina.

— Nu sunt mulţumită, trebuie să ţi-o spun, zise Lady Copperpot, lăsându-şi şalul auriu pe spătarul unui scaun tapiţat cu catifea verde, aflat chiar lângă uşă.

Când era iritată, vocea îi căpăta tonalităţi nazale. Şi era, cu siguranţă, iritată la acel moment.

— Tot e posibil să vină şi ei, mami, răspunse Wilhelmina, descălţându-se de pantofii argintii şi lăsându-i pe podea, alături de şalul, tot argintiu, pe care-l lăsă să-i cadă de pe umeri.

Marianne se grăbi să adune şi încălţările, şi şalul, apoi le duse în garderobă şi le puse unde le era locul. Învăţase că munca ei presupunea să fie iute şi eficientă, să nu îi stea în cale stăpânei şi să vorbească rar şi puţin. Era o situaţie

complet opusă celei de care avusese parte ca însoţitoare a lui Lady Courtney, care îi cerea adesea părerea pe diverse teme, cina cu ea, îi vorbea şi nu lăsa niciodată lucrurile aruncate pe podea.

— Mă îndoiesc, îi zise Lady Copperpot fiicei ei. Am întrebat-o punctual pe Lady Clayton dacă lordul Kendall sau lordul Bellingham intenţionează să îşi facă apariţia, iar răspunsul ei a fost în termeni foarte vagi. Dacă într-adevăr ar veni, mi-ar fi spus, fără doar şi poate.

— Una dintre fete mi-a spus că s-ar putea să vină chiar prinţul regent, o informă Wilhelmina.

Biata fată se străduia mereu să-i facă pe plac mamei ei, căreia nimic nu părea să-i fie însă pe plac.

— Pune-ţi mintea la contribuţie, Wilhelmina! izbucni Lady Copperpot. Ce mare lucru crezi că-ţi va aduce vizita prinţului? E deja însurat. Avem nevoie să vină gentlemeni eligibili şi nu există unii mai eligibili decât Kendall şi Bellingham.

Marianne se strădui să fie ocupată şi îşi făcu de lucru aranjând articolele vestimentare care erau deja în perfectă ordine. Era o persoană extrem de ordonată şi eficientă. Şi îi plăcea să tragă cu urechea la urzelile lui Lady Copperpot şi ale fetei ei. De regulă, Marianne deducea astfel cât de bine mergeau lucrurile şi cât intenţionau să stea acolo. Aparent, vizita la această reşedinţă de la ţară începuse cu stângul. Asta nu-i pica bine.

Lordul Kendall şi lordul Bellingham. Marianne le mai auzise numele, în principal pentru că îşi făcuse un scop din a memora toate numele burlacilor eligibili despre care vorbeau Lady Copperpot şi Wilhelmina. Erau sute de burlaci, iar femeile îi clasificau în funcţie de cât de eligibili erau.

Singurele nume care în sezonul trecut fuseseră mai sus în ierarhie decât cele ale lui Kendall şi Bellingham fuseseră ale ducelui de Worthington care, aparent, era un beţiv neisprăvit, deşi tânăr şi chipeş, şi marchizului de Murdock. Despre ultimul nu se mai discuta în casă pentru că se logodise cu norocoasa Lady Julianna Montgomery în

timpul sezonului, năruind speranţele multor tandemuri mamă-fiică.

În schimb, Kendall şi Bellingham nu luaseră parte la niciunul dintre evenimentele sezonului monden. Dar Marianne dedusese că erau în continuare eligibili, lucru confirmat de dorinţa intensă a lui Lady Copperpot ca ambii să fie prezenţi la reşedinţa lordului Clayton.

— Sigur vor fi şi alţii, mami, spuse Wilhelmina pe un ton blând, încercând, în mod evident, să-şi liniştească mama. În definitiv, lordul Kendall şi lordul Bellingham nu sunt singurii burlaci râvniţi. Şi nu ziceai că lordul Clayton e prieten cu ducele de Worthington?

Lady Copperpot îşi dădu ochii peste cap.

— Ba da. Se zice că ar fi prieteni, dar Worthington nu e tocmai de nasul tău, draga mea Wilhelmina. Nu crezi?

Încă ascunsă în garderobă, Marianne tresări. Lady Copperpot avea tendinţa să-i spună astfel de lucruri fiicei ei. Lucruri care răneau, lucruri cam răutăcioase, din punctul de vedere al cameristei.

Marianne se gândi la propria-i copilărie. Casa părintească nu fusese grozavă, dar fusese plină de iubire şi răsunase de râsetele părinţilor ei şi ale celor doi fraţi ai ei. Poate nu avuseseră cele mai bune haine şi bijuterii şi nu luaseră parte la atâtea baluri, dar atmosfera fusese plină de veselie. Marianne nu şi-i putea imagina pe niciunul dintre părinţii ei spunându-le copiilor ceva atât de crud ca lucrurile pe care Lady Copperpot i se spunea zilnic fetei. Clătină uşor din cap. Stătuse deja suficient de mult în cameră. Trebuia să-şi facă ieşirea, cât mai discret. Închise uşa garderobei şi se îndreptă spre uşa care făcea legătura între camera Wilhelminei şi cea a părinţilor ei. Era la un pas să iasă când vocea lui Lady Copperpot o opri.

— O, Marianne, draga mea, aici erai!

Marianne nu putu să nu zâmbească, lucru pe care Lady Copperpot nu îl observă, din fericire. Fusese în încăpere de la bun început, iar stăpâna se purta de parcă abia ar fi văzut-o. Se întâmpla frecvent.

— Îmi duci, te rog, şalul la mine în cameră? Şi ia-o pe

hol, ca să îi ceri uneia dintre servitoare să ne aducă ceaiul.

Marianne se întoarse şi făcu o reverenţă.

— Sigur, milady. Bucuroasă. Se îndreptă degrabă spre Lady Copperpot şi luă şalul de pe spătar. Chiar înainte să iasă din cameră, întrebă: La ceai doriţi ca de obicei?

— Da, te rog, răspunse scurt Lady Copperpot.

— Mulţumesc, Marianne, zise Wilhelmina cu un zâmbet blând.

Era ea dezordonată, dar măcar era bună şi amabilă. Mereu îi mulţumea. Nu că Marianne s-ar fi aşteptat la mulţumiri. Lady Courtney o instruise să fie tăcută, utilă şi eficientă şi să nu se aştepte să aibă parte de tratament special. La unele case din Londra, angajaţii erau mulţumiţi dacă nu erau abuzaţi, privaţi de hrană şi de îngrijiri medicale, dacă aveau parte de o cazare rezonabilă şi de salarii plătite la timp. Familia Copperpot nu era, cu siguranţă, abuzivă. Avea parte de un tratament respectuos, dar rar i se mulţumea şi rar era observată. Asta în cazurile în care Wilhelmina nu era prezentă.

Marianne îi întoarse fetei zâmbetul şi ieşi din încăpere. Intenţionase să coboare pe scara servitorilor şi să caute o fată în casă căreia să îi ceară să aducă ceaiul, numai că, întâmplător, chiar când ieşea din cameră dăduse peste o servitoare. După ce îi transmise instrucţiunile, Marianne împături şalul şi porni spre dormitorul lordului Copperpot şi al soţiei sale. Camera avea să fie goală, cu siguranţă. Lordul ieşise la o plimbare călare, iar valetul lui, un individ pe nume Broughton, bea mult şi arareori făcea ceva când stăpânul nu-l vedea. Iar camerista lui Lady Copperpot, doamna Wimbley, era în vârstă şi evita să urce şi să coboare scările în afară de situaţiile când era absolut necesar. Drept urmare, Marianne preluase mare parte din îndatoririle doamnei Wimbley, ca să îi fie de ajutor.

Marianne deschise uşa şi intră. Abia făcu doi paşi şi se opri brusc, cu răsuflarea tăiată. În camera lordului era un valet, dar cu siguranţă nu era valetul lordului Copperpot.

Capitolul 3

Beau intrase în camera lordului Copperpot de doar câteva minute când uşa se deschise şi în prag apăru o cameristă micuţă, roşcată, care rămase tablou când îl văzu.

Îl privea cu cei mai albaştri ochi pe care îi fusese dat să-i vadă vreodată. El crezuse că tânăra avea să îi zâmbească şi să se prezinte. Numai că ea îşi puse mâinile în şold şi-l privi cu reproş.

— Ce ca'ţi în cameră la domnu'?

Beau îi afişă zâmbetul lui cel mai fermecător. Cel mai probabil era una dintre servitoarele familiei Copperpot, iar el voia să se împrietenească cu toţi angajaţii familiei, ca să-şi facă misiunea mai uşoară.

— Bună dimineaţa, domnişoară. Cum vă numiţi?

Roşcata miji ochii. Purta o rochie de un albastru aprins cu un şorţ alb, papuci negri şi avea părul strâns într-un coc la ceafă. Arăta îngrijită, curată şi furioasă ca o viespe stârnită.

— N-ai răspuns la întrebare-mi.

Avea accent de clasă muncitoare, cu un uşor iz irlandez. Beau îşi drese glasul. Era limpede că începuse cu stângul relaţia cu femeia din faţa sa.

— Îmi cer scuze, zise el şi făcu o plecăciune. Sunt valetul personal al lordului Copperpot.

Ea miji şi mai mult ochii, lucru care păruse iniţial imposibil, până deveniră două fante minuscule şi albastre pe chipul de altfel adorabil.

— Ba nu eşti. Domnul Broughton e valetul personal al lui milord.

Beau se îndreptă cât era de înalt şi-şi duse mâinile la spate. Voia să pară cât mai inofensiv cu putinţă pentru a instaura un climat de pace între el şi camerista cea temperamentală.

— Desigur, aveţi perfectă dreptate. Îl deservesc pe

lordul Copperpot doar pe durata acestor două săptămâni.

Ea îşi încrucişă braţele la piept şi ridică din sprâncenele bălaie.

— Şi unde-i domnul Broughton?

Beau îşi drese vocea.

— E bolnav, din ce-am înţeles. Foarte neplăcut pentru bietul de el.

Cu braţele încă la spate, se legănă uşor pe călcâie, fără a trăda că ar fi avut de-a face în vreun fel cu misterioasa şi subita îmbolnăvire a dragului domn Broughton.

— De la sticlă i s-o fi trăgând, răspunse roşcata.

Beau fu nevoit să-şi muşte limba ca să nu înceapă să râdă la auzul observaţiei perfect pertinente a tinerei. Propria-i reacţie îl surprinse. În mod normal nu era nevoit să recurgă la o asemenea tactică pentru a-şi controla reacţiile.

— Tot ce se poate, zise el pe un ton cât putu de nepăsător. N-am fost informat cu privire la natura problemei sale.

Spunea minciună după minciună, dar era prima dată după multe săptămâni când avea plăcuta ocazie de a se duela verbal cu cineva. Camerista încă nu avea încredere în el, era limpede. Îi fixa cu privirea şi bătea cu piciorul în podeaua de lemn. Beau avu senzaţia clară că femeia l-ar ataca dacă ar vrea să iasă din încăpere. Şi nu i-ar fi displăcut asta.

Era clar că voia să se asigure că bunurile lui Copperpot erau în siguranţă. Bravo ei! Beau chiar îşi băgase nasul pe unde apucase. Avea toate motivele să nu aibă încredere în el. Se părea că nimeni nu se obosise să le anunţe pe servitoare că domnul Broughton căzuse bolnav.

— Cum îţi zice, rogu-te? întrebă ea într-un sfârşit, bătând în continuare cu piciorul în podea.

— Dar ţie? replică el, bucuros în continuare de schimbul de replici.

Nu părea amuzată.

— N-ai răspuns la-ntrebare.

Prea bine. Nu avea rost să şi-o facă ostilă şi mai mult,

căci risca să nu mai reuşească niciodată să o farmece îndeajuns încât să-i câştige bunăvoinţa.

— Numele meu este Nicholas. Nicholas Baxter.

Ea ridică uşor bărbia, dar privirea îi era în continuare bănuitoare.

— Baxter, zici?

— Da, şi aş fi recunoscător dacă mi-ai spune şi tu cum te cheamă, te rog.

Îşi duse o mână în dreptul pieptului şi o privi cu seninătate.

— De ce? întrebă ea, făcând un pas în spate şi privindu-l neîncrezătoare.

El îi urmări cu atenţie reacţiile. Era expert în a cântări rapid oamenii. Îşi dădea seama din expresia ei, din tonul vocii, din limbajul trupului că nu se încredea deloc în el. Nu întâlnise o fiinţă mai bănuitoare şi, pentru Dumnezeu, îşi petrecuse ultimii ani aproape exclusiv printre spioni. Îi zâmbi şi făcu, la rândul lui, un pas în spate, din dorinţa de a o face să se simtă cât mai în largul ei.

— Ţi-am spus cum mă cheamă, domnişoară. Cred că e corect să-mi întorci favorul.

Ea continua să se uite la el de parcă dintr-o clipă-n alta i-ar putea cădea din buzunare argintăria familiei. Într-un final, îşi lăsă braţele pe lângă corp şi spuse:

— Mă cheamă Marianne. Marianne Notley.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, zâmbi el.

— Asta rămâne de văzut, ripostă ea cu ochii mijiţi în continuare.

Beau oftă.

— Încercam să fiu amabil, dar se pare că îţi e străin conceptul.

Nu putuse să nu o înţepe. Neîncrederea ei flagrantă în el începea să-l deranjeze. Era obişnuit să farmece şi să fie fermecat. Chiar şi de oameni care ştiau că minte. Făcea parte din joc. Dar tânăra din faţa lui clar nu ştia nimic despre asemenea şiretlicuri. Continua să se uite la el cu braţele încrucişate la piept.

— Lui milord nu îi place când oamenii îşi bagă nasul

prin dormitorul lui când nu e de faţă.

— Nu îmi băgăm nasul, răspunse Beau pe un ton atent controlat.

Ba da. Chiar asta făcea. Dar nu avea de gând să recunoască asta în faţa domnişoarei Gică-Contra.

— Ba mie-aşa-mi părea, ripostă ea.

Accentul îi era şi mai pronunţat când *se* enerva. Interesant. Dar venise momentul să schimbe rolurile.

— Dacă lordului Copperpot nu-i place ca servitorii să-i intre în cameră când nu e de faţă, atunci tu ce cauţi aici? zise el, încrucişându-şi braţele la piept şi afişând un zâmbet fals.

Ea se îndreptă de umeri şi ridică bărbia. Se simţea jignită.

— Sunt camerista lui Lady Wilhelmina. Lady Copperpot m-a trimis să-i pun şalul la loc.

Drept dovadă, domnişoara Notley ridică şalul, apoi trecu razant pe lângă Beau ca să pună accesoriul în garderobă. El se întoarse înspre ea şi înclină capul.

— Ei bine, dacă trebuie neapărat să ştii, voiam să arunc o privire la hainele lordului ca să văd dacă e nevoie să mă ocup de ceva.

Făcu tot posibilul să pară jignit, la rândul lui. Era o tactică ce dădea roade de obicei. În faţa argumentelor lui, ea se mai domoli. Când se întoarse spre el, expresia de neîncredere din privire i se atenuase. Beau profită de ocazie. Îşi îndreptă umerii şi trase adânc aer în piept. Avea să fie nevoit să reînceapă totul de la zero cu femeia din faţa lui. Clar i se pusese pata pe el.

Poate era o idee bună să încerce să o farmece. Era limpede că a se lua la ceartă cu ea nu era o strategie eficientă. De regulă, prefera să îl lase pe Worth să se ocupe de partea cu fermecatul, dar când era neapărat nevoie făcea şi el treabă destul de bună.

Îşi înclină capul într-o parte, îşi muşcă buza şi îi zâmbi.

— Chiar dacă sunt angajat temporar, mă străduiesc să fac treabă bună indiferent unde şi când.

Ea îl măsură cu privirea. Mare păcat că era aşa

suspicioasă, căci era frumuşică foc. Pistruii de pe puntea nasului erau de-a dreptul curioşi… De unde naiba îi venise în minte acel gând? Ce Dumnezeu, ajunsese să poftească la cameriste înţepate? Ea ridică iar din sprâncene.

— Nu-i bai să vrei să faci treabă bună, domnule Baxter, dar ceva-mi spune că nu la haine te uitai când am intrat.

— Şi de ce, mă rog? zise el, continuând să afişeze acel zâmbet fals şi gândindu-se, totodată, că domnişoara Notley era foarte perspicace.

La naiba!

— Întâi şi-ntâi nu erai lângă garderobă, spuse ea, zâmbindu-i fals, la rândul ei.

La naiba! Teatrul pe care îl juca de obicei nu îi mergea cu ea. Se măsurară atent unul pe celălalt. Femeia avea să-i dea de furcă. Vorbele meşteşugite nu funcţionaseră. Nici farmecul. Iar confruntarea nu făcea decât să îi sporească ostilitatea. Prea bine. Poate aveau să fie duşmani. În orice caz, nu avea de gând să îngăduie ca o cameristă bănuitoare să îi zădărnicească planurile puse atent la punct.

— Abia intrasem şi mă îndreptam spre garderobă, zise el.

Cum Dumnezeu ajunsese la războiul ăsta verbal cu o servitoare? Era ridicol. Era o pierdere de timp preţios. Chiar dacă îi cam plăcea… un pic.

Marianne trânti uşa garderobei.

— Bine. Cum zici, domnu’ Baxter. Doar că din tonul ei reieşea dar că nu credea o iotă. O să-ţi dau o şansă şi o să te consider nevinovat. Te avertizez însă că, dacă te prind băgându-ţi nasul fie şi-n oala de noapte când nu e cazu’, îi spun lui milady. Să nu crezi că n-o s-o fac.

Pe toţi dracii! Chiar i se pusese pata pe el. Era nevoie de încă o infuzie de farmec.

— Nici cu gândul nu gândesc să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

Şi în niciun caz nu avea de gând să îşi bage nasul în oala de noapte. Când pusese la cale misiunea se gândise la

o mulţime de situaţii cu care s-ar putea confrunta: să fie recunoscut, să nu reuşească să convingă din postura de valet personal… dar nu se gândise la situaţia de a fi luat la rost de un alt angajat al lordului.

Fu rândul lui să mijească ochii înspre ea. Nu-i plăcea când întâlnea oameni la fel de siguri pe ei precum era el de sigur pe sine. Ea trecu iar pe lângă el, îndreptându-se spre uşă.

— Aşa să faci, îi aruncă din mers.

Beau fumega. Siguranţa de sine a femeii îl făcea să vrea să scrâşnească din dinţi. Iar el nu voia niciodată să scrâşnească din dinţi. Chiar se mândrea că îşi poate păstra calmul în orice condiţii.

Chiar nu avea de gând să o lase să aibă ultimul cuvânt. Avea să iasă primul din încăpere. Mai ales că se grăbea. Avea întâlnire cu prietenii lui, în biblioteca gazdei, ca să îşi povestească fiecare cum decursese prima lor zi în calitate de servitori.

Făcu paşi mari ca să o prindă din urmă.

— În viaţă am observat că oamenii care n-au deloc încredere în ceilalţi au, de fapt, cel mai mult de ascuns, domnişoară Notley, spuse el pe un ton calm şi egal.

Acestea fiind zise, trecu pe lângă roşcată şi ieşi din cameră cu un zâmbet larg pe care ea nu avea cum să i-l observe.

Capitolul 4

Marianne îl urmări cu privirea pe Nicholas Baxter. Nu crezuse o iotă din ce îi îndrugase. Când ea intrase în cameră, individul era la căpătâiul patului lordului Copperpot. Acolo îşi ţinea de obicei ceasurile de buzunar şi bijuteriile. Domnul Baxter inspecta cumva bunurile stăpânului?

Valetul personal de toate zilele, domnul Broughton, le cam trăgea la măsea şi era leneş, dar măcar nu era hoţ.

Marianne nu îşi aducea aminte să fi dispărut vreun bun de-al stăpânului.

Fusese aspră cu domnul Baxter, mai ales dacă într-adevăr omul doar se uita nevinovat după una sau alta, aşa cum pretinsese. Dar nu avea încredere de la început în nouveniţi. Iar ceva la el îi trezise bănuielile. Nu arăta câtuşi de puţin a valet. Era înalt, cu spatele drept şi lat în umeri. Era blond, scandalos de chipeş, cu ochi albaştri şi limpezi precum cristalul şi un nas perfect drept. Dar avea ceva… ceva ce ea nu putea numi, dar care îi stătea pe creier. Dinţii! Da. Avea dinţii albi, drepţi şi fără cusur. Nu văzuse niciodată o asemenea dantură la un valet.

De-a lungul anilor învăţase să cântărească rapid oamenii. Să caute detalii şi să îşi pună întrebări. Îşi asculta mereu instinctul. Iar instinctul n-o înşela niciodată. Pe lângă dantura neobişnuită, individul părea într-o formă fizică prea bună pentru un valet. Ocupantul postului de valet personal era în permanenţă la dispoziţia stăpânului. N-aveau de unde să capete o musculatură bine definită care să se ghicească pe sub haine. Felul în care stătea cămaşa pe domnul Baxter era complet neobişnuit. Acel bărbat arăta mai curând ca un Adonis sculptat în piatră decât ca un bărbat în carne şi oase care îşi petrecea timpul ocupându-se de haine.

Marianne avea motive bune să nu se încreadă nici în bărbaţii chipeşi, nici în oamenii care nu păreau să cadreze cu peisajul. Iar domnul Baxter îndeplinea ambele condiţii. Îşi aminti scurt de William. Înalt, chipeş, fermecător. Fusese iubirea vieţii ei, bărbatul visurilor ei. Sau cel puţin aşa crezuse. În doar câteva zile de când îl cunoscuse se îndrăgostise fără drept de apel. Era bolnavă de iubire. O greşeală pe care în niciun caz nu avea să o repete.

Însă când îl cunoscuse pe William avea doar 18 ani. Era naivă şi încrezătoare, exact cum nu mai era în prezent. William era genul care credea că un chip frumos şi un zâmbet fermecător dezarmează sexul opus. Era convinsă că la fel gândea şi domnul Baxter. Erau pe acelaşi calapod. Habar n-avea el că ea învăţase cu ani în urmă cât de

periculoşi pot fi astfel de oameni. Da, domnul Baxter era un pic prea chipeş ca să-i fie bine. Suspect de arătos. Trebuia să fie atentă la el şi să îl ţină la distanţă, dar, în acelaşi timp, aproape, începuseră cu stângul. Bănuielile ei fuseseră prea evidente. Neîncrederea pe care o simţise instantaneu faţă de el o făcuse să se comporte nechibzuit. Dacă voia cu adevărat să afle ce punea la cale individul, trebuia să-l învingă cu armele lui. Ca să îi facă faţă unuia ca Nicholas Baxter şi ca să afle dacă avea intenţii necurate, trebuie să îl farmece pe fermecător. Un zâmbet larg îi înflori pe chip. Putea să facă asta. O, da, chiar putea.

Capitolul 5

Beau nu o revăzu pe domnişoara Notley decât după cina din acea seară. El fusese în anticameră cu lordul Copperpot, iar ea o ajutase pe Lady Copperpot în dormitorul matrimonial. La ei acasă, soţii Copperpot aveau dormitoare separate. Numai că, fiind musafirii cuiva şi dat fiind că fiica lor ocupa celălalt dormitor, cei doi împărţeau camera la reşedinţa Clayton, ceea ce punea o distanţă foarte mică între valetul personal al domnului şi camerista doamnei. În aceste condiţii, Beau regretă din nou că începuse atât de prost relaţia cu tânăra femeie. Îşi pierduse, pentru scurtă vreme, cumpătul atât de bine ţinut în frâu, iar asta era ceva anormal pentru el. Cu siguranţă avea să dea nas în nas cu ea de nenumărate ori pe durata celor două săptămâni de şedere la reşedinţa Clayton. Îşi propuse ca la următoarea întâlnire cu ea să fie mai amabil. Să încerce să fie prietenos. Misiunea lui presupunea să facă tot posibilul să tragă cu urechea la cât mai multe discuţii, şi i-ar fi fost şi mai greu să facă asta cu ea în coastă.

Beau tocmai ieşea din anticameră când Marianne ieşea, la rândul ei, din dormitorul matrimonial. El se grăbi să o urmeze pe hol, dornic să facă pace.

— Domnişoară Notley, zise el cu cel mai plăcut glas

posibil.

Ea se întoarse degrabă şi îi oferi un zâmbet strălucitor.

— Domnule Baxter!

Purtarea ei nici că putea fi mai diferită decât cea de dinainte, în loc să fie rece şi distantă, părea aproape veselă, lucru care lui îi ridica nişte semne de întrebare. Dar era mai bine să îi spună ce avea de spus. Îşi drese glasul şi-şi şterse de pe chip orice urmă de umor sau bună dispoziţie, încercând să pară cât mai umil.

— Voiam să îmi cer scuze pentru comportamentul meu nepoliticos de mai devreme. Nu făceai decât să îţi protejezi stăpâna şi pe soţul ei şi trebuia să dau dovadă de respect faţă de intenţiile tale.

Îşi încheie micul discurs cu cel mai dezarmant zâmbet de care era capabil. Acelaşi zâmbet cu care cândva fermecase o prinţesă, o ducesă şi pe una dintre actriţele cel mai bine plătite de la Covent Garden. O cameristă nu avea cum să fie complet imună la farmecul lui, când alegea să îl folosească.

— Din contră, domnule Baxter, răspunse domnişoara Notley, continuând să îi zâmbească într-un fel care îi evidenţia strălucirea ochilor. Nu trebuia să mă grăbesc să te judec.

Ce mai era şi asta? Domniţa recunoştea că fusese prea pornită contra lui. Atitudinea îi era complet diferită, aşa că nu putu să nu mijească ochii înspre ea. Pe de altă parte, ce sens avea? Calul de dar nu se caută la dinţi. Până la urmă, asta îşi dorise. Prietenia ei. Sau măcar o atitudine cordială. Îi zâmbi, la rându-i.

— Mi-ar plăcea tare mult să putem fi prieteni, continuă el.

Ea îşi împreună mâinile şi încuviinţă din cap.

— Prieteni. Da, şi mie mi-ar plăcea.

— Chiar?

Cuvintele îi zburaseră de pe buze înainte să apuce să le analizeze. Chiar nu se aşteptase să aibă succes atât de repede. Fusese convins că va avea nevoie de mai mult ca

să o convingă să nu mai fie bănuitoare în privinţa lui.

— De ce nu? răspunse domnişoara Notley, bătând din gene. Amândoi suntem aici cu munca şi eu, una, vreau să îmi fac treaba bine. Câtă vreme şi tu vrei să îţi faci bine treaba, nu-i niciun motiv să nu fim prieteni.

Se întoarse şi îşi continuă drumul înspre scara servitorilor. Beau fu nevoit să alerge un pic ca să o ajungă din urmă, dornic să se asigure că auzise bine ce-i spusese.

— Fără doar şi poate, intenţionez să îmi fac treaba cât de bine pot, se auzi spunând. Şi mă bucur că putem face asta şi să fim, în acelaşi timp, în termeni amicali.

Ei bine, poate era cea mai banală replică pe care o spusese vreodată. Ce se întâmplase cu şarmul lui fără de cusur? Ce se întâmplase cu manierele lui impecabile?

Ea nu încetini, dar îl privi cu coada ochiului, iar Beau fu la un pas să jure că îi văzuse un mic zâmbet în colţurile gurii. Cum nu primea niciun răspuns, el continuă:

— Adică… nu are sens să nu fim prietenoşi unul cu celălalt, nu?

Iisuse! Nu era nici şarmant, nici manierat. Mai curând ciudat şi nepotrivit. Şi repetitiv, pe deasupra.

Şi în timp ce el îndrugase toate acele prostii, ea continuase să meargă spre uşă, în timp ce el părea un căţeluş disperat care se ţinea după ea. Domnişoara Notley ajunse la uşa ce dădea spre scara servitorilor, o deschise şi se întoarse spre el. Îi zâmbi din nou.

— Perfect de acord, domnule Baxter. Nu-i nevoie să avem un comportament neplăcut, aşa-i?

— Excelent.

Înclină capul spre ea. Poftim. Reuşise ce îşi propusese. Să se împrietenească, până la urmă, cu domnişoara Notley. Şi-atunci de ce se simţea atât de… nesatisfăcut?

— Pace? o întrebă, întinzându-i mâna.

— Pace, acceptă ea, strângându-l surprinzător de tare şi făcându-l să se înfioare în mod ciudat.

Apoi o luă pe scări şi îi dispăru din raza vizuală. Beau o lăsă să plece şi clătină din cap. O auzi îndreptându-se

spre zona rezervată servitorilor, la etajul al patrulea. Pentru că nu voia ca ea să creadă că o urmărea, aşteptă să audă două uşi închizându-se şi abia atunci urcă şi el scările până la el în cameră. Îşi frecă bărbia şi evaluă situaţia.

În mod ciudat, îşi atinsese scopul de a se împrieteni cu ea. Dar ceva din dialogul lor nu îi dădea pace. Domnişoara Marianne Notley era mai mult decât lăsa să se vadă. O ştia, şi rar i se întâmpla să greşească atunci când cântărea oamenii. Trebuia să afle mai multe despre ea. Rapid.

Capitolul 6

A doua zi de dimineaţă, Marianne tocmai îşi luase micul dejun la ea în cameră şi pregătea ţinutele pe care urma să le poarte Lady Wilhelmina în ziua respectivă. Chiar atunci Lady Copperpot intră foarte precipitată în încăpere.

— Willie, aici erai, zise ea. N-o să-ţi vină să crezi ce am auzit la micul dejun!

Lady Wilhelmina se aşează mai bine pe perne, sorbi din ceai şi îşi privi mama cu mare curiozitate.

— Ce anume, mami?

Lady Copperpot veni mai aproape şi se aşeză pe marginea patului fiicei sale. Zâmbea şi semăna cu o pisică ce tocmai dăduse iama în vasul cu smântână.

— Lady Clayton spune că lordul Kendall vrea să-şi găsească soţie!

Wilhelmina făcu ochii mari.

— Lordul Kendall? Şi e aici?

Entuziasmul lui Lady Copperpot se estompă. Femeia strânse buzele.

— Ei bine, încă nu a venit, dar Lady Clayton spunea că e posibil să îşi facă apariţia în curând şi că intenţionează să-şi găsească aleasa până în primăvară, dacă se poate.

— Vai, mami, chiar că sunt veşti bune… dar aici sunt atâtea tinere minunate, spuse Wilhelmina şi lăsă privirea în

jos, cu un aer descurajat.

— Trebuie să ai mai multă încredere în tine, Willie! zise Lady Copperpot şi o bătu uşor pe picior, peste pătură. Cum ai de gând să-l cucereşti pe lordul Kendall dacă deja te gândeşti că o va prefera pe alta?

— Nu ştiu, mami, eu…

— Ei bine, încetează chiar acum. Când vine lordul Kendall, să te asiguri că îi vorbeşti, că râzi la glumele lui, că îl întrebi despre pasiunile şi interesele lui. Tatăl tău spune că lordul e hotărât să facă tot posibilul ca legea privind locurile de muncă să fie adoptată. Să-l întrebi despre asta, pentru numele lui Dumnezeu!

O undă de îngrijorare se aşternu pe chipul fetei.

— Dar, mami, eu nu ştiu nimic despre legi şi despre parlament.

Lady Copperpot îşi dădu ochii peste cap.

— Normal că nu ştii, prostuţo. Dar nici nu trebuie. Îl laşi pe el să vorbească şi doar zâmbeşti, dai din cap şi eşti de acord cu tot ce spune.

Fu rândul lui Marianne, care stătea cu spatele la stăpânele ei, să îşi dea ochii peste cap. Ce prostii îndruga Lady Copperpot? Că o femeie trebuie doar să dea aprobator din cap la tot ce spune bărbatul, să zâmbească şi să ia de bun tot ce-i iese lui pe gură. Era ridicol. Chiar periculos. A avea încredere într-un bărbat se solda adesea cu regrete. Lui Marianne aproape că îi părea rău pentru Wilhelmina. Biata fată nu ştia ce o aşteaptă. Desigur, ea urma să facă o căsătorie convenabilă şi să trăiască în puf, aşa că lui Marianne nu putea să îi pară prea rău pentru ea… doar că Wilhelmina încă era foarte tânără şi naivă şi nu îşi dădea seama că un bărbat i-ar spune unei femei tot ce vrea să audă ca să profite apoi de asta.

O fi lordul Kendall un gentleman din înalta societate, dar asta nu însemna nimic. În asemenea bărbaţi se putea avea chiar şi mai puţină încredere. În definitiv, William era cavaler şi se dovedise o scursură de om.

Scursură. Marianne se gândi brusc la Nicholas Baxter. Domnul Baxter se arătase mai mult decât dornic să o facă

să aibă încredere în el. De ce? A, da, ea se prefăcuse cu succes că îi acordă încrederea ei. Ajunseseră la un armistiţiu, dar insistenţa cu care el pleda pentru o relaţie de prietenie o făcea şi mai neîncrezătoare. Dar nu voia ca şi el să ştie.

— Când eram jos la masă am mai auzit ceva interesant, continuă Lady Copperpot, smulgând-o pe Marianne din mreaja propriilor gânduri.

— Ce anume, mami?

Lady Copperpot îşi netezi fusta şi se aplecă înspre Wilhelmina.

— Se pare că Sir Reginald a pus ochii pe domnişoara Frances Wharton.

— Vai, mie! Biata Frances! spuse Wilhelmina clătinând din cap.

Lady Copperpot sări ca arsă şi o fulgeră cu privirea.

— Cum adică biata Frances?! Se putea mai rău decât Sir Reginald. Nici ea, nici sora ei nu au zestre şi toată lumea ştie. Ar trebui să fie recunoscătoare că Sir Reginald e interesat de ea. E bogat ca un sultan.

Wilhelmina se strâmbă.

— Dar e aşa de… bătrân, miroase ciudat şi… pe amândoi îi cheamă Frances.

Marianne îşi muşcă interiorul obrazului ca să nu râdă. Nu era sigură cine era Sir Reginald, dar dacă individul corespundea descrierii făcute de Wilhelmina, îi părea şi ei rău pentru domnişoara Wharton, oricine ar fi fost ea.

— Prostii! spuse Lady Copperpot. Ar fi foarte bine pentru ea, şi mama ei e conştientă de asta. Ascultă ce-ţi spun, până la sfârşitul sejurului îşi anunţă logodna.

Wilhelmina oftă.

— Ei bine, dacă Frances chiar vrea să se mărite cu el…

Lady Copperpot ridică exasperată braţele înspre cer.

— Cui îi pasă ce vrea Frances? Mama ei nu-i o nesăbuită. Se va asigura că se ajunge la logodnă. Revenind, când o să îi fii prezentată lordului Kendall…

Marianne nu mai auzi mare lucru. Era de-a dreptul

dezgustător când înţelegeai cum tinerele din lumea bună erau, practic, vândute celui care dădea mai mult la bursa căsătoriilor. Marianne închise ochii. Dacă se gândea foarte, foarte mult şi foarte, foarte bine, parcă îşi amintea de vremurile când ea însăşi visa la căsătorie. Nu doar la căsătorie, ci la căsătorie din dragoste. Nu fusese decât un vis, dar ea se dovedise suficient de nesăbuită să creadă în acel vis. Să îl creadă pe William când îi spunea că avea de gând să o ia de soţie.

Oare situaţia lui Wilhelmina era cu mult diferită? Marianne nu vedea decât o deosebire, aceea că mama ei se va asigura că fiica ei chiar e cerută în căsătorie şi că nunta are loc. Astfel, poate ca fetele din înalta societate erau mai înţelepte decât fusese ea. Marianne făcuse, desigur, greşeala fatală.

Capitolul 7

Mai târziu în acea zi, Beau stătea cu urechea lipită de uşa biroului lui Clayton. Copperpot, Hightower şi Cunningham aveau acolo o întâlnire începută cu zece minute în urmă, iar Beau trebuia să audă ce discutau.

Faptul că cei trei aristocraţi aveau o reuniune era un fapt interesant în sine. Cu toţii făceau parte din comisia specială, dar nu erau neapărat în relaţii apropiate. Nu se frecventau în afara parlamentului. Beau se documentase luni bune cu privire la fiecare dintre ei şi era la curent cu astfel de detalii. Oare ce aveau să îşi spună?

Clayton, încântat de ideea de a fi un spion neoficial, îi dăduse pontul privind întâlnirea dintre cei trei. Beau era jos, la subsol, în zona rezervată servitorilor, unde îşi petrecea majoritatea timpului în care nu se ocupa de lordul Copperpot. Clayton venise personal să îl caute ca să îi spună că i se solicita prezenţa pe holul din dreptul biroului.

Dar Beau nu irosea timpul petrecut în compania celorlalţi servitori. Descoperise că angajaţii erau nişte mine

de aur la capitolul informaţii, exact cum bănuise. În afară de Harry şi Charles, valeţii lui Copperpot, şi vizitiul lui Copperpot se dovedise o sursă preţioasă de informaţii despre traseele frecventate de lord. Vizitiul venea adesea de la grajduri ca să facă rost de câte o gustare. Beau obişnuia să se aşeze lângă el şi să îi ofere nuci ca să îl facă să vorbească. La fel ca în cazul valeţilor, începuse cu întrebări banale. Stabilirea unei relaţii de încredere era cel mai important aspect al muncii lui.

Încrederea. Asta era problema domnişoarei Notley. Femeia nu avusese încredere în el din capul locului şi, odată pierdută, încrederea era greu de căpătat. Ea se prefăcuse că îi acceptă propunerea de armistiţiu. Beau îşi dădea seama. Dar de ce avusese încă din start bănuieli în privinţa lui? Poate că în trecutul ei existau câteva situaţii în care se încrezuse prea mult în alţii.

Pentru a înţelege comportamentul unei persoane, cel mai util era să afle mai multe despre respectiva persoană. Beau văzuse şi studiase multă vreme comportamentul oamenilor şi înţelesese bine acest aspect. La o adică, a fi spion însemna să convingi oamenii de ceea ce îţi doreşti să creadă şi să înveţi să ai încredere sau, după caz, să nu ai, în persoanele potrivite.

În munca lui Beau era esenţial să citeşti oamenii rapid şi eficient. Domnişoara Notley avea cu siguranţă un trecut, poate chiar şi secrete. Dacă voia să îi câştige cu adevărat încrederea, trebuia să îi afle secretele.

Cu o zi înainte le scrisese colegilor de la Ministerul de Interne, cerându-le să obţină toate informaţiile despre o anumită domnişoară Marianne Notley, camerista lui Lady Wilhelmina Copperpot. Spera să primească un răspuns cât mai curând. Până atunci, avea de tras cu urechea la o discuţie.

Îşi lipi o ureche de uşa biroului, ciulind-o pe cealaltă ca să audă orice mişcare dinspre hol, ca să se replieze rapid în caz că trecea cineva. Nu trebuia să fie văzut trăgând cu urechea. Nu conta cine-l vedea. Îi luă câteva clipe să îşi dea seama de ceea ce se spunea de partea

cealaltă a uşii. Primele cuvinte pe care le înţelese erau cu siguranţă ale lui Copperpot.

— Aşadar, rămâne stabilit?

— Da, confirmă Hightower.

— Care e data? întrebă Cunningham.

— 14 octombrie, răspunse Hightower.

— A, perfect, avem timp să ne întoarcem de la petrecerea de aici şi să începem noua sesiune parlamentară, observă Copperpot.

— Da, m-am gândit că ne-ar prinde bine răgazul, ca să ne odihnim, zise Hightower.

— Aveţi banii? întrebă Copperpot.

— Da, uite-i, spuse Cunningham.

— Uite-i şi pe ai mei, spuse şi Hightower.

Urmă o tăcere şi se auziră nişte foşnete, semn că cei doi îi dădeau banii lui Copperpot. Dar pentru ce anume? Puneau ceva la cale împreună? Suna improbabil, dar Beau nu putea ignora ceea ce tocmai auzise. Plănuiau ceva pentru 14 octombrie, iar planul implica nişte plăţi.

— Sper doar să nu fim descoperiţi, zise Copperpot.

Hightower izbucni într-un râs nervos.

— Dacă suntem descoperiţi, vieţile noastre nu vor mai valora nici cât o ceapă degerată.

— Ne-am înţeles, domnilor, râse şi Cunningham. Să avem succes! Toţi trei!

Beau îşi încleştă fălcile. La naiba! Ratase prima parte din conversaţie, cea în care, cel mai probabil, se referiseră în termeni mai direcţi la ceea ce aveau de gând să facă. Poate că fusese unica lui şansă de a descoperi ce aveau de gând. Data de 14 octombrie era peste o lună şi un pic. Asta îi dădea răgazul să îi chestioneze mai temeinic pe servitori.

Rămase cu urechea lipită de uşă, sperând ca unul dintre ei să mai spună ceva înainte de a părăsi încăperea.

— Ei bine, domnilor, baftă tuturor! rosti Copperpot.

— O să avem nevoie, spuse şi Cunningham.

Beau auzi că pe hol se apropia cineva şi se îndreptă imediat de spate. Se îndepărtă de uşă şi se rezemă de perete, cu braţele încrucişate la piept. Intenţiona să se

poarte ca şi cum ar fi luat o scurtă pauză. După câteva momente îşi făcu apariţia şi intrusul, cu rochia ei albastră şi şorţul alb perfect apretat. Beau expiră încet şi înclină capul într-o parte. Normal că era domnişoara Notley. N-avea el atâta noroc să dea altcineva peste el.

În clipa în care îl văzu, ea se opri, iar Beau avu senzaţia că, preţ de câteva clipe, tânăra ar lua în calcul posibilitatea de a face cale întoarsă şi de a se preface că nu îl văzuse. Afişă un zâmbet îngăduitor, o fixă cu privirea şi aşteptă. Spera că cei trei bărbaţi din birou nu vor alege atât de prost momentul în care să îşi facă ieşirea. Copperpot l-ar fi văzut ca şi până atunci, drept valetul lui personal, dar Hightower, cu puţină atenţie, l-ar fi recunoscut drept marchizul de Bellingham, iar acoperirea i s-ar fi dus pe apa sâmbetei. Şi mai grav, chiar cu domnişoara Notley de faţă, lucru care, dintr-un motiv neînţeles, i-ar fi picat tare prost.

Se părea că tânăra se răzgândise. Renunţase la planul de a face cale întoarsă, căci iat-o venind spre el, cu un zâmbet care îl replica aproape în oglindă pe al lui.

— Bună ziua, domnule Baxter.

Beau se înclină.

— Domnişoară Notley.

Ea nu doar că nu îl ignoră, ci îl surprinse de-a dreptul, apropiindu-se tot mai mult şi oprindu-se foarte aproape de el. Fără doar şi poate, îşi alesese cel mai nepotrivit moment să stea de vorbă cu el

— Ce’aci aci? întrebă ea.

A, stai aşa. Voia să stea de vorbă cu el sau doar voia să afle ce căuta pe hol, unde, după toate aparenţele, nu prea avea vreo treabă? Femeia era la fel de curioasă ca el. Beau ridică din umeri cu cel mai nonşalant aer de care era în stare şi se strădui să vorbească pe cel mai ironic ton.

— Păi ce să fac şi eu, trăgeam cu urechea pe la uşi.

— Nu m-aş mira, răspunse ea, făcându-i poznaş cu ochiul, apoi îşi văzu de drum.

Beau se uită câteva clipe în urma ei, admirându-i unduirea şoldurilor, apoi oftă uşurat şi, foarte discret, se pregăti la rândul lui să îşi ia tălpăşiţa. Avea şanse mari să

dispară de pe hol înainte ca cei trei aristocraţi să iasă din bibliotecă. Dar nu se putu abţine.

— Domnişoară Notley! strigă el, fără să aibă cea mai vagă idee de ce o făcea.

Ea se opri şi întoarse capul spre el doar pe jumătate.

— Da?

Dacă ea putea să joace acel joc, şi el putea.

— Pot să te-ntreb ce credeai că fac pe hol?

— N-am idee, domnule Baxter. Da' ştiu că lordul Copperpot şi prietenii domniei sale au intrat în acea încăpere acum ceva vreme. Şi recunosc, când te-am văzut aici am început să mă gândesc la acei oameni care parcă-s mereu la locul nepotrivit, în momentul potrivit. Mai ales când arată ca tine.

Îşi ridică uşor poalele fustei şi îşi văzu de drum. Beau se încruntă, se desprinse de peretele de care se rezema şi o luă în direcţia opusă, îşi muşcă gânditor buza de jos. Ce Dumnezeu voise să spună prin „la locul nepotrivit, în momentul potrivit"? Şi la ce se referise exact când spusese „Mai ales când arată ca tine"?

Dar cel mai curios lucru era că şi ea fusese atentă la cine intrase în bibliotecă. Oare ce căuta pe acel hol, la rândul ei? Beau era convins de un singur lucru: avea nevoie cât mai repede ca prietenii lui de la Ministerul de Interne să-i transmită cât mai repede informaţii despre domnişoara Marianne Notley.

Capitolul 8

A doua zi, Marianne coborî cu paşi nesiguri scările către zona servitorilor. Nu îi plăcea acolo dintr-un singur motiv – acela că domnul Baxter era o prezenţă frecventă. De fapt, individul îşi petrecea acolo tot timpul în care nu se ocupa de lordul Copperpot. Chiar dacă se prefăcuse că a încheiat cu el un armistiţiu, Marianne jurase să petreacă foarte puţin, cât mai puţin timp în preajma lui Nicholas

Baxter. Era mult prea arătos şi, în plus, îl bănuia că pune ceva la cale.

Numai că în acea după-amiază nu avusese încotro şi chiar fusese nevoită să coboare. În seara precedentă, la cină, Lady Wilhelmina îşi rupsese rochia la poale, iar Marianne trebuia să o repare. Momentan, Lady Wilhelmina şi Lady Copperpot îşi făceau somnul de frumuseţe, fiecare la ea în dormitor, aşa că Marianne decisese că era momentul să coboare la servitori şi să vadă dacă menajera casei, doamna Cotswold, avea vreo papiotă de aţă argintie.

La acel moment al zilei, jos nu era aproape nimeni. Marianne trecu de uşa deschisă ce dădea spre sala de mese a servitorilor şi se îndreptă spre micul birou al doamnei Cotswold. La masa lungă stăteau câţiva indivizi cam ciudaţi, dar domnul Baxter nu era printre ei, slavă Cerului. Marianne respiră uşurată şi bătu la uşa biroului.

Urmă o scurtă conversaţie cu eficienta coordonatoare a servitoarelor şi, câteva minute mai târziu, Marianne parcurgea holul lung care ducea la magazie ca să ia aţa pe care i-o promisese doamna Cotswold.

Uşa magaziei era uşor întredeschisă. Când o împinse, îl văzu pe nimeni altul decât pe domnul Baxter, aşezat pe un butoi de bere dintr-un colţ al încăperii, cu picioarele atârnând. Pantalonii din piele de căprioară erau indecent de strâmţi, iar cămaşa albă din în era deschisă la primii nasturi, lăsând la iveală o parte din pieptul musculos, parcă făcut pentru a trezi gânduri păcătoase. Nu purta cravată şi nici haină. Părul blond îi era ciufulit de parcă abia-şi trecuse mâinile prin el. Bărbatul se uita în jos, drept în poală, şi părea că scrie o scrisoare. Avea o pană în mână şi o călimară cu cerneală alături.

— Ştii scrie? zise ea înainte să-şi poată controla reacţia.

El ridică privirea înspre ea şi pe buzele-i superbe înflori un zâmbet. Ea înghiţi în sec. Mai bine şi-ar fi ţinut gura şi s-ar fi retras discret înainte să o observe.

— Ştiu, îi răspunse pe un ton în care se împleteau amuzamentul şi sarcasmul. Dar tu ştii?

O întrebase doar ca să o irite. Era absolut convinsă.

— Da! îi răspunse, crispându-se uşor.

— Excelent, deci ştim amândoi, zise el, apoi lăsă din nou privirea asupra scrisorii.

Ce tot scria? O ardea curiozitatea. Probabil vreo scrisoare de dragoste către una dintre numeroasele femei care se credeau stăpâne pe inima lui. La cum arăta individul, probabil avea o ibovnică în fiecare oraş. Clătină din cap. Nu trebuia să se gândească la el în acel fel. Venise după o papiotă de aţă şi asta era tot ce avea nevoie.

Privi în jur. Încăperea era plină de fel şi fel de lucruri utile, de la saci cu făină şi zahăr la butoiaşe de bere, sticle de vin, conserve şi fel şi fel de ierburi uscate puse în borcane. Numai că nicăieri nu vedea aţă.

— Cauţi ceva? o întrebă el.

Ea îşi drese glasul.

— Nişte aţă ca să cos rochia domniţei. Doamna Cotswold mi-a zis că găsesc aici.

Domnul Baxter se uită şi el în jur.

— Te ajut bucuros să găseşti.

— Nu-i nevoie, zise ea şi-i zâmbi uşor crispată.

Chiar nu voia ca Nicolas Baxter să îi facă vreun serviciu. Părea genul de bărbat care aşteaptă un contraserviciu. Numai că el puse scrisoarea într-o parte, se dădu jos de pe butoi şi începu să deschidă sertare şi dulapuri. Ea făcu la fel. Căutau în tăcere, iar ea simţea concurenţa tăcută dintre ei. El se mişca tot mai repede, iar ea îi ţinu isonul. Prefera să cadă bolnavă de ciumă decât să-l lase să găsească aţa înaintea ei. În timp ce căuta, se apropie uşor-uşor de zona unde stătuse el. Scrisoarea rămăsese pe butoi. Ea deschise un sertar din apropiere, în căutarea aţei, şi nu se putu abţine să nu arunce o privire înspre scrisoare. Of, pe toţi dracii! El o lăsase cu faţa în jos. Oare ar fi prea de tot dacă ar întoarce-o?

— Am găsit! strigă el, smulgând-o din propriile-i gânduri.

Ea se întoarse brusc.

— Unde era?

Vocea îi era mult mai aspră şi mai acuzatoare decât intenţionase, închise sertarul în care abia începuse să caute, în timp ce el îi arăta un dulap aşezat mult prea sus, la care nu ar fi putut ajunge singură.

— Acolo, sus, răspunse el cu o expresie de uşoară îngâmfare pe chip.

Ea aşteptă câteva clipe ca el să-i dea papiota, după care îşi dădu seama că individul n-avea de gând s-o facă. Aşa că întinse ea mâna înspre el.

— Ei bine? îi zise, bătând cu piciorul în podea.

— Ei bine… ce? făcu el, zâmbind încântat.

— Păi n-ai de gând s-o dai la mine?

— O, ai vrea, nu-i aşa, domnişoară Notley? zise el, iar zâmbetul îi deveni şiret.

— Da, domnule Baxter, aş vrea.

— Vezi tu, domnişoară Notley, există două cuvinte pe care oamenii le folosesc adesea în astfel de situaţii. Cuvinte despre care se spune că deţin puteri aproape magice.

Ea miji ochii. Voia să-l plesnească peste faţa ridicol de frumoasă.

— Şi care-s alea?

— „Te rog”, domnişoară Notley. Acele două cuvinte sunt „te rog”.

E clar că îi plăcea să o tortureze. Se vedea-n ochii lui albaştri şi limpezi. Dar nu avea de gând să-i prelungească distracţia. Trebuia să facă ce avea de făcut şi să-şi vadă de ale ei. Felul în care o privea îi provoca disconfort. Refuza să se uite la el. Alese, în schimb, un punct de pe peretele din spatele lui şi se concentră asupra acestuia.

— Te rog, domnule Baxter, îmi dai aţa? întrebă ea cu o voce leşinător de dulce, clipind des, prostindu-se.

El luă papiota din dulăpior şi i-o înmână cu blândeţe.

— Mulţam, zise ea şi făcu o reverenţă exagerată.

— Cu plăcere.

Zâmbetul lui era de-a dreptul îngeresc.

— Mă îndoiesc.

Se întoarse şi o luă spre uşă, cu gândul să plece imediat.

— Pot să te-ntreb ceva, domnişoară Notley?

Încă se distra pe seama ei. Încerca să o zgândăre şi mai tare. Se opri şi oftă.

— Bănuiesc că da, domnule Baxter.

— Cum erai când erai copil?

Marianne nu se putu abţine. Din gât îi ieşi un sunet ciudat. Nici nu râdea, nici nu pufnea, nici nu scotea propriu-zis o exclamaţie. Domnul Baxter o luase prin surprindere. Dintre sutele de întrebări pe care i le-ar fi putut pune, n-ar fi crezut vreodată că ar alege-o tocmai pe asta. Se întoarse înspre el.

— Ai un râs frumos, să ştii, zise el încet. Dar sunt curios ce ţi s-a părut amuzant la întrebarea mea.

Zâmbetul îi îngheţă pe buze. Râsul ei era frumos? Zgomotul acela ciudat pe care-l scosese? Nici poveste. Iar felul în care îi vorbise, de parcă ar fi vrut să o farmece… Un bărbat care se folosea de femei şi se descotorosea apoi de ele ca de nişte batiste folosite. Poate că prostise destule servitoare tinerele cu vorbele lui meşteşugite, dar pe ea n-avea s-o prostească.

— Pentru ce Dumnezeu ai vrea să ştii cum eram când eram copil?

— Nu îţi cer să-mi povesteşti întreaga-ţi copilărie, răspunse el zâmbind. Mă întrebam pur şi simplu dacă erai genul de copil care îi pâra pe ceilalţi când erau neascultători.

— A, asta crezi despre mine, ha?

Începu să întoarcă papiota pe toate părţile. Discuţia o agita. Trebuia să se întoarcă sus şi să repare rochia fetei. Domnul Baxter veni lângă ea şi se rezemă cu un umăr de uşă.

— Chiar că pari genul care n-are încredere în nimeni.

— Cin’? Io?! făcu ea.

— Da, tu, repetă el încuviinţând din cap.

Ea îşi încrucişă braţele la piept şi ridică din sprâncene.

— Nu-i ca şi cum mi-oi dat vreun motiv s-am încredere-n tine.

El se scărpina în barbă şi-şi lăsă capul uşor într-o

parte.

— Asta cam aşa e.

— Ei, poftim.

Îşi strânse poalele rochiei şi se pregăti să îl ocolească şi să iasă din magazie.

— Te grăbeşti aşa tare?

Era atât de aproape de ea încât răsuflarea lui îi atinse urechea. Rămase nemişcată, cu privirea aţintită înspre uşă.

— Am de treabă.

— Nu iei niciodată o pauză ca să faci ceva pentru tine? Ceva plăcut? Vorbele îi erau precum mătasea. Ca un cântec de sirenă. Vorbe şi glas de seducător. Se întoarse încet, extrem de încet şi îl privi. Mare greşeală. Era mult prea aproape de ea şi mult prea chipeş. Se forţă să vorbească încet ca să se asigure că vocea îi rămâne controlată şi limpede.

— Aşa ţi se pare ţie, că ce se-ntâmplă aici e plăcut?

— Ar putea fi, dacă ai vrea.

Marianne simţi un val de căldură în tot corpul. Individul chiar se pricepea. Poate chiar prea bine.

— Adevărul e că mă cam întreb de ce eşti aşa interesat să afli lucruri despre mine, domnule Baxter.

El îşi muşcă buza. Dumnezeule mare, nu avea cum să nu fie conştient de cât de bine arăta când îşi muşca buzele.

— Poate pentru că eşti o enigmă, iar mie-mi plac enigmele. Îmi place să le descifrez.

Ea îi înfruntă privirea.

— Nu sunt mai enigmatică decât tine.

— Corect, încuviinţă el, înclinând din cap. Dar înainte să pleci, domnişoară Notley, pot să te mai întreb ceva?

— Prea bine.

— De ce ţi s-a schimbat accentul când mi-ai cerut să-ţi dau aţa?

Capitolul 9

Domnişoara Notley ascundea ceva. Beau era convins. Deunăzi, în magazie, evitase să-i răspundă la întrebarea legată de schimbarea accentului. Îi spusese că n-avea idee la ce se referea. Dar el era bine antrenat să remarce astfel de detalii şi nu se înşelase. Intonaţia tinerei femei se schimbase. Poate puţin, poate temporar, dar el observase. Spusese o frază cap-coadă fără accent de clasă muncitoare şi fără urmă de accent irlandez. Trebuia să fie cu băgare de seamă. Era limpede că femeia nu avea încredere în nimeni şi deja era în gardă în privinţa lui. Dacă punea presiune prea mare asupra ei, poate că avea să refuze să îi mai vorbească şi asta nu-l ajuta deloc. Aşa că renunţase să o mai ia la întrebări în clipa în care văzuse pe chipul ei expresia şocată şi refuzul încăpăţânat de a recunoaşte adevărul. Simţise că dacă o încolţea ca să îi răspundă n-avea să-i placă rezultatul.

Noaptea trecută nu dormise bine, pentru prima dată de când sosise la reşedinţa lui Clayton. Se foise pe toate părţile în patul din cămăruţa lui de la etajul patru. Camera domnişoarei Notley nu era departe. Era la celălalt capăt al holului unde dormeau servitoarele mai de rang. O văzuse intrând la ea în cameră seara trecută după ce se ocupase de Lady Copperpot în locul doamnei Wimbley, care suferise o criză de gută şi era ţintuită la ea în cameră.

În timp ce se tot întorcea de pe o parte pe cealaltă, ajunsese la concluzia că-şi petrecea prea mult timp întrebându-se care-i treaba cu domnişoara Notley. Chiar dacă ascundea ceva, Beau se îndoia că avea vreo legătură cu trădătorul de la Bidassoa. Chiar dacă trădătorul era lordul Copperpot, era puţin probabil să-i fi cerut unei servitoare a fiicei sale să îl ajute să scrie scrisoarea.

Beau se gândi că mai bine şi-ar îndrepta atenţia asupra servitorilor lui Copperpot, Hightower şi Cunningham. Erau şanse mai mari ca vreunul dintre ei, în special unul dintre valeţii lor personali, să fi fost implicat. Cel puţin asta era ipoteza de lucru a celor de la Ministerul de Interne. În afară de vizitiul lui Copperpot, Beau mai stătuse de vorbă cu valetul personal al lui Hightower, domnul Broomsley, şi

cu al lui Cunningham, domnul Wilson.

Cei doi bărbaţi nici că puteau fi mai diferiţi. Broomsley era din cale-afară de vorbăreţ, nu lăsa nimic nespus, în vreme ce Wilson abia dacă scotea două vorbe indiferent ce l-ar fi întrebat Beau sau cât de prietenos încercase să se arate. Începuse chiar să se întrebe dacă nu cumva Wilson era rudă îndepărtată cu domnişoara Notley.

Desigur, Beau deja îl eliminase de pe lista suspecţilor pe adevăratul valet al lui Copperpot. Toţi ceilalţi servitori ai familiei îi spuseseră că, atunci când nu avea de lucru, domnul Broughton obişnuia să bea şi că era, de altfel, un individ indolent, pe care nu te puteai baza. Beau se îndoia că Copperpot i-ar fi cerut unui asemenea om să îl ajute să scrie o scrisoare de o atât de mare importanţă. Nu. Persoana care scrisese scrisoarea despre Bidassoa era o persoană apropiată de stăpânul său, o persoană de încredere a acestuia.

Cineva bătu încet la uşă, făcându-l să ridice privirea. Tocmai scria o altă scrisoare către Ministerul de Interne. De data asta le cerea ajutorul pentru obţinerea de informaţii despre ceilalţi doi valeţi. Cu o zi înainte, când domnişoara Notley îl descoperise în cămară, scria un alt fel de scrisoare. Una în care dădea raportul cu privire la conversaţia celor trei aristocraţi, la care trăsese cu urechea. Deunăzi, în cămară, o văzuse pe domnişoara Notley foarte aproape de butoiul pe care lăsase scrisoarea. Îi ghicise dorinţa de a o întoarce ca să vadă ce scria. Venise din ce în ce mai aproape, discret, ca o pasăre de pradă care se roteşte deasupra unei potenţiale victime. Probabil fusese teribil de curioasă să afle cui îi scria. Foarte bine. Zâmbi.

— Intră! strigă el, punând scrisoarea deoparte şi ridicându-se.

Uşa se deschise şi în cameră intră Clayton. Aruncă o privire în jur.

— Nu e cine ştie ce spaţiu aici, Bell, dar sper că e măcar confortabil, zise el rânjind.

Beau întinse braţele.

— Crede-mă, am dormit în condiţii mult mai proaste.

Mult, mult mai proaste.

— Nu mă îndoiesc, zise Clayton.

Băgă mâna în buzunar şi scoase o scrisoare.

— Ai primit asta cu poşta de dimineaţă. Am venit până aici ca să ţi-o înmânez personal. M-am gândit că e ceva important.

Beau luă plicul şi se uită la adresă. Da, era o scrisoare de la Ministerul de Interne. Nu era deloc străin de ele. Arăta la fel ca toate celelalte, absolut banală şi neinteresantă.

— Are legătură cu misiunile tale sub acoperire? se interesă Clayton, uitându-se când la Beau, când la scrisoare.

— Poate, răspunse Beau.

Nu era niciun secret că amicul Clayton murea de curiozitate să ştie ce conţinea scrisoarea. Fusese de-a dreptul entuziasmat că reşedinţa lui de la ţară avea să fie scena unei operaţiuni secrete în care unul dintre spionii Majestăţii Sale încerca să deconspire un trădător. Clayton nu luase parte la vreun război sau la vreo misiune în slujba Coroanei. Faptul că îşi pusese casa la dispoziţie pentru un joc de-a şoarecele şi pisica era cel mai patriotic act pe care vicontele avea şansa să îl facă.

Dar Beau nu avea de gând să îi facă pe plac şi să îi arate conţinutul documentului. Astfel de lucruri erau secrete de stat. Luă plicul şi-l puse pe noptieră.

— Mulţumesc pentru că mi l-ai adus, Clayton.

Lui Clayton îi căzu faţa, dar numai pentru câteva clipe.

— Nu mi-ai spus ce ai auzit alaltăieri când ai tras cu urechea la ce se discuta în birou.

Beau clătină din cap şi-şi puse mâinile în şold.

— Cred că cei trei pun ceva la cale.

— Adevărat? zise Clayton, ridicând din sprâncene. Oare ce?

— Nu sunt sigur, dar implică bani. Iar planul urmează să fie pus în aplicare pe 14 octombrie.

— Hmmmm… zise Clayton, mijind ochii. N-au zis ce anume o să se întâmple la acea dată?

— N-am mai putut să ascult pentru că tocmai atunci a apărut domnişoara Notley. Jur că femeia e ca un paznic de noapte.

— Domnişoara Notley, camerista?

Ochii lui Clayton, de culoarea alunei, sclipiră brusc.

— Ţi-a cam intrat pe sub piele, nu-i aşa, Bell?

— N-aş spune, răspunse el clătinând din cap.

— E a două oară când aduci vorba despre ea. Prima dată ieri-dimineaţa, când ne-am întâlnit în bibliotecă, şi a doua oară acum. Clayton se îndreptă spre uşă şi dădu să iasă.

— Nu are sens să negi, Bell. Acum gata, mă retrag şi te las să-ţi citeşti scrisoarea.

Beau ar fi vrut să îl contrazică, să provoace o dispută, să insiste că domnişoara Notley nu îi intrase câtuşi de puţin pe sub piele. Dar era ceva ce îşi dorea mai mult decât să câştige o dispută verbală cu Clayton. Iar acel ceva era să îşi citească scrisoarea imediat, singur. Clayton ieşi, iar Beau închise uşa şi se întoarse lângă noptiera unde lăsase plicul. Îl luă, apoi se aşeză la micul birou din lemn amplasat în dreptul ferestrei. Desfăcu sigiliul şi scană rapid cu privirea conţinutul scrisorii.

Baxter,

Până acum nu am găsit alte informaţii despre domnişoara Marianne Notley în afară de faptul că a fost, până de curând, însoţitoarea lui Lady Courtney din Brighton. În orice caz, nu am epuizat toate opţiunile. Cercetările continuă şi îţi vom transmite mai multe informaţii imediat ce le vom obţine.

„Baxter”. Era numele pe care îl foloseau pentru el cei de la Ministerul de Interne atunci când era în misiune, indiferent de cât de sigură şi lipsită de pericole părea operaţiunea. Dar scrisoarea nu-i prea era de ajutor. Prin urmare, domnişoara Notley mai lucrase pentru o aristocrată din Brighton. Nu era un semn că femeia are ceva de

ascuns. Beau rupse scrisoarea în fâşii pe care le arse la lumânare, obicei pe care îl deprinsese după ani întregi de activitate în spionaj. Scrisoarea de faţă nu era de cine ştie ce interes, dar era mai bine să fie prudent. În plus, dacă fie Copperpot, fie Hightower sau Cunningham îl bănuia că îi filează, nu se ştia de ce ar fi capabil oricare dintre ei.

Şi mai era şi camerista.

Chiar nu credea că domnişoara Notley s-ar da înapoi să îi scotocească prin cameră. Experienţa îl învăţase exact ce îi spusese şi ei în ziua în care se cunoscuseră. O persoană fără trecut ascunde, de regulă, ceva. Aşa că, din acest punct de vedere, domnişoara Notley era suspectul principal.

Capitolul 10

Nicholas Baxter ascundea ceva. Marianne nu avea nicio îndoială. Apariţia lui imediat după ce domnul Broughton se îmbolnăvise era o coincidenţă prea mare. Iar ea nu credea în coincidenţe, mai ales când aveau chip de Adonis. Despre ea, familia Copperpot ştia doar că e o cameristă tăcută ca un şoricel, care nu prea pusese piciorul în afara oraşului Brighton şi care lucrase pentru Lady Courtney de când împlinise vârsta majoratului. Era, în mare parte, adevărat, numai că Marianne avusese o viaţă plină în afara statutului de angajată a lui Lady Courtney. Văzuse şi făcuse lucruri care le-ar fi şocat pe Wilhelmina şi pe mama ei. De altfel, Marianne nu avea nici cea mai mică intenţie ca acestea să afle vreodată astfel de detalii despre trecutul ei. Avea sentimentul că domnul Baxter cocea ceva şi avea de gând să afle ce anume.

A doua zi dimineaţă îl aşteptă să plece de la el din cameră, apoi se uită de-a lungul coridorului de la etajul servitorilor, ca să se asigure că nu o vede nimeni, după care se strecură în dormitorul lui.

Mirosea a el. Şi, spre marea ei nemulţumire, mirosul

nu era deloc neplăcut. Cu aceste două gânduri în minte închise uşa după ea. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Mirosul era o combinaţie de mirodenii şi lemn şi încă ceva, ceva greu de definit, dar extrem de bărbătesc, la care nu voia să se gândească prea mult. În mod ciudat, în cameră mirosea un pic şi a ars.

Se strădui să lase deoparte acele gânduri care o tulburau şi să purceadă la treabă. Aruncă rapid o privire în jur şi-şi dădu seama că nu era mare lucru de văzut. Un pat impecabil făcut. Un birou din lemn, un sfeşnic cu o lumânare. Un scaun din lemn.

În sfeşnic era un mic morman de cenuşă. Hm, asta era chiar interesant. Oare domnul Baxter intenţionase să distrugă ceva? Şi dacă da, de ce? Se aplecă şi privi cu atenţie cenuşa, dar nu pricepu nimic. Prima pagină a scrisorii era intactă. O luă şi se uită la ea. Îi era adresată domnului Nicholas Baxter. Măcar nu minţise în privinţa numelui. Cu toate astea, un om care n-ar avea ceva de ascuns nu s-ar apuca să ardă scrisori.

În încăpere mai exista un singur obiect, un şifonier mic, din lemn. Se apropie şi îi deschise uşile. Un miros de săpun îi umplu nările. Două cămăşi, două perechi de pantaloni. O pereche de ghete. Inspectă scurt sertarele. Două batiste, două cravate, o pereche de suspensori, o pereche de ciorapi. O seamă de obiecte pentru îngrijirea hainelor bărbăteşti. Le folosea, fără doar şi poate, pentru îndatoririle sale de valet personal. Hm. Era tot. Ca şi cum individul nu mai poseda altceva. Micul lui rucsac era aşezat pe fundul şifonierului. Era gol. Conţinutul fusese scos şi aşezat în sertare. Era un tip ordonat, de acord. Dar nu părea să aibă nimic de natură personală. Absolut niciunul. Până şi ea avea o cruciuliţă pe care fratele ei mai mic i-o dăruise când plecase la oaste. Avea şi o carte de poezii pe care mama ei i-o făcuse cadou când împlinise 16 ani. Dar acest bărbat parcă nici nu exista.

Nimic din cameră nu-i oferea nici cel mai mic indiciu despre el ca om. Rămase cu privirea pironită înspre şifonier. Trase iar primul sertar şi remarcă ceva. Nişte litere

brodate pe marginea uneia dintre batiste. Iniţialele lui! Poate, până la urmă, chiar minţea cu privire la numele lui. Luă batista. NLB. La naiba! Poate nu minţea, totuşi. Dar de la ce venea litera L? Nu putea să nu se întrebe. Şi era cam ciudat ca un valet să aibă batiste cu monogramă. Sau poate era un cadou de la un fost angajator.

Simţindu-se un pic deznădăjduită, se aplecă şi se uită sub pat. Nimic. Nici măcar praf. La naiba! Nu ştia ce sperase să găsească atunci când intrase la el în cameră, dar nu găsise absolut nimic. În afară de o scrisoare suspectă, care fusese arsă.

Se ridică din nou şi se învârti în cerc, cu mâinile în şolduri. Asta era. Nu avea unde să fi ascuns ceva. Era gata-gata să se dea bătută şi să plece, când uşa se deschise încet şi în prag apăru însuşi domnul Baxter, rezemându-se de cant cu un aer degajat.

— O, domnişoară Notley. Ce bine-mi pare să te văd. Te pot ajuta cu ceva?

Capitolul 11

Cu braţele încrucişate la piept şi cu un zâmbet plin de el, Beau stătea rezemat de uşă, privind-o pe domnişoara Notley. Două gânduri îi străbătură simultan mintea. Primul, că făcuse bine să ardă scrisoarea. Al doilea, că lucrurile n-ar fi putut ieşi mai bine nici dacă le punea la cale.

În sfârşit, domnişoara Notley ajunsese acolo unde-şi dorea el. Adică fără cuvinte, judecând după roşeaţa care o cuprinsese şi la felul în care se bâlbâia.

— Domnu’… Domnule Baxter, reuşi ea să îngaime, într-un final.

— Da? întrebă el plin de amabilitate, zâmbind.

Femeia avea nişte explicaţii de dat, iar el, unul, de-abia aştepta să i le ceară.

— Eu… Eu…

— Îhm, făcu el, legănându-se pe călcâie.

— Căutam…

Privirea tinerei căuta cu disperare ceva de care să se agaţe. Biata de ea, nu reuşea să găsească o scuză plauzibilă.

— Da? se oferi el.

Îl măcina curiozitatea. Cât de bună mincinoasă era? Urma să afle.

— Căutam camera mea şi cred că m-am rătăcit.

El clătină din cap. Era o mincinoasă jalnică.

— Ei, haide, domnişoară Notley, Poţi mai mult de-atât.

Ea roşi şi mai tare, iar pistruii îi deveniră şi mai vizibili.

— Nu voiam să…

Strânse buzele şi continuă să privească în jur. Părea gata-gata să-şi ridice poalele rochiei şi s-o ia la sănătoasa.

— Să ce? întrebă el, asigurându-se că îi bloca accesul spre hol.

Nu avea de gând s-o lase să fugă şi să scape de momentul explicaţiilor.

— Vrei să spui că nu voiai să-ţi bagi nasul în lucrurile mele? Văd că mi-ai deschis şifonierul. Ce sperai să găseşti?

Biata femeie arăta de parcă ar fi vrut să intre în pământ. I-ar fi părut rău pentru ea dacă nu i-ar fi făcut aşa mare plăcere să o şicaneze. La cum se purtase cu el, acuzându-l că nu e demn de încredere, iat-o prinsă scotocindu-i prin cameră. Răzbunarea era dulce. Mereu i se păruse.

— Nu-ţi mai căuta scuze, continuă el. Văd că pe cât eşti de acuzatoare, pe atât eşti de băgăcioasă. Sincer, îmi place.

— Poftim?! făcu ea, cu gura căscată şi ochii cât cepele.

— M-ai auzit foarte bine.

Nu avea de gând să-i atragă atenţia că iar îi dispăruse accentul.

— Îţi cam place, aşa-i? se încruntă ea.

O, se pare că accentul îi revenise. El se rezemă mai bine cu umărul de cadrul uşii.

— Da, pentru că acum nu o să te mai ţii aşa băţoasă

şi moralistă în prezenţa mea. Nu mai ai nici o scuză.

Ea dădu să spună ceva, probabil o replică acidă, dar închise gura şi clipi des spre el.

— O, dar iată, avem de-a face cu o premieră. Te-am lăsat fără cuvinte, aşa-i? chicoti el.

Ea îşi netezi şorţul şi dădu încet din cap.

— Cam ai dreptate. N-am nici o scuză. Nu trebe să fiu aci.

Beau o măsură cu privirea. Pentru Dumnezeu, nu percepuse nicio undă de sarcasm în tonul ei. Fusese prinsă în flagrant delict şi îşi recunoştea greşeala. Chiar era de admirat. În domeniul lui, avea de-a face, de regulă, cu oameni care minţeau de îngheţau apele şi ţineau cu dinţii de minciuni, chiar şi în ciuda dovezilor copleşitoare împotriva lor. Îi zâmbi.

— Pot să te întreb ce cauţi la mine în cameră? Căci mă îndoiesc amarnic că motivul e cel la care aş spera.

Ea roşi violent. Era limpede că înţelesese aluzia. Îşi duse o mână la baza gâtului, iar degetele lăsară urme albe pe pielea roz.

— Credeam că ascunzi ceva.

— Cum ar fi? întrebă el, ridicând din sprâncene.

— Cum ar fi dovada că nu eşti cine zici că eşti.

Ea lăsă mâna în jos şi îşi netezi iar şorţul şi fusta. Era un tic nervos, observă Beau.

— Bun. Şi? zise el, încrucişându-şi braţele la piept. Ai găsit ceva care să-ţi confirme bănuielile?

Clipi din gene, perfect conştient că nimic din cameră nu îl trăda. Nu era vreun amator. Chiar îşi dăduse batistele la brodat cu falsele lui iniţiale, pentru numele lui Dumnezeu! Doar nu era la prima misiune.

Ea clătină din cap.

— N-am găsit nimica, răspunse.

— Acum ai încredere în mine? întrebă el, savurând fiecare secundă a discuţiei.

Ea lăsă capul în pământ

— Am fost…

El nu-şi putu reţine un zâmbet. Era momentul pe care

îl aşteptase.

— Da, ai fost. Dar sunt dispus să trec totul cu vederea, dacă şi tu eşti. Să îngropăm trecutul.

O expresie de uşurare i se întipări pe chip. Îi zâmbi şi roşeaţa parcă i se mai estompă.

— Mi-ar plăcea.

Părea sincer uşurată. Chiar o credea că voia să dea o nouă şansă relaţiei dintre ei. Înclină capul înspre ea.

— Şi mie.

Ea trecu pe lângă ei şi dădu să iasă pe hol. Din fericire, nu era nimeni în zonă, se asigură el. Atunci ea se opri o clipă şi se întoarse spre el.

— N-o să mă spui… începu ea pe un ton scăzut.

— Nu cred că Lord Copperpot sau Lady Copperpot au de ce să afle despre toată tărăşenia, o asigură el la fel de încet. Şi nici altcineva, la o adică.

Ea expiră şi înclină capul.

— Mulţumesc, domnule Baxter.

Porni pe hol, îndreptându-se spre camera ei. În timp ce-o privea cum se îndepărtează, lui Beau îi veni o idee. Din moment ce o surprinsese la el în cameră, nu mai putea să-l trateze în continuare ca şi cum ar fi fost nedemn de încredere. Iar dacă era nedemn de încredere, măcar nu era singurul, şi o ştiau amândoi. Era un început, dar trebuia să găsească o cale să o facă să lase garda şi mai jos. Avea deja un plan pentru pasul al doilea. Un plan care implica un joc de cărţi. Dar nu în acea seară. Nu, de data asta avea să o lase să plece. Dar nu înainte de a-i da o temă de gândire. Se grăbi să o prindă din urmă şi îşi drese vocea.

— Sunt dispus să uit că acest incident a avut loc. Cu toate că…

— Cu toate că ce? întrebă ea, oprindu-se şi întorcând capul înspre el.

El surâse. Era nevoit să recunoască faptul că ceva din el, ceva cam diabolic, voia să o vadă roşind din nou.

— Data viitoare când vii la mine în cameră, sper să fie din cu totul alte motive.

Capitolul 12

De data asta, Marianne se duse spre zona rezervată servitorilor ca să îl caute pe domnul Baxter. Bine, nu neapărat să îl caute. Ideea era că nu ar fi deranjat-o să îl găsească acolo. Fusese amuzant şi iertător deunăzi, după incidentul de la el din cameră. Ar fi avut toate motivele să îi spună lordului Copperpot că o surprinsese la el în cameră, dar nu o făcuse. Trebuia să îi fie recunoscătoare.

Fără îndoială că Lady Copperpot ar fi urecheat-o dacă ar fi aflat că-şi băgase nasul în camera altui angajat, mai ales a unui bărbat. Un astfel de comportament nu avea scuze şi o ştiau atât ea, cât şi domnul Baxter.

Asta tot nu însemna că îl considera pe Nicholas Baxter complet demn de încredere. În schimb, nu mai putea face pe moralista în relaţia cu el. Fusese la fel de vinovată şi avusese un comportament la fel de suspect ca al lui.

Pe când căutau împreună papiota de aţă argintie, el îi spusese că îi dispăruse accentul. Observaţia lui aproape că o făcuse să intre în panică. Avusese nevoie de tot autocontrolul de care era capabilă să se poarte ca şi cum n-ar fi avut habar despre ce vorbea. Individul o făcea să se simtă ca pe ace. Îi era greu să păstreze aparenţele în prezenţa lui.

Nu mai avea sens să nege că era intens atrasă de el. Pentru Dumnezeu, arăta ca o statuie. Simţise un val de căldură în tot corpul când el o privise cu ochii aceia albaştri şi spusese: „Data viitoare…”

Chiar şi tonul îi fusese de-a dreptul indecent, nu numai cuvintele, Fuseseră vorbe complet nelalocul lor, desigur, dar adevărul era că… i-ar fi acceptat oferta.

Ba nu. Bineînţeles că nu. Niciodată. Dar cu siguranţă îi venise greu să adoarmă noaptea trecută, gândindu-se la cum ar fi să se ducă la el în cameră pentru cu totul alte motive. Îşi şterse fruntea cu dosul palmei. La naiba! O treceau toate transpiraţiile doar când se gândea la asta.

După momentul penibil în care fusese surprinsă la el în cameră, luase decizia de a schimba tactica în privinţa lui. În loc să fie făţiş bănuitoare sau din cale-afară de fermecătoare, se hotărâse să se poarte faţă de el cu… cochetărie. Sau cel puţin cu cochetăria de care era capabilă o tânără care copilărise împreună cu doi fraţi.

Îşi dăduse seama din felul în care o priveau unii dintre servitori că nu era chiar de lepădat. O dată sau de două ori chiar i se spusese că e frumuşică. Se îndoia că cineva atât de chipeş ca domnul Baxter ar fi copleşit de frumuseţea ei, dar individului părea să îi placă să se joace şi să flirteze cu ea. Aşa că ea luase decizia de a-l învinge cu propriile-i arme, la propriul lui joc.

Îl văzu imediat ce intră în zona rezervată servitorilor. Stătea lângă uşa ce dădea spre sala lor de luat masa şi se sprijinea cu umărul de cadrul uşii. Observase asta la el, că părea să se aşeze mereu în zone strategice, părând să se odihnească sau să piardă vremea, dar lăsându-i impresia clară că urmărea şi supraveghea totul în jur.

Dar astăzi nimic din toate astea nu conta, pentru că ea venise să-l caute. Şi îl găsise.

— A, domnişoară Notley! Bună ziua.

Se înclină în faţa ei, dându-i ocazia să îl măsoare cu privirea. Arăta la fel de bine ca întotdeauna, cu pantalonii lui strâmţi, cizmele negre şi cămaşa albă. Măcar purta, de data asta, şi o cravată şi era aproape cuviincios. Dar când cămaşa i se lipi de abdomenul parcă sculptat, Marianne nu reuşi să se uite în altă parte. Înghiţi în sec şi făcu o reverenţă.

— Bună ziua, domnule Baxter.

Zâmbetul lui mai că o făcu să se topească. De ce trebuia să fie atât de arătos? Chiar nu era corect. El se îndreptă de spate, uimind-o iar cu statura lui.

— Familia Copperpot s-a dus la un picnic la lac. Mă pregăteam să mă duc în cămară să mă amuz cu cărţile de joc. Aveam de gând să dau o pasienţă, dar m-aş lăsa convins să joc 21.

Ea clipi des.

— Cumva… mă inviţi să joc cărţi cu tine?

— Nu m-am exprimat clar? Îmi pare foarte rău. Domnişoară Notley, ai vrea să jucăm cărţi în cămară?

Ea privi în jur. Cel mai aproape de ei erau nişte servitori care stăteau pe băncile lungi din dreptul mesei şi discutau aprins despre politică. Uşa doamnei Cotswold era închisă. Se uită la domnul Baxter şi-şi muşcă buza de jos. În mod normal, când avea timp liber şi-l petrecea reparând haine sau asigurându-se că dormitoarele sunt în perfectă ordine. Rar se întâmpla să facă ceva pentru propriul amuzament. Aşa că… de ce nu? Poate n-ar strica să se distreze din când în când. Putea fi ocazia perfectă să afle mai multe despre misteriosul domn Baxter.

— Da… Cred că da.

El surâse.

— Entuziasmul tău e copleşitor.

Ea râse.

— Scuze. Doar că nu-s învăţată să fac lucruri şi pentru mine.

El înclină uşor capul.

— E, bine, poate ar trebui s-o faci. Şi deja ţi-am spus că e păcat să nu râzi mai des. Te asigur că râsul tău sună adorabil.

Ea strânse buzele şi clipi miratăă, uşor jenată că el îi remarcase iar râsul. Era însă decisă să flirteze cât de bine putea. Clipi înspre el aşa cum văzuse la Lady Wilhelmina când repeta în oglindă cum să se poarte în prezenţa bărbaţilor.

— Credeam că-mi ziceai asta ca să faci pe fermecătoru’.

El ridică din sprâncene.

— Şi reuşeam să fiu fermecător?

— Da, şi o ştii, zise ea şi râse din nou, urmându-l pe holul ce ducea spre cămară.

El oftă.

— O să-ncerc s-o iau drept un compliment.

Îi deschise uşa şi o lăsă să intre înaintea lui. Încăperea mirosea a zahăr şi mirodenii. Ea se aşeză pe unul dintre

cele două scaune puse de-o parte şi de alta a unei mese aflate în mijlocul încăperii. Domnul Baxter scoase un pachet de cărţi din buzunarul de la haină. Interesant. Nu observase pachetul când îi scotocise prin lucruri. Poate că îl avea mereu la el. Când începu să amestece cărţile, pachetul parcă prinse viaţă sub atingerea lui. Marianne ridică din sprânceană.

— Ai mai jucat, şi nu o dată, bag seamă.

El înclină capul înspre ea, continuând să manevreze cărţile ca un expert.

— Bună observaţie, domnişoară Notley.

— Unde-ai învăţat?

— A, nu! Să nu ne grăbim. Uite cum facem. Cine câştigă mâna are dreptul să-i pună celuilalt o întrebare.

Marianne îl privi cu atenţie şi miji ochii în timp ce cântărea propunerea. Pe de o parte, putea fi un joc periculos, mai ales dacă domnul Baxter era la fel de bun la cărţi precum părea din felul în care le mânuia. Pe de altă parte, ea era mult mai bună la cărţi decât îşi imagina el. Sau decât bănuia. Curiozitatea învinse. Avea câteva întrebări pentru el şi avea de gând să câştige şi să i le adreseze.

— Prea bine, domnule Baxter. Accept provocarea, zise ea cu un aer hotărât.

El continuă să amestece cărţile.

— Te rog, spune-mi Nicholas. În definitiv, ai fost la mine-n dormitor.

Îşi însoţi cuvintele cu un zâmbet care, ca prin miracol, îi transformă cuvintele destul de indecente într-o afirmaţie absolut normală. Marianne simţi un val de căldură în abdomen.

Se forţă însă să îi răspundă pe un ton cât mai plat.

— Atunci şi tu-mi poţi zice Marianne… dacă tot am fost la tine-n dormitor. Numa’ să nu-mi zici aşa de faţă cu ceilalţi servitori.

— Nici poveste, Marianne! răspunse el şi-i făcu dezarmant cu ochiul.

Nicholas împărţi rapid pachetul în două – o jumătate

pentru ea şi una pentru el. Apoi ridică şi întoarse prima carte din dreptul lui. Marianne întoarse cartea din pachetul ei. Apoi fiecare mai extrase câte două.

— Am câştigat! exclamă el după ce extrase un popă.

Marianne se foi pe scaun. La naiba, era mai bun decât crezuse. Se afla faţă în faţă cu un adversar de temut. Se pregăti pentru întrebare. Spera să răspundă sincer.

— Prea bine, Nicholas, zise ea, savurând felul în care numele lui aluneca de pe buzele ei. Pune întrebarea.

El luă cărţile şi reîncepu să le amestece.

— De ce te-ai dus la mine-n cameră? Ce sperai să găseşti?

Ea lăsă capul uşor într-o parte şi surâse.

— Sunt două întrebări şi n-ai dreptul decât la una pentru fiecare mână câştigată. Parcă asta era regula, dacă nu mă-nşel.

Buzele lui se strânseră uşor în ceva ce aducea a zâmbet.

— Prea bine. Permite-mi să reformulez. Ce sperai să găseşti ieri la mine în cameră?

Privirile li se întâlniră.

— O, nu ştiu… spuse ea, luând cărţile pe care i le oferise el. Ceva suspect, poate. Cum ar fi o scrisoare arsă.

Începutul de zâmbet de pe buzele lui se transformă într-un surâs în toată regula.

— Păi ce, tu nu arzi scrisorile?

— De regulă, nu, răspunse ea, etalând prima carte.

Tot el câştigă mâna, iar ea trase aer în piept.

— Hai, dă-i drumul, întreabă-mă.

— Cum ai plecat de la Lady Courtney şi ai ajuns la familia Copperpot?

Ea făcu ochii mari, apoi îi miji brusc.

— Cum de-ai…

El îi împinse pachetul.

— Hei, doar câştigătorul are dreptul să pună întrebările.

Ea amestecă atentă cărţile, decisă să câştige mâna. Şi reuşi. El fluieră.

— Se pare că te descurci şi tu la cărţi, Marianne.

De data asta strânse ea cărţile, încercând să nu se gândească la senzaţia pe care numele ei de botez, rostit de el, i-o provoca în stomac.

— Fratele meu m-a învăţat să joc. Era foarte priceput.

Nicholas miji ochii imediat.

— Vorbeşti de el la trecut. A murit?

Ea clătină din cap, încercând să înlăture dureroasa amintire.

— Parcă era rândul meu să pun întrebările, Nicholas.

— Ai dreptate, recunoscu el. Care-i întrebarea?

— De unde ştii că am lucrat la Brighton pentru Lady Courtney? El ridică din umeri.

— Să nu subestimezi niciodată capacitatea servitorilor de a bârfi. Luă cărţile şi le amestecă iar, apoi le împărţi şi câştigă următoarea mână. Marianne oftă şi aşteptă resemnată următoarea întrebare.

— Ai pomenit de un frate. Mai ai şi alte rude? vru el să ştie.

— Aveam. Mama şi tata au murit. Nu-l mai am decât pe fratele meu cel mare, David.

— Îmi pare rău să aud că ţi-au murit părinţii, zise Nicholas, cu un aer sincer.

Zâmbetul îi reveni apoi.

— Şi David joacă cărţi?

Ea se rezemă mai bine de spătarul scaunului.

— Asta e cu totul altă întrebare şi încă n-am jucat următoarea mână.

Afurisitul câştigă şi jocul următor, dar o surprinse prin faptul că nu repetă întrebarea despre David şi priceperea lui la jocul de cărţi.

— Nu ai apucat să îmi spui: ce fel de copil ai fost? zise el.

Ea îşi dădu ochii peste cap, dar nu putu să îşi reţină un zâmbet.

— N-am idee de unde şi până unde vrei să ştii aşa ceva, dar dacă-i musai… Eram genul de copil curios şi aventuros. Mă ţineam peste tot după fraţii mei şi făceam

tot ce făceau ei. M-au învăţat să fiu băieţoasă. Ştiu să mă urc în copaci, să leg sfori, să trag cu arma.

— Chiar aşa? zise el, fluierând admirativ. Oare de ce nu mă miră? Iar la cărţi am văzut deja că te pricepi.

Nici nu apucă să termine ce avea de spus şi ea câştigă mâna.

— Da, m-au învăţat să joc şi cărţi, râse ea.

— Deci n-ai surori? întrebă el.

— Nu, am fost doar noi trei la părinţi şi să nu crezi că n-am observat că ai strecurat o întrebare.

— Înseamnă că îţi sunt dator cu două răspunsuri.

Ea lăsă cărţile jos şi îl privi cu atenţie.

— De ce vrei să vorbim despre copilăria mea?

Nicholas începu să adune cărţile din faţa lui.

— De regulă, copilăria e cheia desluşirii secretelor oamenilor. Speram să aflu de ce eşti atât de neîncrezătoare.

Ea începu să bată darabana cu degetele în masă.

— Dacă-i pe-aşa, atunci asta-i şi întrebarea mea următoare. Tu ce fel de copilărie ai avut?

Lui îi dispăru zâmbetul, iar trăsăturile i se înăspriră.

— O copilărie foarte scurtă, zise el.

Ea simţi că nu avea de gând să îi spună mai multe şi că atmosfera de bună dispoziţie se evaporase. Spera însă să refacă relaţia de camaraderie ce se înfiripa între ei, aşa că strânse cărţile şi le amestecă, făcându-le să prindă viaţă în mâinile ei dibace. El reîncepu să zâmbească şi fluieră.

— Văd că fraţii tăi te-au învăţat şi să amesteci cărţile.

— Normal, răspunse ea, împărţind pachetul.

El câştigă mâna următoare.

— Prea bine, făcu ea. Care ţi-e întrebarea?

— Care e visul tău?

Ea făcu ochii mari.

— Visul? Cine zice că am aşa ceva?

Încercă să râdă, dar nu reuşi să scoată niciun sunet.

— Haide, Marianne, toată lumea visează la câte ceva.

Ea se foi pe scaun. Fără să-şi dea seama de ce, era tentată să îi spună adevărul. Cântări lucrurile preţ de

câteva clipe. Prea bine. Adevărul să fie.

— Cândva, visam la căsătorie şi la o familie.

— Chiar aşa? zise el şi o privi uşor încruntat.

— Da, răspunse ea, privindu-l în ochi. Dar totul s-a schimbat când fratele meu a fost ucis.

Capitolul 13

Târziu în acea noapte, Beau stătea întins în pat, pe spate, cu un braţ îndoit sub cap şi se uita în tavan. Lumina lumânării de pe biroul de alături contura forme ciudate pe perete. Dinspre fereastră adia o briză uşoară, iar sunetele greierilor îi acompaniau gândurile.

Jocul de cărţi cu Marianne fusese întrerupt de doi servitori care veniseră să ia nişte saci cu făină pentru bucătăreasă. Beau nu avusese ocazia să îi pună lui Marianne mai multe întrebări pe marginea detaliului uimitor cum că fratele ei fusese ucis. Dar era un amănunt care, fără doar şi poate, explica multe în ce-o privea.

O crimă avea toate datele să facă o persoană să devină neîncrezătoare şi bănuitoare. Dar ce păţise, oare, fratele ei? Ce se petrecuse cu exactitate? Iniţial, când ea spusese că murise, Beau presupusese că băiatul fusese pe front şi murise în timpul unui atac sau, cine ştie, de vreo boală. Chiar dacă el, unul, nu luase parte la niciuna dintre bătăliile din Peninsulă, avusese de-a face cu moartea în profesia lui, mai mult decât era nevoie. Din experienţa lui, războiul şi boala erau cele mai frecvente cauze ale morţii tinerilor.

Beau nu avusese ocazia să îi ceară detalii. Chiar dacă era un pic mai aproape de adevăr, Marianne rămânea un mister. Lăsase garda jos îndeajuns cât să fie prietenoasă cu el, dar încă avea numeroase secrete. El bănuia că ceea ce păţise fratele ei era ultimul dintre acele secrete. Urmărise cu atenţie tot ce spusese tânăra femeie în acea după-amiază şi era convins că felul în care vorbea era nefiresc.

Artificial. De ce se prefăcea mai puţin instruită decât era în realitate?

În ciuda a ce credea despre ea, îl atrăgea. Bine, îl atrăgea ridicol de intens. Nu putea nega. Era un amestec de încăpăţânare şi siguranţă de sine, dar şi de vulnerabilitate. Nu mai cunoscuse o femeie asemănătoare. Atracţia pe care o simţea faţă de ea nu anula însă faptul că se afla în plină misiune şi că trebuia să se concentreze asupra operaţiunii în curs. Trăirile pe care i le trezea reprezentau un inconvenient, dar asta nu schimba nimic. Trebuia să se apropie de ceilalţi valeţi şi să le pună întrebări. De la discuţia pe care Copperpot, Hightower şi Cunningham o purtaseră în birou, cei trei nu mai petrecuseră timp împreună singuri. Se îndoia că era vreo şansă să afle ceva chiar de la ei.

Cineva bătu la uşă întrerupându-i şirul gândurilor şi făcându-l să tresară. Se ridică din pat şi se duse să deschidă.

— Mă bucur să te văd, Bell. Tot te mai joci de-a valetul?

Era Clayton, care-i punea întrebarea de pe hol, pe un ton ridicat care lui Beau i se părea că ar fi trezit şi morţii din morminte

— Intră odată, Clayton! îi răspunse încet, trăgându-şi prietenul în cameră. Şi ai grijă la cum vorbeşti! Tu chiar nu ai stofă de spion, se vede.

Se dădu la o parte să îi facă loc lui Clayton şi încercă să ignore împunsătura de regret pe care o simţea. Din cine ştie ce motiv, sperase ca la uşă să fie Marianne. Sigur, oricât de îndrăzneaţă era, tot nu ar fi bătut la el la uşă atât de târziu, dar asta nu însemna că în sinea lui nu îşi dorea asta. Clayton se strecură înăuntru, de parcă discreţia lui ar fi compensat felul în care vorbise mai devreme.

— Scuze, bătrâne, zise el. Cred că am băut cam mult vin la cină.

Beau închise uşa şi se întoarse spre el.

— De ce ai venit?

— Ţi-am adus încă o scrisoare. A ajuns chiar înainte

de cină. M-am gândit că n-o să vrei să aştepţi până dimineaţa ca să o citeşti. Clayton scoase plicul din buzunarul hainei, iar Beau îl înşfăcă şi îl desfăcu degrabă. Era, şi de data asta, o scrisoare de la Ministerul de Interne. Spera că ai lui să fi găsit în sfârşit nişte informaţii utile. Parcurse degrabă cu privirea unica pagină a scrisorii.

Baxter,

Am găsit două informaţii care s-ar putea dovedi folositoare. Prima e că domnul August Wilson e bănuit că face parte dintr-un grup cunoscut că discută planuri de trădare. Al doilea e că nu am găsit date cum că ar fi existat o domnişoară Marianne Notley în Brighton. Persoana nu există înainte de angajarea la Lady Courtney.

Continuăm să căutăm informaţii despre domnul Thomas Broomsley şi sperăm să revenim în curând cu mai multe noutăţi.

— Ei bine? făcu Clayton.

Beau se apropie de lumânare şi arse scrisoarea.

— Ştii bine că nu pot să-ţi zic nimic.

Clayton oftă şi ridică din umeri.

— Mă aşteptam să spui asta, dar tot trebuia să întreb, rânji vicontele.

— Îţi mulţumesc că mi-ai adus repede scrisoarea, zise Beau arătând spre documentul care ardea.

— Cu plăcere. Stai liniştit, ies singur.

Se întoarse şi plecă închizând uşa după el. Se comportase mult mai discret decât când venise. Slavă Cerului!

După ce scrisoare arse, Beau privi în gol înspre flacără, gândindu-se la conţinutul documentului. Veştile despre Wilson nu îl mirau. Deja îl bănuia pe acel valet. Dar să nu existe o persoană pe nume Marianne Notley? Oare colegii lui făcuseră o greşeală?

Renunţă degrabă la idee. Când era vorba de asemenea chestiuni, cei de la Ministerul de Interne greşeau

arareori. Informaţia era adevărată, fără doar şi poate. Oricine ar fi fost femeia alături de care petrecuse destul de mult timp, nu o chema Marianne Notley. Oare era ceva legat de ea care într-adevăr corespundea aparenţelor?

Se pregătea să stingă lumânarea şi să se bage înapoi în pat când auzi iar bătăi în uşă. Făcu câţiva paşi şi o deschise.

— Uite ce e, Clayton, încerc şi eu să…

Se opri brusc. În prag era nimeni alta decât Marianne (sau cum Dumnezeu o chema). Era tot cu rochia ei albastră, dar fără şorţ, iar câteva şuviţe de păr îi scăpaseră din cocul de obicei atent strâns. El se uită în stânga şi în dreapta pe hol. Nu era nimeni, iar toate uşile păreau închise. Luă rapid decizia. O trase în cameră şi închise uşa. O prinse pe tânără în braţe, o ajută să îşi recapete echilibrul şi luă apoi distanţă. Ochii ei erau mari şi miraţi.

— Ce cauţi aici? o întrebă pe un ton ceva mai aspru decât voise.

Ea îşi netezi fusta şi ridică bărbia.

— Voiam… să-ţi zic nişte vorbe.

— Despre?

— Eşti… supărat? începu ea cercetându-l cu atenţie.

— Poate. Ce voiai să îmi zici, Marianne?

Puse accent pe numele ei, ca şi cum ar fi luat-o în batjocură. Ea se îndreptă spre uşă.

— Cre’ că plec. A fost o greşeală să vin.

El strânse din dinţi.

— N-am dispoziţia necesară pentru jocuri.

— Jocuri?! zise ea şi se întoarse. Ce tot spui?

— Nu te preface că nu ştii. Şi poţi să laşi baltă accentul, măcar de faţă cu mine.

Ea dădu să deschidă uşa, dar el o împiedică.

— Spune şi tu adevărul măcar o dată, îi şuieră la ureche.

Cu faţa înspre uşă, ea începu să respire precipitat.

— Ce doreşti de la mine, Nicholas?

Poftim. De data asta vorbise normal, cu accentul ei firesc. Cuvintele îi erau bine alese şi pronunţate corect.

Putea trece oricând drept o aristocrată.

— Tu ai venit la mine, pufni el. Aşa că întrebarea e ce doreşti tu de la mine.

— Vorbeşti în şarade.

— Bine. Dă-mi voie să mă exprim cât se poate de clar, îi şopti el la ureche. Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că am aflat că nu există nicio Marianne Notley din Brighton?

O simţi cum se blochează. Apoi ea trase aer în piept, se întoarse şi îl privi în ochi. Ochii ei albaştri transmiteau o hotărâre şi o ambiţie pe măsura alor lui.

— Dacă mi-ai zice asta, răspunse ea pe un ton calm, dar cu ochii scăpărându-i, atunci aş fi nevoită să te întreb cine e Bell şi de ce faci pe valetul în casa lordului Clayton.

Capitolul 14

Marianne nu venise la uşa lui Nicholas cu gândul să îl ameninţe, dar în clipa în care el pomenise de presupusul ei nume, ştiuse că nu are de ales. Fusese pe hol mai devreme, când lordul Clayton apăruse. Se lipise cu spatele de perete şi aproape că nici nu respirase preţ de câteva momente, până când acesta intrase la Nicholas în cameră. Fusese uluită când Clayton îi spusese „Bell” şi îl întrebase dacă încă juca un rol. Se întorsese degrabă la ea în cameră şi pândise momentul când lordul Clayton plecase. Apoi se apropiase tiptil de uşa camerei lui. Nu era sigură ce avea să-i zică lui Nicholas, dar, văzându-l supărat pe ea, dintr-un motiv de neînţeles, nu avusese încotro şi contraatacase.

Furia dispăruse imediat de pe chipul lui frumos.

— Ai auzit discuţia? întrebă el, înjurând în surdină şi lăsând privirea în jos.

Ea se lipi cu spatele de uşă şi îşi încrucişă braţele la piept. Era rândul ei să fie furioasă.

— Da, şi ţin să spun că ai fost convingător în rolul de

victimă de serviciu când ştiai prea bine ce ipocrit eşti.

— Ipocrit? făcu el.

— Păi mă acuzi că mint în legătură cu identitatea mea când e limpede că şi tu minţi legat de a ta.

El surâse. Se sprijini cu mâna dreaptă de uşă şi se apropie de ea. Cu arătătorul îi atinse pielea fină a tâmplei, apoi coborî spre obraz şi mai jos, spre colţul gurii.

— Cine eşti? îi şopti cu o voce care probabil topise nenumărate femei.

Ea se înfioră şi închise ochii preţ de o clipă. O, Doamne! Dacă avea de gând să încerce să o seducă, avea mari şanse de reuşită. Dar trebuia să îşi reamintească faptul că nu ştia cine e bărbatul din faţa ei. Putea fi oricine. Putea fi periculos. Iar ea ştia deja că putea fi periculos pentru inima ei.

Când redeschise ochii, se strădui să îi susţină privirea. El se aplecă asupra ei, iar arătătorul lui îşi continuă explorarea trăsăturilor ei, avansând spre gât şi făcând mici cercuri chiar deasupra gulerului rochiei.

— Mai întâi spune-mi cine eşti tu, şopti ea.

El continuă să zâmbească şi clătină din cap, fără a-şi desprinde privirea de la a ei.

— Nici. O. Şansă.

— Prea bine, spuse ea, dorindu-şi cu disperare să fie sărutată. Se pare că identităţile noastre vor rămâne secrete.

Se uita în ochii lui albaştri, ca de gheaţă, iar pieptul îi tresălta în ritmul respiraţiei. Mâna lui continua să o mângâie pe gât, iar ea îşi lăsă capul într-o parte ca să îi îngăduie şi mai mult accesul.

— Pot să te gust? o întrebă.

Nu reuşi să îi răspundă. Nu putu decât să încuviinţeze din cap. Buzele ei formară afirmaţia, dar nu putu rosti niciun sunet. Când buzele lui îi atinseră baza gâtului, tresări violent. Apoi limba lui fierbinte îi atinse clavicula, croindu-şi drum spre acea zonă sensibilă din spatele lobului urechii. Se cutremură.

— Şşşşşt, şopti el.

Marianne încercă să îşi controleze respiraţia, dar îi era deja imposibil. Aproape că icnea de dorinţă când buzele lui îi mângâiară obrazul şi apoi le atinseră pe ale ei. În clipa în care buzele li se întâlniră, gemu. El o lipi cu spatele de uşă şi se apăsă de ea. Limba lui îi despărţi buzele, iar ea îl cuprinse cu braţele şi îi întoarse sărutul cu toată pasiunea pe care o resimţea. Asta-şi dorise din clipa în care îl văzuse în camera lordului Copperpot. Iar acum nimic altceva nu mai conta. Nici adevăratele lor identităţi, nici minciunile pe care şi le spuseseră unul celuilalt. Pur şi simplu îl dorea aşa cum o femeie doreşte un bărbat.

Sărutul lui deveni şi mai intens, şi mai profund, iar mâna îi alunecă peste talia ei, pipăindu-i şoldul peste materialul rochiei.

El se aplecă şi îi prinse poalele rochiei, trecându-şi mâna peste gleznele ei şi urcând apoi spre coapsele goale. Ea se înfiora şi îl strânse şi mai tare în braţe. El o ridică şi o ţinu lipită cu spatele de uşă, iar ea îşi desfăcu coapsele şi îl cuprinse pe după şolduri. O ţinea de mijloc şi înainte ca ea să apuce să îşi dea seama ce se petrecea se trezi luată pe sus şi dusă spre birou. Dintr-o singură mişcare, el aruncă pe jos toate obiectele de pe birou şi o aşeză acolo, poziţionându-şi şoldurile chiar între coapsele ei şi o trase înspre el, făcând-o să geamă şi să lase capul pe spate. Era suficient de înalt pentru ca biroul să fie perfect. Mâinile lui se strecurară sub rochia ei, mângâindu-i genunchii şi exteriorul coapselor. Marianne se simţea pierdută într-o delicioasă lume a dorinţei. Sfârcurile i se întăriseră şi pe sub rochie era deja umedă şi pregătită să îl primească. O, Doamne! Dacă ar fi făcut-o a lui în acea clipă, ar fi fost trup şi suflet implicată. Asta îşi dorea. Să fie a lui. N-ar fi putut să spună nu. Şi nici nu voia să spună nu. Chiar atunci, el îi trase corsajul rochiei într-o parte, expunându-i un sân. Îl prinse uşor, apoi îl cuprinse şi cu buzele, făcând-o să privească în jos ca hipnotizată. Imaginea lui sugându-i sfârcul era atât de erotică încât lui Marianne îi venea să strige de plăcere. Limba lui i se plimba insistent, aproape nemilos pe carnea ei şi când o muşcă uşor, ea îşi arcui

spatele.

Când mâna lui stângă se mişcă între coapsele ei, iar el o atinse, capul îi căzu înainte. Sărutul lui nu-i părăsi niciodată buzele. Era lacom când degetul lui găsi bucata de plăcere între picioarele ei şi începu să o frece în cercuri perfecte. Ea strigă din nou, dar gura lui îi apăsă buzele.

— Şşt, şopti el. Eşti frumoasă. Lasă-mă să te ating.

Tot ce putea face era să dea din cap încet. Gura lui o găsi din nou pe a ei, limba lui insinuându-se de fiecare dată mai adânc. Şoldurile ei deveniră neliniştite. Voia să-l simtă înăuntrul ei, dar el nu făcuse nicio mişcare pentru a o duce în pat.

Ar trebui să-i spună? Nu. Mai întâi, ea ar fi vrut să afle ce altceva ar putea face corpului ei. Bărbatul era un virtuoz, iar ea era instrumentul lui, Degetul lui îşi continuă asaltul blând în interiorul ei şi când el îşi strecură alt deget înăuntrul ei, ea îşi ridică şoldurile de pe birou şi îşi înfăşură picioarele strâns în jurul şoldurilor lui. Cu uşurinţă, el o aşeză pe spate în timp ce degetul mare continua să o frece în cercuri, iar degetul inelar continua să alunece în şi din căldura ei umedă.

Gura lui se apropie de urechea ei.

— Vreau să vii, şopti el.

Acum erau dincolo de nume. Dincolo de grija a ceea ce fie făcuse fie spusese. Tot ce conta era pulsul insistent dintre picioarele ei şi durerea care era pe punctul de a exploda în interiorul ei.

Un alt moment şi… explodă. Ea se sfărâmă într-o mie de bucăţi, iar plânsul i s-a oprit în gât. Gura lui se întoarse să o înghită şi limba îi devastă din nou gura.

— Doamne, da, şopti el pe buzele ei. Eşti la fel de pasională pe cât ştiam că vei fi.

Nu putea vorbi, abia se putea gândi când reveni pe pământ din locul în care trăise printre stele.

Îşi trase mâinile şi o sărută pe obraz.

Se uită la el, cu pieptul încă ridicat, aproape lipsit de suflu. Ce îi făcuse? Şi de ce se oprise acolo?

— Nu sunt… nevinovată, spuse ea, continuând să

respire greu.

Nu intenţionase să pară o mărturisire, dar se temea că tocmai asta făcuse.

Îşi lipi fruntea de a ei şi zâmbetul lui viclean se întoarse.

— Asta poate fi, draga mea, spuse el. Dar nu mă culc cu femei ale căror nume nu le cunosc.

S-a îndepărtat de ea, lăsând-o uluită. Abia avu timp să-şi tragă corsajul la loc înainte să deschidă uşa camerei şi să arunce o privire afară.

— E simplu, spuse el înainte de a o ridica de pe birou şi a o aşeza uşor pe hol. O sărută pe frunte şi îi spuse: Dacă vrei mai mult, va trebui să-mi spui numele tău real.

Şi apoi acel mişel escroc îi închise uşa dormitorului în faţă.

Capitolul 15

Beau nu fusese atent la nimic din ce spuseseră prietenii lui. Se aflau cu toţii la Clayton în birou, iar Beau privea pe fereastră spre pajiştea umedă de la ploaie, gândindu-se la cât de mult îşi dorise să facă dragoste cu Marianne noaptea trecută.

Nu se prea putea gândi la altceva în afară de neaşteptata lor întâlnire. De fapt, era puţin spus neaşteptată, dar pe moment nu îi venea în minte un cuvânt mai potrivit. Toate evenimentele din acea seară fuseseră neaşteptate, de la scrisoarea de la Ministerul de Interne la faptul că ea auzise discuţia cu Clayton. Iar ce se petrecuse după fusese dincolo de orice aşteptări. Doar când îşi amintea avea din nou erecţie. La naiba! Avea una chiar în acele clipe. Trebuia să se adune.

Tot nu îşi dădea seama de ce făcuse ce făcuse. Femeia era pregătită şi dornică să se culce cu el şi

Dumnezeu îi era martor că trecuse un secol de când se culcase cu cineva, mai ales cu cineva pe care o dorea atât de mult cum o dorea pe ea. Dar ceva i se păruse... greşit. Nelalocul lui.

De dimineaţă, când se trezise, îşi dăduse seama care fusese cauza. Vinovăţia. Se simţea vinovat. Iar vina nu era o sentiment cu care era obişnuit, dat fiind faptul că profesia lui presupunea să mintă aşa cum respira.

Marianne avea dreptate. Seara trecută fusese un mare ipocrit. Fusese furios pe ea şi avusese o atitudine acuzatoare, când se făcea vinovat exact de aceleaşi lucruri pe care i le reproşase ei; avea secrete şi îşi ascundea adevărata identitate. Când ea îi atrăsese atenţia tocmai asupra acestor lucruri, se văzuse pus faţă în faţă cu propria-i lipsă de consistenţă şi cu purtarea demnă de un mare măgar. Ar fi trebuit să nu se atingă de ea. Doar că nu se putuse controla.

Mare minune că se oprise când se oprise. Dar la un moment dat deschisese ochii şi îi văzuse chipul minunat şi pistruii simpatici şi fusese lovit de un val de vinovăţie. Nu avea dreptul să profite de ea. Poate îl minţea, dar şi el o minţea pe ea.

Niciodată nu făcuse dragoste cu o femeie dându-se drept altcineva şi nu avea de gând să înceapă acum. Da, sedusese femei, le sărutase, le făcuse să îi promită lucruri, le provocase plăcere. Dar nu dusese în pat o femeie fără ca ea să ştie cine e. I se părea greşit să facă aşa ceva. Şi nu intenţiona să facă o asemenea greşeală cu Marianne. Nu era vreo nevastă neconsolată de politician pe care încerca să o farmece ca să afle informaţii. Chiar dacă nu îi ştia numele adevărat, ştia că are sentimente faţă de temperamentala roşcată. Sentimente diferite de tot ce simţise vreodată în vreo misiune. Era atras de ea. Îl intriga. Dar cel mai important era că o plăcea şi chiar credea că şi ea începea să îl placă. N-ar fi fost corect pentru niciunul dintre ei să profite de asta.

Expresia de pe chipul ei când o scosese pe hol fusese nepreţuită. Zâmbi fără să vrea. Nu avea să uite acea

expresie. Dar tresări dintr-odată, străfulgerat de un alt gând. Oare ea avea să îl ierte?

— Mai eşti cu noi, Bell?

Întrebarea lui Worthington îl readuse la realitate. Se desprinse de lângă fereastră şi îşi privi prietenii.

— Ce anume?

— Pentru Dumnezeu, omule! Te-am întrebat dacă mai eşti cu noi. Dacă menţii pariul. Nimeni nu s-a prins că nu eşti valet, aşa-i? repetă Worth.

Cum era să răspundă la întrebare? La naiba! Să le spună prietenilor lui că o anume Marianne Notley (sau cum s-o fi numind) descoperise că nu era cine pretindea că e? Cu toate că nu era suficient ca să îl descalifice din pariul lor. Cele care nu trebuiau să afle că nu erau servitori erau debutantele. Şi chiar şi la acel capitol existau neclarităţi în aranjamentul lor. De pildă, fosta iubită a lui Worth îl recunoscuse la grajduri şi, din cine ştie ce motiv pe care Worth nu voise să îl dezvăluie, acceptase să nu sufle o vorbă despre secretul lor. Beau avea dreptul la o dispensă asemănătoare dacă reuşea să o convingă pe Marianne să păstreze tăcerea. Dar aici apărea problema. Nu o mai văzuse de noaptea trecută, iar la despărţire nu fusese tocmai fericită. Era posibil ca de atunci să fi povestit oricui se arătase dispus să plece urechea că el nu era cine pretindea că e. Nu avea de unde să ştie dacă secretul lui devenise public. Avea să îşi dea seama de asta abia după ce avea să o revadă şi intenţiona să o revadă cât de curând. Luă hotărârea să le dea prietenilor lui cel mai sincer răspuns posibil în condiţiile date.

— Cred că se poate spune aşa.

Kendall ridică din sprânceană.

— Crezi?

— Da, răspunse Beau legănându-se pe vârfuri şi pe călcâie, cu mâinile la spate.

— Pare-se că te-a recunoscut cineva, interveni Worth, cu un rânjet încântat.

— Excelent, zise Clayton. Sincer, Bell, credeam că tu vei câştiga pariul. Acum şansele mele au crescut

considerabil din moment ce eşti primul exclus din cursă.

— Dar nu sunt, din câte ştiu, îl lămuri Beau. Iar dacă sunt, doar tu eşti de vină.

Clayton clipi des şi făcu un pas în spate.

— Ce vrei să spui?

Beau clătină din cap.

— Vreau să spun că aseară ai apărut la mine la uşă şi aproape că mi-ai strigat în gura mare identitatea, ca să audă toată lumea. Iar una dintre cameriste m-a luat la întrebări.

— Vai, mie! Aminteşte-mi ce am spus, zise Clayton.

Beau ridică din sprânceană.

— Ai zis aşa: „Mă bucur să te văd, Bell. Tot te mai joci de-a valetul?”

— O, nu! exclamă Clayton. La naiba! Nu trebuia să beau acel ultim pahar de vin.

— Cam târziu acum, răspunse Bell încrucişându-şi braţele la piept.

— Cine m-a auzit? vru să ştie Clayton.

— O anume domnişoară Marianne Notley.

Până îi afla adevărata identitate nu avea sens să le spună prietenilor lui că femeia nu era cine pretindea că e. Unde mai pui că trebuia să îi păstreze secretul dacă voia ca şi ea să i-l păstreze pe al lui.

Kendall se încruntă.

— Nu e domnişoara care te cam distrage de la ce ai de făcut?

Contele nici n-avea idee cât de mult se apropia de adevăr.

— E chiar ea, zâmbi Beau, un pic crispat.

— Vai, excelent! zise Worth, izbucnind în râs.

— Nu văd nimic excelent în asta, comentă Beau nemulţumit.

Worth se aşeză pe unul dintre scaunele din dreptul biroului.

— Deci femeia care se arătase de la bun început bănuitoare şi neîncrezătoare în ceea ce te priveşte ştie de-acum că nu eşti cine pretinzi că eşti. Mi se pare absolut

perfect.

— Mă bucur că măcar sesizezi ironia situaţiei, zise Beau clătinând din cap.

— Crezi că o să te dea de gol? întrebă Kendall, plimbându-se de colo-colo în dreptul şemineului.

— Nu ştiu precis. De-asta şi spun că deocamdată cred că am rămas în joc.

— Hm… Asta complică mult lucrurile, spuse Clayton gânditor, îmi pare rău că nu mi-am ţinut gura, Bell.

— Trebuie să dau de ea şi să o rog să nu mai spună nimănui, oftă Bell.

— Dar de unde ştii că ştie dacă nu ai apucat să vorbeşti cu ea? se încruntă Worth.

— Să spunem doar că mi-a dat clar de înţeles că ştie, doar că nu am apucat să intrăm în detalii, răspunse Beau.

Ceilalţi trei îl priviră intrigaţi.

— Prea bine, zise Kendall. Aşteptăm să ne dai veşti. Spune-ne acum dacă ai mai aflat ceva despre trădători.

— Mă tem că nu am aflat mare lucru. Dar am aranjat o cină specială în seara asta la etajul patru. Vor participa doar servitorii sus-puşi. Va veni şi domnul Wilson, pentru care am câteva întrebări foarte importante.

Capitolul 16

Marianne îşi dădea seama că Nicholas încercase toată ziua să prindă câteva momente singur cu ea. Dar vremea nu fusese deloc prietenoasă, aşa că familia Copperpot îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei în casă, având nevoie aproape non-stop de asistenţă din partea servitorilor. Marianne şi Nicholas se tot intersectaseră când aduseseră micul dejun sau se ocupaseră de stăpânii lor în salonaşe, dar nu avuseseră prilejul să stea de vorbă. Şi, la o adică, Marianne simţea o oarecare satisfacţie văzând tulburarea şi starea de agitaţie a bărbatului. După ce-i făcuse noaptea trecută, când o plasase pe hol ca pe un obiect de care te

puteai dispensa oricând, individul merita să fie lăsat să fiarbă în suc propriu.

Acum se aflau la cina servitorilor mai de rang, în salonul de la etajul al patrulea, chiar alături de camera doamnei Cotswold. Servitorii de rang inferior se agitau să le aducă mâncare şi vin. Marianne făcuse greşeala să se aşeze lângă domnul Wilson, valetul lui Cunningham. Era un partener de conversaţie la fel de vioi ca un stâlp de telegraf. Ea, una, îşi epuizase lista de întrebări după ce se interesase despre cât de des călătorea împreună cu stăpânul lui şi dacă fuseseră recent în Europa.

— E război în Peninsulă, domnişoară Notley! Asta-n caz că nu ştiai! fusese replica valetului.

Ea îşi muşcase limba ca să nu dea o replică acidă.

— Ştiu foarte bine, domnu' Wilson, mulţam. Fratele meu ăl mare e acolo.

— Fratele dumitale e militar? i se adresă Nicholas, care stătea de cealaltă parte a mesei faţă de ei şi care până atunci îi pusese şi el fel şi fel de întrebări servitorului lordului Cunningham.

Până la acel moment, abia dacă schimbaseră câteva priviri toată seara. Ea chiar se întrebase dacă şi el se străduia să nu se uite la ea pe cât se străduia şi ea să nu se uite la el. Marianne deja simţea că băuse cam mult vin şi ştia că era un lucru periculos. Doar că nu avea încotro, Era prea tensionată şi fusese nevoită să se calmeze cumva. În preajma lui Nicholas se simţea mereu în tensiune. Iar în cele mai proaste momente îi reveneau în minte frânturi din cum o făcuse să se simtă cu o seară înainte. Şi la felul în care trupul ei îi răspunsese. Şi, dacă nu era de ajuns, faptul că era aşezată lângă domnul stâlp de telegraf fusese bomboana pe colivă. Pe coliva intenţiei ei de a nu se ameţi cu vin. Ridică paharul şi îşi drese glasul, făcând efortul de a se uita-n ochii lui Nicholas.

— Da, fratele ăl mare-i ofiţer.

— Ofiţer? zise Nicholas, vădit impresionat.

— Da. Şi-a câştigat avansarea, îl lămuri ea.

— Normal, zise el, încuviinţând din cap.

Ceilalţi servitori îi repetară gestul. Cei din clasa lor ştiau că adesea fiii aristocraţilor îşi obţineau gradele militare contra unor sume de bani, în vreme ce cei săraci şi fără relaţii sus-puse nu puteau să-l obţină decât prin propriile eforturi.

— Jos pălăria faţă de el pentru ce face pentru ţară, continuă Nicholas.

Domnul Wilson bombăni ceva. Marianne îi permise valetului care îi servea la masă să îi mai toarne vin şi îl privi scurt pe Nicholas. Nu părea deloc în largul lui. Foarte bine. Îşi merita soarta. Sigur se întreba dacă ea avea să informeze mesenii că i se mai spunea Bell şi că se dădea drept valet personal. Ea, una, avea de gând să-l mai lase să se frământe. Dar observase ceva la el, ceva despre care chiar putea deschide discuţia de faţă cu ceilalţi.

— Nu bei în seara asta, domnule Baxter? îl întrebă, luând încă o înghiţitură de vin.

— Nu beau de fel.

Răspunsul fusese simplu, dar sec. Era limpede că nu era un subiect pe care să vrea să îl discute. Imediat, Nicholas îşi îndreptă atenţia către domnul Wilson.

— Wilson, ziceai că în mod normal nu călătoriţi des, tu şi lordul Cunningham. Dar îţi cere adesea să te ocupi… nu ştiu, de scrisori, de exemplu? Să le scrii în locul lui?

Domnul Wilson îl privi pe sub sprâncenele stufoase.

— Câteodată.

Părea să nu vrea să spună mai mult de atât.

— Am lucrat cândva pentru cineva care nici numele nu ştia să şi-l scrie cum trebuie, continuă Nicholas. Lordul Cunningham cum se descurcă?

Marianne îl privi cu luare-aminte. Era convinsă că Nicholas nu punea întâmplător acele întrebări. Avea un interes. Băga mâna-n foc pentru asta.

— Din ce-am înţeles, lordul Copperpot îşi scrie de unul singur scrisorile, nu le dictează, interveni ea.

Nicholas înclină capul înspre ea, dar se vedea că era uşor iritat că ea vorbise înainte ca Wilson să fi apucat să răspundă.

— Încă nu mi-a cerut să-i scriu ceva, dar nu am de unde să ştiu cum proceda cu domnul Broughton.

— Nu cre' că i-a cerut lu' domnu' Broughton să îi scrie ceva, răspunse ea cu un zâmbet reţinut.

Nicholas îi ignoră comentariul şi reveni asupra lui Wilson.

— Lordul Cunningham te plăteşte în plus ca să îi scrii scrisorile?

— Da' ce te interesează atât ce scriu pentru stăpânul meu? se burzului Wilson.

— Eram doar curios cam ce suntem puşi să facem, fiecare dintre noi, îl lămuri Nicholas.

Apoi se întoarse spre domnul Broomsley, valetul personal al lordului Hightower, aşezat la capătul mesei.

— Dar dumneata, domnule Broomsley? Scrii scrisorile stăpânului?

— A, nu! răspunse domnul Broomsley cu un aer jovial. Preferă să şi le scrie singur. Acum, că mă gândesc, nu i-am scris niciodată scrisorile.

— Ei bine, cu cât fac mai multe singuri, cu atât mai bine, interveni doamna Wimbley, care catadicsise să se ridice din pat ca să ia parte la cină.

— Ei, haide! făcu doamna Cotswold. Să nu spunem astfel de lucruri. Dacă ar face lucruri singuri, noi n-am mai avea de lucru.

Lui Marianne nu îi scăpă schimbul scurt de priviri dintre doamna Cotswold şi Nicholas. Oare femeia ştia că Nicholas doar se dădea drept valet? Interesant.

Nu peste mult timp cina luă sfârşit şi servitorii se îndreptară spre camerele lor. Dată fiind cantitatea generoasă de vin pe care o consumase, Marianne adormi imediat ce puse capul pe pernă. Se trezi însă spre ceea ce părea a fi miezul nopţii. Cineva îi bătea uşor la uşă.

Se ridică în capul oaselor şi îşi duse o mână la frunte. Nu mai era ameţită, dar cu siguranţă n-ar fi trebuit să bea atâta vin. Bleah.

Se ridică din pat, se îndreptă spre uşă şi o deschise. În prag se afla Nicholas, în pantalonii lui cei strâmţi, cu

cămaşa albă descheiată şi în picioarele goale.

Ea aruncă o privire rapidă spre hol ca să se asigure că nu-i vede nimeni, apoi îi făcu semn să intre.

— Hai. Repede.

Nicholas intră, iar ea închise degrabă uşa.

— Îţi mulţumesc că m-ai primit, zise el.

Ea aprinse o lumânare şi o puse pe birou. Era îmbrăcată în cămaşă de noapte şi nu se mai deranjase să îşi pună halatul peste ea. Unde mai pui că părul îi trecea cu mult de umeri şi era, probabil, în cea mai mare dezordine.

— Nu e ca şi cum aveam de ales. Nu puteam să-mi permit să te vadă cineva la mine la uşă la ora asta.

Luase decizia să nu mai mimeze accentul tipic celor din clasa inferioară în prezenţa lui. El ştia deja că era un accent fals şi nu avea sens să se mai prefacă.

— Toată lumea doarme. Cu toţii au băut prea mult la cină, zise el

— În afară de tine.

— Ţi-am spus că nu beau de fel.

— Da, mi-ai spus. Dar de ce?

Îl măsuri cu privirea, cu braţele încrucişate la piept

— N-am venit aici ca să discut despre faptul că-mi displace alcoolul, o repezi el.

Marianne îl privi intrigată.

— Atunci de ce-ai venit?

— Nu crezi că trebuie să vorbim? întrebă el ridicând din sprâncene.

— Despre?

Tărăgănase silabele cât putuse, de parcă nu îşi amintea ce se petrecuse între ei în noaptea precedentă.

— Serios?! zise el, privind-o cu un aer aproape exasperat. Ea dădu ochii peste cap.

— Prea bine. Dă-i drumul.

Nicholas îşi drese glasul.

— Se pare că amândoi ştim lucruri pe care celălalt nu ar vrea ca lumea să le afle. De acord?

Ea înclină capul, ca şi cum ar fi evaluat situaţia.

— Da. De acord.

— Bun. Deci e în interesul amândurora ca amândoi să păstrăm tăcerea legat de aceste lucruri. De acord?

Ea încuviinţă din cap.

— De acord.

— Prea bine. Te las să-ţi petreci seara în linişte, zise el şi se întoarse spre uşă.

— Stai aşa. Asta-i tot ce ai de spus?

Frustrarea şi revolta din vocea ei erau aproape palpabile. El se întoarse spre ea şi se încruntă.

— Păi ce mai e de spus?

Ea îşi puse mâinile în şolduri.

— Nu ai de gând să mă întrebi cum mă cheamă cu adevărat? Iar tu n-ai de gând să-mi spui cum te cheamă?

El rânji.

— Am presupus că n-o să vrei să îmi zici cum te cheamă, dar dacă vrei, sunt mai mult decât dispus să te ascult.

Ea clipi nedumerită.

— Dar tu o să mi-l spui pe al tău?

— Nu.

— Nu-i corect! izbucni şi aproape bătu cu piciorul în podea.

— Sunt perfect dispus să îţi spun în continuare Marianne.

Ea clătină din cap.

— Bine, atunci… de ce te dai drept valet personal?

— Tu de ce ţi-ai luat un nume fals? i-o întoarse el.

Se priviră fix. Era limpede că niciunul dintre ei nu voia să fie primul care spune adevărul. Marianne îşi încrucişă iar braţele la piept.

— Deci asta e? O să ne prefacem că nu ştim lucruri unul despre celălalt?

Nicholas ridică din umeri.

— Nu văd altă soluţie.

— Şi cu noaptea trecută cum rămâne? zise ea într-un sfârşit. Se rezemă cu spatele de birou şi se strădui să îşi controleze vocea şi atitudinea. N-a însemnat nimic pentru tine, nu-i aşa?

Nicholas se rezemă de uşă şi îşi încrucişă braţele la piept.

— N-am spus asta. Doar că nu pricep ce-are una cu alta.

— Eşti nebun! izbucni ea.

— Zău?

— Chiar nu eşti deloc curios cum mă cheamă?

El zâmbi pe jumătate.

— Ba normal că sunt, dar în clipa asta nu-s deloc convins că dacă te-aş întreba mi-ai spune adevărul.

Ea îşi frecă tălpile goale de podea.

— Şi dacă ţi-aş promite să spun adevărul? îi propuse.

— De ce ai face-o? întrebă el mijind ochii, cu un aer bănuitor. Ea ridică bărbia. De ce îngreuna situaţia?

— Ne putem dezvălui numele de botez. Dacă ţi-l zic pe al meu mi-l zici pe al tău?

El zâmbi iar.

— Hm... Uite o propunere interesantă. Dar şi periculoasă.

— Cum aşa?

Era simplu cu numele de botez. Nu îi înţelegea rezervele.

— Ne-am cunoaşte pe jumătate adevărata identitate, chicoti el. Ea îşi dădu o şuviţă de păr pe după ureche.

— Sunt dispusă să îţi spun numele meu mic, dar trebuie să zici tu primul.

El strânse buzele.

— Pentru asta e nevoie de încredere, iubire.

Inima îi bătu mai tare la auzul apelativului „iubire”.

— Vrei să spui că nu ai încredere în mine?

— Nu tocmai.

Ea strânse pumnii. Luase o decizie. Se apropie de el şi îşi puse o mână pe umărul lui, după care începu să o coboare spre pieptul lui gol. Îşi trecu degetul peste linia de păr care i se pierdea mai jos, sub betelia pantalonilor. O, cât îşi dorea să coboare şi mai mult. El tresări. Ea continuă să îl atingă, mângâindu-i şoldul şi fesele bombate.

În tot acest timp, expresia de pe chipul lui rămase

extrem de serioasă, de parcă nu i-ar fi venit a crede că ea se apropiase şi îl atingea astfel.

— Vino mai aproape, îi şopti ea, făcându-i semn să se apropie spre ea.

El făcu întocmai, iar buzele lor ajunseră la câţiva centimetri distanţă.

— Ce e? şopti el.

Ea profită de ocazie şi deschise uşa.

— Nu îmi petrec timpul liber cu bărbaţi cărora nu le ştiu numele, îl împinse pe hol şi închise uşa.

Capitolul 17

Beau nu avea mult timp la dispoziţie. Scotocea în mare viteză prin biroul din camera lordului Copperpot în încercarea de a găsi o mostră cu scrisul lui de mână.

Analizase atâta timp şi cu atâta atenţie scrisul de pe documentul Bidassoa că îi rămăsese întipărit pe retină. Scrisul de mână al lordului Copperpot nu se potrivea, dar spera că individul avea o oarecare corespondenţă cu persoana care scrisese în locul lui. Numai că nu era neapărat concentrat asupra misiunii lui, ci asupra imaginii de noaptea trecută a unei Marianne în cămaşă de noapte, cu pletele mătăsoase căzând în bucle grele ce semănau cu râuri de lavă incandescentă. Îi zărise sfârcurile prin materialul subţire al rochiei şi îşi dorise să le aţâţe din nou. Avusese nevoie de tot autocontrolul de care era capabil ca să nu o ia în braţe şi s-o ducă în pat. Îşi luase revanşa dându-l afară din cameră şi nu i-o putea lua în nume de rău. Se părea că erau chit din nou. Chiar dacă senzaţia lui era că el avusese de pierdut, căci îşi dorise enorm să facă dragoste cu ea. Dar nici el şi nici ea nu avuseseră încredere să spună adevărul, aşa ci se părea că erau predestinaţi unei relaţii în care îşi ţineau secretele sub cheie, dar îşi ţineau şi mâinile acasă. La naiba!

Beau clătină din cap şi se strădui să se concentreze

din nou asupra anchetei sale. Tocmai trăsese unul dintre sertarele biroului când uşa din spatele lui se deschise şi în cameră intră nimeni alta decât doamna Wimbley.

— Ce faci aici, domnule? întrebă ea pe un ton acuzator.

Beau se-ntoarse brusc şi o privi fix. Apoi îşi dădu seama că se produseseră două evenimente incredibile. Nu doar că doamna Wimbley se ridicase din pat şi se deplasase până la al doilea etaj. O avea alături pe Lady Copperpot.

— Ce se petrece?

Lady Copperpot intră în încăpere şi-l privi pe Beau cu o expresie interogativă.

— Tocmai intram şi l-am văzut scotocind prin biroul stăpânului, o informă doamna Wimbley.

— Nu e biroul stăpânului, răspunse Lady Copperpot. E al meu. Sau, în fine, e biroul pe care îl folosesc de când sunt aici. Dar aş vrea să ştiu, domnule…

— Baxter, se oferi Beau, îndatoritor.

— Domnule Baxter, continuă femeia. Aş vrea să ştiu ce cauţi în el.

Beau trase aer în piept, cântărind fiecare dintre minciunile care îi veneau pe buze. Era pe cale să rişte cu cea mai bună dintre ele când îşi făcu apariţia şi Marianne.

— Aici fuseşi, domnu’ Baxter. Găsit-ai nasturele de care zisei?

Beau îşi drese vocea şi se îndreptă de spate.

— Nu, domnişoară Notley, răspunse. Nu era în sertarul doamnei, unde mi-ai spus să caut.

— Ciudat, zise Marianne. Puteam să jur că l-am lăsat aici. Eh, o fi la domnişoara Wilhelmina-n cameră. Stăpână, sper că nu v-am deranjat, i se adresă apoi femeii care se uita când la unul, când la celălalt.

— A, deci l-ai rugat pe domnul Baxter, aici de faţă, să caute în sertarele din birou, nu-i aşa, domnişoară Notley? zise Lady Copperpot ca şi cum ipoteza ar fi fost cât se putea de mulţumitoare pentru ea.

— Da, milady. Eram convinsă că l-am pus acolo, dar

pare-se că m-am înşelat.

Beau încuviinţă din cap şi făcu o plecăciune spre cele trei femei.

— Ei bine, mai aveţi nevoie de ceva, milady?

Lady Copperpot îi dădu permisiunea să plece, iar Beau ieşi pe hol în secunda doi. Fusese la un pas de catastrofă şi era conştient de asta. Îi datora scăparea lui Marianne. Îl salvase. Niciuna dintre minciunile pe care le-ar fi spus el nu ar fi fost pe jumătate la fel de credibilă precum intervenţia ei. Mai avea câţiva paşi până la scara servitorilor când ea îl prinse din urmă. Trecură de uşa ce dădea spre scară şi o închiseră în urma lor.

— Ei bine? zise ea, cu un zâmbet plin de ea.

— Mulţumesc, zise el pe un ton scăzut. Pentru asta.

— Şi?

— Şi ce? Te aştepţi la vreo răsplată?

— Da. Dar nu vreau bani, altceva mă interesează.

— Ce anume?

— Nu crezi că dacă te-am ajutat înseamnă că sunt demnă de încredere?

— Nu neapărat.

— Prea bine. M-ai găsit scotocind la tine-n cameră. Te-am găsit scotocind aici. Suntem chit. Dar vreau să-ţi ştiu numele adevărat.

Capitolul 18

Pe la miezul nopţii, Marianne auzi cum cineva îi bate la uşă, trezind-o dintr-unul dintre coşmarurile ei obişnuite, cel în care Frederick, fratele ei, întindea mâinile spre ea, cerându-i ajutorul. Era un vis din care se trezea mereu plină de sudoare. Aproape că sări din pat, dar îşi recăpătă repede suflul şi îşi aminti unde se afla. După câteva secunde, ciocănitul se făcu iar auzit. Încet, dar ferm. Se ridică, îşi puse halatul pe ea şi se duse la uşă. O întredeschise şi dădu cu ochii de Nicholas îmbrăcat, ca de obicei, cu

cămaşă şi pantaloni. Doar că de data asta cămaşa era încheiată la toţi nasturii, slavă Cerului. Îşi ţinea mâinile la spate şi pe chip avea o expresie vinovată.

— Pot să intru? o întrebă în şoaptă.

— Depinde, şopti şi ea.

— Depinde de ce anume?

Zâmbetul lui fermecător aproape că o topi pe dinăuntru. Ea miji ochii.

— De ce ai de gând să spui după ce intri.

În discuţia de mai devreme, el refuzase din nou să îşi dezvăluie adevărata identitate, aşa că ea plecase pe nepusă masă şi îl lăsase să se gândească la ce s-ar fi făcut dacă ea nu ar fi intervenit şi nu l-ar fi ajutat în discuţia cu doamna Wimbley şi cu Lady Copperpot. Nu avea cum să nu îşi dea seama cât de mult îl ajutase.

— Am venit să îmi cer scuze, zise el.

Ceva din tonul vocii lui o făcu să deschidă uşa mai larg. I se păruse că e sincer şi modest. Marianne scoase capul pe hol, se uită în dreapta şi-n stânga şi când se asigură că nu îi vede nimeni îi făcu loc să intre.

Din doi paşi, el fu înăuntru, aşa că ea închise uşa. Când se întoarse înspre el, observă că avea-n mână un trandafir roşu.

— E din grădina lordului Clayton, explică el. I-am scos ţepii.

În continuare suna umil şi sincer. Umil, sincer şi aducător de daruri? Îi plăcea această latură a lui. Chiar mult. Luă trandafirul şi îl mirosi. Era prima dată când un bărbat îi dăruia flori. William n-o făcuse niciodată. Spusese că o va face, dar nu se ţinuse de cuvânt.

— Îmi cer scuze dacă trandafirii nu sunt florile tale preferate, continuă Nicholas. N-am vrut să te întreb direct pentru că ţi-ar fi trezit bănuieli.

Marianne nu putu să îşi reţină un zâmbet.

— Aşa e. Probabil aş fi fost foarte bănuitoare. Dar mulţumesc. Trandafirii sunt minunaţi.

— De curiozitate, care e totuşi floarea ta preferată? întrebă el, frecându-şi ceafa.

Părea agitat. Emoţionat. Nu-l mai văzuse în starea asta. Şi îl plăcea chiar şi aşa.

— Preferata mea…

Rămase pe gânduri. Oare avea o floare preferată? Nu se gândise la asta. Floarea preferată a lui Lady Wilhelmina era crinul, lucru pe care îl menţiona adesea. Acasă avea vaze pline cu crini la ea în cameră. Dar Marianne nu avusese niciodată ocazia să îşi dea seama care e floarea ei preferată. Când era mică îi plăcea să alerge pe pajiştea plină cu nemţişori de lângă căsuţa unde crescuse. Era singura floare care îi venea în minte pe moment.

— Nemţişor, zise ea brusc.

— Nemţişor? se încruntă el.

Ea simţi că roşeşte violent. Tonul vocii lui îi indica faptul că nu era genul de floare cu care să apară la uşa unei domniţe.

— Adică… trandafirii. Trandafirii sunt perfecţi, îngăimă ea, aproape strivind floarea la piept.

— Scuze, n-am vrut să…

— Nu ai pentru ce să îţi ceri scuze, domnule Baxter. E superb trandafirul pe care mi l-ai oferit. Pentru asta ai venit?

Întrebarea îi sunase mai rece decât voise şi brusc se simţi straniu. El îşi drese vocea.

— De fapt, am venit să îţi mulţumesc din nou pentru cum mi-ai venit în ajutor când am fost surprins în camera lordului Copperpot.

Umil, sincer, aducător de daruri şi, mai nou, dornic să îşi ceară scuze. Îi plăcea latura asta a lui. Chiar mult. Începu să învârtă trandafirul între degete.

— Îmi spui ce căutai?

— Nu, răspunse el simplu, clătinând din cap şi zâmbindu-i.

— Prea bine, dar cred că îmi datorezi mai mult de un trandafir pentru ajutorul pe care ţi l-am oferit.

El zâmbi şi ridică din sprâncene.

— Şi cam ce crezi că îţi datorez?

Ea duse trandafirul în dreptul nasului şi îl mirosi.

— Ţi-am zis deja. Zi-mi cum te cheamă. Adevăratul tău nume de botez.

El pufni uşor şi clătină din cap.

— Eşti sigură că nu mai vrei nişte trandafiri? Sau nişte nemţişor?

— Foarte sigură, răspunse ea zâmbind şi mirosind iar petalele de un roşu aprins.

— Bine. Îşi spun, cu condiţia să mi-l zici şi tu pe al tău.

— Promit, încuviinţă ea degrabă.

— Şi o să spui adevărul? insistă el.

Ea lăsă floarea mai jos.

— Dacă şi tu o să spui adevărul, răspunse cu un zâmbet dulce.

El clătină iar din cap, dar din priviri se ghicea că e serios. Chiar serios.

— Promit, repetă ea, pe un ton mult mai solemn.

El făcu doi paşi spre fereastră, scărpinându-se în creştet şi privind afară în noapte.

— La naiba! Chiar sper să n-ajung să regret asta, îngăimă, apoi înclină capul. Mă cheamă Beau.

— Beau? repetă ea încet, aproape cu respect. N-ar fi ghicit niciodată, dar i se potrivea. Ţi se potriveşte, mărturisi.

O privi şi făcu un gest scurt din mână, parcă ignorându-i comentariul.

— Bine, bine, acum e rândul tău. Care-i numele tău adevărat?

Ea răsuci iar trandafirul între degete.

— Sper că nu vei fi prea dezamăgit, dar numele meu adevărat e Marianne.

Lui aproape că îi căzu faţa.

— Serios?

— Serios. Am zis că o să-ţi spun adevărul şi m-am ţinut de cuvânt. Jur.

El o privi cu luare-aminte.

— Dar numele de familie nu e Notley, nu-i aşa?

— Ai dreptate, nu e.

— Bănuiesc că nu vrei să-mi zici care e? încercă el.

— Chiar nu vreau, confirmă ea, punând trandafirul pe biroul micuţ de lângă uşă.

Pe buzele lui ferme pluti un surâs.

— Inteligentă mişcare să îţi păstrezi numele de botez, cred. Reduce din confuzie.

— Tu ai avut probleme pentru că ai pretins că te cheamă Nicholas?

— Poate, chicoti el. Uneori. Bun, cred că e cazul să plec.

Rostise cuvintele, dar nu făcuse nicio mişcare înspre uşă.

Marianne trase aer în piept.

— Da, poate ar fi cazul, dar…

Simţi un fior pe şira spinării.

— Dar ce? zise el.

— Mă gândeam că noaptea trecută ţi-am zis că nu mă distrez cu bărbaţi pe care nu ştiu cum îi cheamă.

— Da?

Privirea lui grea de dorinţă îi făcu inima să bată mai repede.

— Păi… acum ştiu cum te cheamă.

Nu mai fu nevoie să spună încă o vorbă. Din câţiva paşi, Beau veni lângă ea, o luă în braţe şi-i acoperi gura cu a lui. Îi despărţi buzele cu limba şi începu o dulce şi seducătoare invazie.

Marianne se ridică pe vârfuri şi îi cuprinse gâtul cu braţele, mişcându-şi limba la unison cu a lui. Beau se aplecă, o ridică în braţe şi o duse până la pat. Se întinseră amândoi. Nici de data asta nu ezită. Buzele îi atinseră obrazul, gâtul, decolteul, apoi degetele lui îndemânatice îi traseră în jos cămaşa de noapte, dezvăluindu-i sfârcul roz. Iar buzele lui nu pregetară să-l cuprindă, învăluindu-l în căldura lor umedă. Marianne gemu uşor, arcuindu-se, savurând fiorii fierbinţi pe care i-i provocau limba lui. Cu gesturi precipitate, el o ajută să îşi dea jos halatul de noapte, aruncându-l pe podea, apoi îşi concentră atenţia asupra celuilalt sân. Limba lui umedă şi catifelată îi alinta sfârcul, făcând-o să-şi muşte buzele ca să nu ţipe de

plăcere. Îşi trecu degetele prin părul lui şi-l apăsă uşor asupra sânului, dorindu-şi să nu se oprească niciodată din ce-i făcea. Şoldurile i se unduiră sub ale lui, iar când el se desprinse un pic ca să îşi dea jos cămaşa, ea scoase un scâncet de protest. El rămase doar în pantaloni, iar ea, cu cămaşa de noapte trasă până la mijloc. Stăteau pe pat, privindu-se unul pe celălalt cu uimire.

— Eşti sigură că asta vrei? o întrebă aproape chinuit, dar cu aceeaşi voce profundă şi seducătoare.

— Da, şopti ea.

Nu fu nevoie de mai multe confirmări. El se lăsă din nou deasupra ei, cu braţele de-o parte şi de cealaltă a umerilor ei, mişcându-şi şoldurile pe ale ei, făcând-o să se zvârcolească de dorinţă.

— Beau, strigă ea.

Adora felul în care îi suna numele rostit de ea. Se întinse uşor şi-şi trecu mâna peste conturul sexului lui, care se profila semeţ prin materialul pantalonilor. Îl apucă şi îl strânse, făcându-l să geamă.

— E superb, iubire, dar dacă o să continui, mă laşi fără bărbăţie.

Ea mai strânse o dată, apoi îl ajută să îşi dea jos pantalonii şi se descotorosi, la rândul ei, de cămaşa de noapte. Erau de-acum complet goi şi se priveau ca în transă.

— Eşti superbă, zise el.

— Îmbrăcat, mi se părea că semeni cu Adonis, răspunse ea, devorându-i cu privirea fiecare centimetru de piele. Acum, că te văd fără haine, ştiu precis că nu eşti om ca toţi oamenii.

El râse şi clătină din cap, apoi o trase deasupra lui.

— Eşti liberă să mă atingi peste tot, ca să te convingi că sunt om ca toţi oamenii.

Marianne îngheţă preţ de-o clipă. În cele câteva daţi în care fusese cu William, nu stătuse niciodată deasupra. Ezitarea ei fu însă foarte scurtă, căci îşi dădu repede seama de marea putere care tocmai îi fusese conferită. Putea să-l atingă peste tot? Oriunde? Cu cea mai mare plăcere!

Beau se făcu foarte comod, cu braţele sub cap şi picioarele uşor depărtate. Marianne îl mânca din priviri. Era absolut perfect şi avea de gând să îi atingă fiecare milimetru de piele. Începu prin a-şi trece degetele peste pieptul lui, aşa cum făcuse şi cu o noapte înainte, dar de data asta privi fascinată cum muşchii lui tresăreau sub atingerea ei. Continuă să îl atingă, coborând înspre talie şi apoi spre bărbăţia lui, erectă şi impresionantă. Îl cuprinse cu degetele şi strânse. Apoi repetă mişcarea. Îl văzu că începe să respire precipitat, lucru care îi dădea o uimitoare senzaţie de putere, începu să îl frece, făcându-l să geamă.

— Marianne, suspină el.

Dumnezeule, îi plăcea să-l audă rostindu-i numele. Continuă să îl strângă, aplecându-se deasupra lui şi sărutându-i buzele. Limbile li se împletiră. El dădu să îşi scoată mâinile de sub cap, dar ea îl opri cu un gest scurt.

— Nu, îi zise.

El încuviinţă din cap şi încercă să reia sărutul, dar ea se retrase, în schimb, îşi plimbă buzele pe gâtul lui, savurându-i căldura şi gustul un pic sărat, apoi coborî, parcurgând cu buzele traseul pe care îl parcursese mai devreme cu degetele, înspre abdomenul lui. El făcu o mişcare scurtă din şolduri, iar degetele i se încleştară în aşternut.

— Marianne, te rog, o imploră el. Nu pot.

— Ce nu poţi? îl întrebă, cu buzele lipite de sexul lui.

— Nu pot să îndur dacă…

Pronunţa cu greu cuvintele, iar sexul îi pulsa.

— Dacă ce? continuă ea să îl aţâţe, fără a fi însă sigură de ce voia să facă în continuare.

Spera ca el să îi dea măcar de înţeles ce şi-ar dori.

— Dacă mă sugi, reuşi el să articuleze.

— O idee excelentă, surâse ea.

Îl cuprinse cu buzele şi începu să îl sugă, tot mai excitată de gemetele lui.

— Ce altceva nu vrei să îţi fac? îl întrebă, trecându-şi în joacă limba peste vârful penisului lui.

— Nu… Te rog, nu-ţi trece buzele de sus în jos, pe

toată lungimea.

O altă idee excelentă. Marianne făcu întocmai. Îl cuprinse în gură cât era de lung, observându-l cu satisfacţie cum strângea aşternutul în pumni, iar pe frunte îi apăreau mici broboane de sudoare. Îl luă tot în gură, făcând patru-cinci mişcări de du-te-vino înainte ca el să o cuprindă în braţe şi să se-ntoarcă deasupra ei dintr-o mişcare scurtă.

— Iisuse, nu mai rezist, îi şopti el, iar buzele începură să-i coboare pe gâtul ei, pe umeri, pe piept, apoi tot mai jos.

Când Beau îşi făcu loc între coapsele ei, Marianne privi în jos cu uimire. Oare chiar avea de gând să…

Când limba lui mătăsoasă îi atinse cel mai intim loc, Marianne scoase un geamăt prelung. Iar când el continuă, îşi desfăcu şi mai mult coapsele şi-şi înfipse degetele în părul lui. Era pe punctul de a simţi din nou ce simţise cu două seri înainte, şi anume că lumea se prăbuşeşte în jur.

— Beau, nu pot…

El se ridică şi se întinse deasupra ei, acoperindu-i întreg trupul cu al lui şi sărutând-o cu patimă şi făcând-o să îşi simtă gustul pe buzele lui. Apoi îi lăsă genunchiul între ai ei, depărtându-i, făcându-şi loc şi pătrunzând-o dintr-o singură mişcare, prelungă, intensă, care îi smulse un ţipăt ce-l făcu să se oprească.

— Te doare, iubire? o întrebă, rămânând în continuare cu totul în ea.

— Nu! zise ea, clătinând convingător din cap.

Ţinea ochii închişi, savurând senzaţia de a fi umplută pe deplin. Iar când el începu să se mişte, experienţa se dovedi complet diferită de tot ce experimentase cu William. În vreme ce William se mişca cu frecvenţa unui iepure, Beau o pătrundea lent, prelung, ieşind aproape complet şi revenind, făcând-o să vrea mai mult şi mai mult. Când degetele lui se strecurară între ei şi începură să îi maseze acel loc special provocator de senzaţii intense, ea ţipă din nou, cu trupul străbătut de fiori de plăcere. El continuă să o pătrundă încet şi să o atingă în acelaşi timp cu degetele, făcând-o să-şi mişte instinctiv şoldurile la unison cu

mişcările lui. Nu peste mult timp, valuri de extaz îi cuprinseră trupul, radiind până în ultima fibră şi făcând-o să tremure necontrolat. Ţipă din nou, iar buzele lui Beau le prinseră pe ale ei, capturându-i parcă strigătul de plăcere. Continuă să o pătrundă până când se retrase brusc din interiorul ei şi-şi eliberă sămânţa pe abdomenul ei. Era rândul lui să se simtă cutremurat de fiorii plăcerii. Respiraţia îi era fierbinte şi precipitată. Se lăsă pe o parte şi o trase la pieptul lui, sărutându-i pletele în dezordine.

— Dumnezeule, Marianne, îi şopti. A fost… uimitor.

Uimitor era puţin spus, îşi zise ea, făcând eforturi să-şi regleze propria respiraţie. Îşi puse mâna pe pieptul lui şi-i simţi bătăile nebuneşti ale inimii.

— De acord cu tine, îi răspunse, simţind în continuare mici furnicături de plăcere.

Nimic din ce trăise cu William nu se compara cu extazul pe care îl experimentase cu Beau. Se întoarse pe o parte, cu spatele la el, iar el o trase mai aproape. Braţele lui o cuprindeau, dându-i siguranţă şi confort. În puţinele dăţi în care fusese cu William, el se îmbrăcase în mare grabă şi plecase. De data asta trăia ceva cu totul diferit. Oare de ce Nicolas… adică Beau voia să rămână lângă ea şi să o ţină în braţe? Era… ciudat. Dar foarte plăcut, trebuia să recunoască. Închise ochii şi-şi îngădui să se prefacă, preţ de o secundă, că se iubeau, că erau logodnici. Că el nu era cine era de fapt şi nici ea nu era cine era de fapt.

Îl lăsă să o ţină în braţe până când sudoarea de pe trupurile lor se uscă, până când auzi greierii pe pajiştea din dreptul ferestrei îl lăsă să-şi plimbe degetele prin părul ei şi să o sărute în spatele urechii. Rămaseră aşa cam jumătate de oră, care păru însă ca multe ore la rând.

— Marianne? şopti el în beznă.

— Da? răspunse ea, sperând că el nu va spune ceva care va rupe vraja dintre ei.

— Îmi povesteşti despre uciderea fratelui tău?

Ea închise ochii şi expiră adânc. Gata. Vraja era ruptă.

— Nu, Beau. Nu pot.

Capitolul 19

Lui Beau îi venea să îşi tragă palme pentru neinspiraţia de a fi aduce în discuţie pe fratele lui Marianne chiar după ce făcuseră dragoste. Presupusese, în mod greşit, evident, că după ce fuseseră atât de intimi ea avea să fie mult mai dispusă să îi ofere informaţii. Aşa că tot ce reuşise fusese să o facă să se închidă şi mai mult în ea.

Se desprinsese din braţele lui, se dăduse jos din pat şi începuse să se îmbrace. Beau oftase şi înţelesese aluzia. Nu după mult timp, era gata îmbrăcat. Ieşise din camera ei, nu înainte de a-i da un sărut stângaci pe creştet.

Oricum, fusese bine că plecase atunci. Kendall se trezise să bată la uşa lui Beau la mai puţin de o oră după ce se băgase iar în pat. Beau fusese nevoit să îi bage minţile în cap, mai ales să îl sfătuiască în legătură cu ideea lui de a-i spune lui Frances Wharton, femeia de care se îndrăgostise complet neadecvat, adevărul despre identitatea lui şi despre faptul că era conte şi de a suferi consecinţele faptului că minţise. Subiectul se dovedise foarte delicat, întrucât Kendall dădea vina pe el, pe Beau, pentru faptul că minţise. Una peste alta, întregul plan de a face pe servitorii fusese din capul locului ideea lui.

După ce Kendall îşi văzuse de drum şi Beau avusese parte de încă o noapte nedormită, îşi petrecuse aproape întreaga zi ocupându-se de lordul Copperpot. Iar după-amiaza se trezise gazda unei întâlniri spontane cu prietenii săi, la el în cameră, unde Kendall se îmbătase turtă şi devenise uşor agresiv.

Aparent, domnişoarei Wharton nu-i picase prea bine faptul că Kendall era conte. Şi nu orice conte, ci acela pe care îl dispreţuia cel mai mult, din auzite. De parcă asta n-ar fi fost de ajuns, în acea seară, la cină, părinţii domnişoarei în cauză uneltiseră să anunţe logodna fiicei lor cu Sir Reginald Francis. Asta după ce Beau petrecuse mult

timp, în noaptea precedentă, încercând să îl convingă pe Kendall să nu renunţe.

De faţă cu prietenii săi, Beau rămăsese întreaga zi calm şi stăpân pe sine, dar în fiecare clipă se gândise la ce se petrecuse cu o seară înainte între el şi Marianne.

Făcuse dragoste cu ea. Bine, poate că dragoste era cam mult spus. Dar niciodată nu se culcase cu femei la întâmplare şi cu siguranţă nu asta făcuse cu ea. Doar nu era Worthington, pentru Dumnezeu! Ducele era faimos pentru lipsa lui de moralitate, dar Beau se mândrea cu discernământul şi autocontrolul său.

Pe el nu-l preocupa dacă se întâmpla să treacă perioade lungi fără să te culce cu cineva. A petrece noaptea cu o femeie – şi de regulă el petrecea întreaga noapte cu respectiva – genera de obicei sentimente, iar sentimentele generau complicaţii, iar Beau nu se ferea de nimic mai mult decât se ferea de complicaţii. De orice fel. Din orice motiv. Erau urâte, imprevizibile, iar el se mândrea cu faptul că ducea o viaţă ordonată şi disciplinată.

Însă în noaptea precedentă nu se gândise nici la sentimente, nici la complicaţii. În mod normal îşi controla dorinţele primare şi lua în calcul ramificaţiile şi consecinţele alegerilor pe care le făcea când era vorba de plăceri carnale. Dar în clipa în care Marianne îl invitase să o atingă, atunci când spusese că ştie cum îl cheamă, orice urmă de responsabilitate îi dispăruse. Singurul gând de care mai fusese capabil era că trebuia să o aibă. Să o facă a lui. Pe loc. Şi chiar şi la lumina zilei, tot nu putea spune că regreta ce se petrecuse. Din contră. Voia să se întâmple din nou. Marianne era pasională. Pasională şi plină de simţ practic. Ceva îi spusese că sexul cu ea avea să fie cu totul altfel decât cu celelalte femei. Şi avusese dreptate. Experienţa fusese cu totul diferită faţă de ce trăise până atunci. Dar de ce? Nu avea sens. Cum era posibil ca o cameristă, mai ales una cu accent fals, una care îl minţea, să îl facă să simtă lucruri pe care nu le mai simţise până atunci? Şi nu doar că îl minţea. Îl păcălise şi-l făcuse să îşi dezvăluie numele adevărat. Ştiuse cumva că nu îl cheamă Nicholas, aşa cum

ştiuse că nu îi dezvăluia mare lucru recunoscând la rândul ei cum o cheamă de fapt. Dar o crezuse că numele ei de botez chiar era Marianne. Citise adevărul în ochii ei.

Beau clătină din cap. Era nevoit să recunoască faptul că ea reuşise, prin şiretlic, să îi smulgă adevărul despre numele lui de botez.

Era chiar isteaţă. Îl dovedise. Şi nu era obişnuit cu asta. Poate că asta îl şi intriga aşa mult în ce-o privea. De regulă, ştia precis cu cine are de-a face. Însă Marianne era împresurată de mister. Un mister pe care îşi dorea teribil să îl desluşească. Iar una dintre întrebările care lui nu îi dădeau pace era ce păţise fratele ei. Orice se întâmplase, era limpede că nu voia să discute prea mult despre asta. Dar de ce? Pentru că era prea dureros? Ceva îi spunea că era mai mult de atât la mijloc.

Nu se făcuse încă miezul nopţii când o bătaie în uşă îl smulse din propriile-i gânduri. Ezită o clipă înainte să se ridice din pat. Probabil era din nou Kendall, care pregătise iarăşi scuze ca să explice de ce refuzase să se lupte pentru domnişoara Wharton. Beau deschise uşa, aproape smulgând-o din balamale.

— Ai face bine să vii încoace, sunt sigur că cina s-a încheiat deja.

— Cina?

În prag era Marianne, în eterna ei rochie albastră, dar fără şorţ şi cu o expresie derutată pe chip.

— Te referi la cina stăpânilor? Am aflat din surse sigure că s-a încheiat foarte brusc.

Beau nu stătu să se gândească prea mult la remarca legată de felul în care decursese cina. Era mult prea încântat să o vadă. După cele petrecute cu o seară în urmă, se aşteptase ca ea să îl evite ca pe-o saltea plină de purici. Respectând micul lor ritual, Beau se uită pe hol în stânga şi-n dreapta ca să se asigure că nu îi vede nimeni, apoi o trase uşor în camera lui.

— Ai venit, zise el pierdut după ce închise uşa în urma ei.

— Aşa e, răspunse ea, muşcându-şi buza de jos şi

privindu-l cu un aer prudent, ca şi cum ar fi fost pregătită s-o zbughească în orice clipă, dacă el ar fi făcut vreo mişcare bruscă.

Se apropie de pat.

— Pot să mă aşez?

— Te rog, zise el degrabă, aşezându-se pe pervazul ferestrei de alături.

Nu avea de gând să se apropie prea mult şi să o sperie. Voia să asculte ce avea de zis. Marianne se aşeză pe pat şi răsuflă prelung.

— Bănuiesc că te întrebi ce caut aici.

Vocea îi era calmă, egală, controlată.

— Mi-a trecut prin minte, recunoscu el cu un surâs slab.

Ea trase aer în piept.

— Am vrut să îmi cer scuze pentru că am plecat aşa precipitat. Adevărul e că… m-ai cam speriat.

— Te-am speriat?! repetă el, rezemându-se mai bine de pervaz.

Voia să o lase să vorbească, să spună ce avea de spus.

— Da, şi nu puţin, continuă ea, netezindu-şi repetat fusta cu mâinile. Niciodată nu am…

Obrajii îi prinseră o încântătoare nuanţă rozie, iar ea îşi lăsă privirea în jos.

— Niciodată nu am trăit aşa ceva până acum şi… m-am speriat.

El se încruntă. Ce îi spunea, mai precis?

— Mi-ai spus că nu eşti neprihănită.

— Nu sunt… Nu eram. Roşeaţa i se accentuă, dar ridică privirea şi se uită drept în ochii lui. Dar ce s-a întâmplat noaptea trecută, continuă ea, a fost cu totul altfel decât ce trăisem înainte, zise ea, expirând profund, de parcă ar fi terminat de făcut o mărturisire dificili

— Şi eu simt la fel, zise el încet.

Era adevărul adevărat, iar Beau spera să o facă astfel să se simtă mai în largul ei. Ea încuviinţa din cap şi-şi împreună mâinile în poală. Roşeaţa nu îi dispăruse complet.

— Nu ştiu de ce m-am purtat aşa ciudat când m-ai întrebat de fratele meu. Cred că singura explicaţie e că nu sunt obişnuită să vorbesc despre asta. Cu nimeni.

El încuviinţă din cap, la rândul său, şi se aşeză lângă ea pe pat. Cu multă prudenţă, îşi puse o mână peste mâinile ei.

— Înţeleg, Marianne.

— Ai pierdut vreodată pe cineva apropiat? îl întrebă ea.

În faţa ochilor îi apăru o imagine de demult, pe care o izgoni degrabă.

— Nimeni foarte apropiat mie nu a fost ucis, zise el. Aseară mi-ai spus că nu poţi vorbi despre asta.

— Aşa e.

— Nu poţi sau nu vrei?

Ea lăsă capul în piept.

— Nu vreau… Sau, cel puţin, atunci nu voiam.

— Nici acum nu trebuie să vorbeşti despre asta dacă nu vrei.

Ea ridică uşor capul. Avea lacrimi în ochi.

— Fratele meu a fost împuşcat. A fost ucis în război.

Beau dădu înţelegător din cap.

— Înţeleg. Aşa şi bănuiam, dar când mi-ai zis că a fost ucis, mi-am pus unele întrebări.

— A fost ucis în război, repetă ea, privind fix peretele din faţa sa.

Beau îi strânse mâna.

— Îmi dau seama că îţi vine greu să vorbeşti despre asta. Te conduc la tine în cameră.

Ea clătină din cap şi îl privi în ochi.

— Nu vreau să mă conduci la mine în cameră, Beau.

El înghiţi în sec.

— Dar ce vrei să fac?

Marianne continuă să se uite la pereţi preţ de câteva clipe. Părea înspăimântată. Singură. El se apropie şi o trase la piept, dând să o îmbrăţişeze. Voia să o ţină în braţe, să o liniştească. O mângâie pe braţe şi pe spate. Îi mângâie părul şi apoi o sărută cast pe obraz. În tot acest timp, îi

murmură vorbe consolatoare.

Ea se întoarse spre el.

— Sărută-mă din nou.

El se trase uşor înapoi şi-o privi întrebător.

— Eşti sigură?

— Da. Când mă atingi, totul în jur dispare şi rămâi doar tu. Doar plăcerea.

Beau începu cu băgare de seamă. Încet. Îi atinse gâtul, o trase spre el şi o sărută. Dar în clipa în care buzele li se întâlniră, Marianne nu-i mai îngădui să fie blând. Limba ei i se strecură între buze, iar mâinile ei începură să îi descheie febril nasturii cămăşii, în câteva clipe erau amândoi goi în pat. Ea îl trase peste ea.

— Fă-mă iar a ta, Beau, îi şopti.

El îşi strecură mâna între coapsele ei, ca să se asigure că era umedă şi gata să-l primească. Însă, spre deosebire de noaptea precedentă, nu îşi luă răgazul să înteţească focul ce ardea deja în ea. Amândoi voiau ceva rapid şi intens, iar el era pregătit să-i dea ce-şi dorea. Îi desfăcu picioarele şi o pătrunse. Îi lăsă doar o secundă ca să se asigure că s-a acomodat cu el.

Îi îndepărtă picioarele cu genunchiul, apoi alunecă în interiorul ei, aşteptând doar o secundă pentru a se asigura că ea s-a aşezat, înainte de a aluneca afară. Se mişcă în ea. Din ce în ce mai repede până când fu cuprins de cel mai intens orgasm de până atunci.

Câteva clipe mai târziu, când se uită la ea, observă că avea pe buze un zâmbet satisfăcut.

— Îmi cer scuze, surâse şi el. A fost prea repede totul.

— Nu ai pentru ce să îţi ceri scuze, răspunse ea, continuând să zâmbească.

Oare de ce zâmbea? Ştia că nu reuşise să îi provoace şi ei plăcere, aşa cum făcuse cu o noapte înainte.

— Nu înţeleg, începu el.

— Mi-a plăcut foarte mult, răspunse ea, cuprinzându-l pe după gât şi apropiindu-şi buzele de urechea lui. Mi-a plăcut pentru că te-am făcut să îţi pierzi controlul.

Nu putu să nu chicotească.

— Ei bine, chiar ai reuşit, recunoscu el, apoi se strecură sub pătură şi începu să coboare de-a lungul trupului ei. Dar am de gând să mă revanşez.

Când limba lui începu să o atingă, provocându-i fiori de plăcere, Marianne nu mai fu capabilă de vreun gând coerent preţ de câteva minute. Avu un orgasm atât de intens că aproape se smuci din pat. Apoi ridică pătura până la piept, gândindu-se că individul ştia să îşi folosească limba în cele mai incredibile feluri. Era uimitor de-a dreptul. El o luă în braţe şi o ţinu strâns, la fel ca noaptea trecută. Şi tot ca atunci, ea îşi imagină că ceea ce era între ei e real.

După câteva minute de tăcere plăcută şi satisfăcută, se aventură să vorbească.

— De ce… De ce te-ai retras?

— Poftim? întrebă el nedumerit.

— Nu mă face să repet, te rog! îi ceru ea, roşind. Te întrebam pentru că… William n-a făcut asta niciodată.

Beau o trase mai aproape şi o sărută pe obraz.

— Înseamnă că William era un măgar şi-un egoist. Am făcut ce-am făcut ca să nu te trezeşti cu un bebeluş peste nouă luni.

Marianne încuviinţă din cap. Desigur. Iar Beau avea dreptate, William chiar era un măgar şi un egoist. Dar pe atunci era convinsă că se vor căsători, aşa că nu se temea la gândul că ar putea avea un copil. Dar nici măcar nu o întrebase vreodată dacă rămăsese grea. Nu rămăsese, desigur, dar William nu ştiuse. Se cuibări iar lângă Beau, încântată că el se îngrijea ca relaţia lor să nu se lase cu consecinţe nedorite. După alte câteva momente de tăcere, fu rândul lui să deschidă discuţia.

— Când ai venit ziceai ceva cum că cina s-a încheiat cam brusc, spuse el, trecându-şi buzele peste gâtul ei.

— Aşa e, râse ea, amintindu-şi ce îi spusese mai devreme Lady Wilhelmina. Se pare că a fost agitaţie mare în sala de mese.

Beau se sprijini într-un cot şi o privi. Avea o presimţire legată de ce se petrecuse.

— Agitaţie mare, zici?

Marianne încuviinţă.

— Lady Wilhelmina mi-a spus că unul dintre valeţii care serveau la masă s-a urcat pe bufet, şi-a smuls peruca, a aruncat-o în bolul cu supă şi a declarat că este contele de Kendall. Apoi a cerut-o de soţie pe domnişoara Frances Wharton, care a ieşit în fugă din încăpere.

Un zâmbet înflori pe buzele lui Beau.

— Chiar aşa?

Clătină din cap. Bravo lui Kendall! Zevzecul îi dăduse ascultare, până la urmă.

Capitolul 20

Dimineaţa următoare, Marianne se trezi înainte de răsărit. Nu dormise atât de mult. De fapt, abia dacă închisese un ochi. După ce se strecurase înapoi în dormitorul ei de la capătul holului, se băgase în pat şi stătuse acolo, uitându-se la tavan ore întregi. Ce făcea? De ce se culcase cu un bărbat pe care nici măcar nu-l cunoştea. Beau. Numele lui era Beau şi se prefăcea că era valet. Atât ştia. Habar n-avea cine altcineva era. Ce făcuse ca să scape de valetul obişnuit al lordului Copperpot, domnul Broughton? Dar şi mai important, de ce? De ce voia Beau să se dea drept valet?

Oricine era, ea se culcase cu el, şi nu o dată, ci de două ori. Nu avea nicio altă scuză pentru acţiunile ei, în afara atracţiei animalice. Bărbatul o lăsa fără aer şi îi făcea inima să bată cu putere. Fusese destul de îndrăzneaţă când îl sărutase şi îl lăsase să o atingă aşa cum o făcuse, dar acum petrecuse noaptea cu el de două ori. Iar adevărul era că voia să o facă din nou. Dumnezeule, doar când se gândea la limba lui pe ea, aşa cum fusese noaptea trecută, începea să transpire. Bineînţeles că nici ea nu era cine se prefăcea că e, dar avea un motiv bun pentru asta. Care era motivul lui Beau? Cea mai frustrantă parte era că acum, după ce-şi spuseseră unul altuia numele, niciunul nu părea

dispus să spună mai mult. Petrecerea putea să se termine fără ca ea să ştie cu cine avusese o aventură pasională. Aparent, era dispusă să trăiască cu asta, pentru că nu o împiedicase să se culce din nou cu el noaptea anterioară. Îi spusese adevărul despre fratele ei, dar nu tot. Frederick chiar fusese împuşcat şi ucis în război, dar asta nu era toată povestea şi din acest motiv era servitoare la familia Copperpot în acea perioadă, încă nu-l ştia pe Beau destul de bine cât să-i spună tot adevărul, motiv pentru care oprise povestea acolo unde o lăsase.

Slavă Cerului, Beau păruse mulţumit de asta, sau cel puţin nu pusese alte întrebări. Cine ştia dacă avea s-o facă mai târziu? Având în vedere că amândoi ştiau că se minţeau unul pe altul, bănuia că avea s-o facă. La fel cum şi ea avea de gând să-i pună mai multe întrebări despre scrisoarea pe care o arsese în camera lui în urmă cu câteva zile. Încă voia să ştie care fusese treaba cu ea.

Dar Marianne aştepta şi ea o scrisoare, o scrisoare pe care avea de gând să o distrugă. Observă ironia. Îl acuzase pe el că era un ipocrit, dar şi ea era. Cel mai rău tip. Se plimbă prin dormitorul ei mic. Era prea devreme ca să facă ceva. Lady Copperpot şi Lady Wilhelmina nu erau treze la ora asta. Dar putea să se strecoare în holul servitorilor şi să se ocupe de plănuirea picnicului lor din acea zi. Se pare că cei de la petrecere merseseră la picnic mai devreme în acea săptămână, iar Lady Copperpot şi Wilhelmina rataseră ieşirea. Aveau de gând să recupereze în acea după-amiază.

Marianne se întrebă cum aveau să reacţioneze doamnele. După ce le ascultase conversaţiile în ultimele două zile, ştia că Lady Wilhelmina renunţase la ideea că lordul Kendall avea să vină să se întâlnească cu ea. Şi după revelaţia surprinzătoare din sufragerie din acea seară, Marianne presupusese că Lady Copperpot nu avea să fie prea mulţumită. Marianne reuşise să o ajute pe Wilhelmina să se schimbe de haine şi se dusese la etajul patru noaptea trecută, înainte ca Lady Copperpot să se întoarcă de la ce era mai mult ca sigur un etaj întâi plin de bârfe.

Mai erau cinci zile de petrecere însă. Lady Copperpot

şi Wilhelmina trebuiau să găsească un mod de a-şi ocupa timpul, iar Marianne putea foarte bine să se apuce de planificarea picnicului lor. Deschise uşa la dormitor şi tocmai se pregătea să păşească pe holul întunecat, când nişte voci o făcură să se oprească. Se uită şi văzu un bărbat în vârstă care ieşea din camera uneia dintre servitoarele doamnelor, aflată la câteva uşi distanţă. Bărbatul arăta ca şi cum locul lui nu era pe hol. De fapt, judecând după calitatea hainelor pe care le îmbrăcase în grabă, părea să fie un… nobil.

Marianne clipi, intră înapoi în cameră şi închise uşa. Nu era chiar şocată. Petrecuse destul timp la astfel de petreceri cât să mai vadă aşa ceva. Dar nu-l recunoscuse pe bărbat şi nu ştia din camera cărei servitoare ieşise.

Va trebui să afle.

Numără până la 50 şi speră că bărbatul avea să fie plecat când ieşea din nou pe hol. Când deschise uşa. Expiră uşurată. Bărbatul plecase, iar uşa camerei din care ieşise era închisă din nou. Marianne îşi cântări opţiunile. Într-un final, hotărî să investigheze, îşi şterse mâinile transpirate de fustă şi făcu câţiva paşi rapizi şi eficienţi spre uşa servitoarei. Când ajunse, inspiră adânc, ridică mâna şi bătu de două ori. Destul de tare cât să se audă, dar destul de încet cât să nu-i trezească pe servitorii din camerele vecine. Se auziră nişte foşnete de cealaltă parte a uşii, apoi o servitoare tânără, cu părul blond şi lung, deschise uşa. Purta numai o cămaşă de noapte. Zâmbetul seducător de pe faţa servitoarei dispăru în clipa în care o văzu pe Marianne.

— Ce vrei? întrebă tânăra, în timp ce o privea furioasă.

Privirea seducătoare de pe faţa ei fusese înlocuită cu una de ură.

Deşi nu se gândise la o primire caldă, Marianne nu se aşteptase la nivelul ăsta de animozitate. Încercă să-şi amintească povestea ei.

— Eşti Ramona, servitoarea lui Lady Hightower, aşa e?

Ochii servitoarei se micşorară până când deveniră nişte simple crestături pe faţa ei.

— Ba nu sunt! Acum pleacă de aici până nu o să-l chem pe unul dintre servitorii stăpânului meu, să scape de tine.

Şi cu asta, servitoarea îi închise uşa în faţă.

Marianne stătu acolo câteva minute, clipind şi întrebându-se de ce servitoarea fusese aşa ostilă cu ea. Acum că o văzuse îndeaproape, nu o recunoscu. Marianne avea dubii că era una din angajatele lordului Clayton, care fusese prietenos. Nu, femeia asta era una din servitoarele invitaţilor şi era clar că nu era angajată de familia Hightower. Marianne se îndreptă spre scările servitorilor, blestemându-se pentru ghinionul său. Sperase că dacă ghicea identitatea femeii, servitoarea avea să se simtă obligată să-i spună pentru cine lucra cu adevărat. Însă planul se întorsese împotriva ei, iar Marianne tot nu ştia numele fetei.

Marianne dădu din cap când trecu de uşa lui Beau şi coborî scările spre holul servitorilor. Oricine era servitoarea, fusese nepoliticoasă şi nu o ajutase cu nimic. De fapt, fusese atât de enervantă, că Marianne începu să se întrebe dacă fata ascundea ceva. Altceva decât un bărbat care ieşea din dormitorul ei la primele ore ale dimineţii. Marianne nu o putea învinovăţi pentru asta, având în vedere că şi ea făcuse ceva similar.

Când păşi în holul servitorilor, o voce prietenoasă o întâmpină.

— ’neaţa, domnişoară Notley. Te-ai trezit devreme azi.

Marianne se întoarse şi o văzu pe doamna Cotswold, menajera, care ducea un ibric spre bucătărie. Lui Marianne îi veni o idee. Chiar dacă ea nu ştia cine erau toţi servitorii, bănuia că doamna Cotswold ştia.

— Bună dimineaţa, doamnă Cotswold, răspunse ea, cu un zâmbet pe buze. Am nevoie de ajutorul tău, te rog.

Menajera se opri şi zâmbetul i se mări.

— Dacă pot, clar te ajut, domnişoară Notley.

— Excelent, răspunse Marianne. Sper că dacă îţi descriu o servitoare, inclusiv camera în care stă la etaj, poţi să-mi spui cine e.

Capitolul 21

Pe lângă sexul incredibil pe care-l făcuse cu Marianne noaptea anterioară, Beau avusese o noapte neaşteptat de plină şi o dimineaţă la fel. După ce Marianne se strecurase în camera ei, la scurt timp după ce se culcaseră împreună pentru a doua oară în la fel de multe zile, Beau se dusese jos, ca să vorbească din nou cu Kendall.

Nu se putuse abţine. Trebuia să audă chiar din gura acestuia ce se întâmplase între el şi domnişoara Wharton noaptea anterioară. Se dovedi că aceasta fugise de conte, exact cum spusese Marianne. Şi, cu toate că Kendall se dusese după ea şi încercase să se explice, domnişoara Wharton refuzase să-l asculte.

Exact asta făcu şi Kendall când Beau încercă să-i ofere nişte sfaturi nesolicitate, spunându-i să încerce în continuare. Kendall îi zise într-un final să plece şi să vorbească cu domnişoara Wharton direct, dacă voia ca aceasta să se răzgândească. Beau se gândi doar câteva secunde la sugestie, după care decise să facă exact asta.

Bineînţeles, trebui să aştepte până se făcu dimineaţă şi domnişoara Wharton se duse la biblioteca lui Clayton, aşa cum îi era obiceiul. Beau se strecură înăuntru şi avu o conversaţie scurtă cu ea, conversaţie care speră că o făcu pe tânăra extrem de încăpăţânată să se răzgândească. Beau nu se felicită încă. Rămânea de văzut dacă domnişoara Wharton avea să-l ierte pe bietul Kendall. Iar povestea pe care Beau i-o spusese tinerei, în încercarea de a o convinge, avusese un preţ. Pentru a doua oară în la fel de multe zile, Beau fusese forţat să-şi amintească de cea mai mare greşeală a vieţii lui.

— Nu trece nicio zi în care acel regret să nu mă

însoţească, îi spusese el domnişoarei Wharton. Ascultă-mă. Momentul în care iei decizia pe care o vei regreta pentru eternitate poate fi simţit decizia potrivită.

În plus, petrecerea avea să dureze numai cinci zile, iar el nu-l găsise pe trădătorul din Bidassoa. Beau nu se simţea deloc în apele lui. Voia cu disperare să ştie cine era Marianne, dar ştia că acest lucru nu era posibil atât timp cât nici el nu era dispus să-i spună adevărul despre propria lui identitate. Avea să fie ipocrit şi egoist din partea lui să-i ceară să-şi dezvăluie secretul, în condiţiile în care el nu avea de gând să-l dezvăluie pe al lui. Cea mai grea parte era că nu voia în întregime să afle adevărul despre cine era ea. Dacă afla totul şi asta însemna sfârşitul aventurii lor? Era egoist din partea lui, dar voia ca aventura să continue. O dorea de fiecare dată când o vedea, de fiecare dată când îi simţea parfumul, de fiecare dată când ea era în prezenţa lui şi când era departe. Era o nebunie, dar ăsta era adevărul. Chiar şi acum, când stătea în holul servitorilor, aşteptând o scrisoare, nu se putu abţine să o dorească. Se întărea doar când se gândea la ea. La naiba! la naiba! La naiba! Marianne nu era acolo, pe hol. Înainte să plece din patul lui, îi spusese ceva despre cum trebuia să se trezească devreme ca să se ocupe de un picnic pentru Lady Copperpot şi Wilhelmina. Deşi ştia că nu avea să fie la postul ei, Beau tot o căută printre servitori. Majordomul care strigă după Nicholas Baxter îi distrase atenţia, aşa că luă scrisoarea, care era clar tot de la Ministerul de Interne, şi se îndreptă spre camera lui, ca s-o citească. Scrisoarea nu spunea prea multe. În mod ciudat, nu dezvăluia nimic despre adevărata identitate a lui Marianne şi tot ce pomenea despre domnul Broomsley era că nu era nimic suspicios în trecutul acelui bărbat. Nu era nimic nou pentru Beau. Scrisoarea îi ceru să se concentreze pe domnul Wilson. Acesta era cea mai bună pistă a lor în acel moment, dar Beau nu făcuse mari progrese în acea zonă, în afară de faptul că noaptea trecută, la cină, observase că bărbatul părea să ascundă ceva. Singurul lucru pe care-l făcuse fusese să localizeze dormitorul lui Wilson. Era la trei camere

depărtare de al lui, pe cealaltă parte a coridorului. Următoarea lui mişcare avea să fie să se strecoare în cameră şi să caute o mostră de scris. Nu avea mult timp la dispoziţie pentru asta.

Beau inspiră adânc. Acesta era singurul lui ţel pentru toată ziua. După furtuna de dimineaţă, familia Copperpot plecă la picnic, iar Beau nu avea prea multe de făcut, decât să verifice camera domnului Wilson. Pentru o clipă, se gândi să o roage pe Marianne să ţină de şase, dar renunţă repede la idee. O asemenea cerere sigur o făcea să pună mai multe întrebări şi, egoist sau nu, îi plăcea aranjamentul pe care îl aveau atunci. Nu, Beau trebuia să caute prin camera lui Wilson repede şi singur. Devenise expert în a se uita pe holul etajului patru, ca să se asigure că avea cale liberă. Aşa făcuşi acum, rapid şi eficient, fericit că nu era nimeni pe coridor. Ştia din experienţă că în acea perioadă a zilei, majoritatea servitorilor fie se ocupau de diferitele nevoi ale stăpânilor lor, fie erau în aripa lor şi vorbeau între ei.

După ce închise uşa de la camera lui, Beau se îndreptă repede spre uşa camerei lui Wilson. Se uită din nou în stânga şi în dreapta şi îşi lipi urechea de uşă, ca să se asigure că bărbatul nu era înăuntru. Aşteptă două minute. Cum nu auzi nici foit, nici sforăit, hotărî că era sigur să deschidă uşa. Aceasta se deschise, slavă Domnului, iar Beau se uită la camera mică, care era goală.

Ca şi a lui, camera era formată numai dintr-un şifonier mic, un pat, un birou şi un scaun. Şi, ca şi într-a lui, nu erau prea multe lucruri prin camera domnului Wilson.

Beau începu căutarea cu biroul, gândindu-se că dacă era să găsească ceva scris, cel mai probabil era în sertar. După o căutare atentă, nu găsi decât câteva bucăţi de hârtie ieftină şi un condei. Atâta tot.

Îşi îndreptă apoi atenţia spre şifonier. Deschise ambele uşi şi căută prin hainele şi rucsacul bărbatului, verificând chiar şi buzunarele. Nimic. Nici măcar o bucată mică de hârtie, un bilet scris în grabă. Se uită sub pat şi chiar şi în pantofii bărbatului, însă într-un final, fu nevoit să-

şi recunoască înfrângerea.

„La naiba! La naiba! La naiba!” Beau stătu o clipă în centrul dormitorului, gândindu-se. Va trebui să-l pună pe domnul Wilson să scrie ceva, dar cum?

Nu ştia cum, dar ştia cui avea să-i ceară ajutorul.

Capitolul 22

După ce nu găsise nimic important în camera domnului Wilson, ziua mersese din ce în ce mai prost pentru Beau. Clayton îi spusese că Worth era în grajd şi îşi făcea bagajul, ca să plece. Avea de gând să renunţe la pariul lor.

Kendall, evident, deja renunţase, având în vedere că bărbatul îşi aruncase peruca în supă în prezenţa tuturor invitaţilor. Dar dacă Worth, care era o persoană foarte competitivă, renunţa, atunci ceva era clar în neregulă. Beau se duse la grajd, ca să vadă dacă-l putea face pe duce să se răzgândească, însă întâlnirea se termină numai cu frustrare. Beau nu reuşi să-l facă pe Worth să-i spună de ce pariul nu mai conta pentru el. Suspecta că avea de-a face cu Lady Julianna Montgomery, o veche pasiune de-a lui Worth, care participa la petrecerea lui Clayton. Worth nu recunoscuse nimic, dar reacţia lui când Beau pomenise numele lui Lady Julianna îi spusese tot ce trebuia să ştie. Beau trebui să plece din grajd, ştiind că Worth se întorcea în Londra. Mare păcat.

Se părea că ambii rivali ai lui deveniseră implicaţi în nişte situaţii complicate cu domnişoarele de când începuse petrecerea. Era bine că nu le călcase pe urme. Ce avea cu Marianne nu era deloc complicat. Ba era chiar foarte simplu, inclusiv faptul că nici măcar nu-şi ştiau numele real complet. Chiar dacă era câştigătorul unei sume substanţiale, victoria nu era deloc satisfăcătoare. Ambii lui prieteni sufereau. Cum se complicase atât de mult un pariu care păruse atât de simplu? Oftă. Un singur cuvânt explica totul: Femeile.

Ei bine, nu avea de gând să lase aventura lui cu

Marianne Notley (sau oricare era numele ei) să îl îngenuncheze.

* * *

Beau aşteptă până când ajunse din nou în pat cu Marianne, noaptea târziu, ca să-i ceară ajutorul. Se hotărî să facă asta după ce-i oferi un alt orgasm.

— Dacă îţi cer să mă ajuţi cu ceva, promiţi că nu o să pui întrebări? spuse el, după ce respiraţia le revenise la normal.

Un râset se auzi din grămada de păr roşu care încă era întins peste faţa lui Marianne.

— Nu, în niciun caz.

Bărbatul se încruntă.

— De ce nu?

— Pentru că mai mult ca sigur că o să vreau să ştiu ce faci.

— Dar dacă nu pot să-ţi spun detaliile?

— Nu poţi sau nu vrei? ripostă ea, amintindu-şi clar întrebarea pe care i-o pusese despre moartea fratelui ei.

— Bine jucat, răspunse el cu un zâmbet. O trase aproape din nou şi îi sărută umărul gol. Marianne, dulce Marianne. Aş putea sta în pat cu tine pentru totdeauna.

Tânăra râse din nou şi îşi dădu părul din ochi, apoi se ridică şi se sprijini de perne.

— Cumva, cred că o să te saturi la un moment dat. În plus, cum vezi chestia asta dintre noi terminându-se?

Beau o luă de talie.

— Chiar trebuie să vorbim despre sfârşit?

Era ultimul lucru despre care voia să vorbească. Mai aveau patru zile. Patru zile în care se puteau preface că erau ceva ce nu erau de fapt. Era ciudat. De obicei, îi plăcea să se prefacă că era altcineva, dar acum, devenea melancolic când se gândea la sfârşit.

— Ştii că trebuie să se termine, spuse ea. Iar eu, una, aş vrea să ştiu cine eşti cu adevărat înainte de asta.

— A, acum vrei să ştii? râse el.

— Mereu am vrut să ştiu, dar pe măsură ce trece timpul, vreau să ştiu şi mai mult.

— Şi eu vreau să ştiu cine eşti, răspunse el.

Se priviră câteva minute, cu un aer încordat şi încăpăţânat.

— O să pleci înainte să ne întoarcem la casa lordului Copperpot? întrebă ea într-un final.

— Probabil, sau cel puţin la scurt timp după.

Atâta lucru putea să-i spună. Avea de gând să-l găsească pe trădătorul din Bidassoa înainte de terminarea petrecerii. Tânăra se încruntă.

— Nu ştii?

— Nu încă.

— E ciudat să spui asta.

— Iar începem. Vrei să-mi spui cine eşti şi de ce nu-ţi foloseşti numele real?

— Contează? răspunse ea, în timp ce se sprijinea de perne.

— Îmi spui măcar de ce eşti aici? întrebă el.

— Îmi spui şi tu de ce eşti aici? contracară ea şi îi aruncă o privire piezişă.

Se fixară din nou cu privirea. Niciunul nu făcea vreun pas pentru a ceda.

— O să-ţi spun dacă-mi spui şi tu mie, zise ea într-un final.

Privirea lui rămase sceptică.

— Promiţi?

— Promit, încuviinţă ea.

— În regulă. Beau îi ridică mâna de pe pătură spre buzele lui şi îi sărută degetele. Şi eu îţi promit. Ştiu că e greu să ai încredere, dar o s-o fac dacă o faci şi tu. Dar trebuie să promitem şi să nu ne mai punem şi alte întrebări.

Marianne inspiră adânc.

— Foarte bine. Începe tu.

Beau râse.

— Bine.

Timp de câteva momente, căută cuvintele potrivite, apoi spuse:

— Sunt aici să prind un infractor.

Marianne încuviinţă.

— Şi eu. Pe ucigaşul fratelui meu.

Fu ca şi cum, pentru o clipă, tot aerul din cameră dispăruse. Se priviră de parcă se vedeau pentru prima oară. Într-un final, Beau îşi regăsi vocea.

— De ce ar fi aici ucigaşul fratelui tău? Ai spus că a murit în război.

— Aşa a fost. Şi credeam că ai spus că nu o să ne mai punem şi alte întrebări.

— Da, dar la naiba, acum vreau să aflu.

— O să-mi spui pe cine cauţi?

— Nu.

— Atunci nu o să-ţi spun ce s-a întâmplat cu fratele meu. Cred că am spus destul.

Beau se încruntă şi mai tare.

— Cum poţi să-l găseşti pe ucigaşul fratelui tău la o petrecere?

— Probabil la fel cum şi tu o să-l găseşti pe criminalul pe care-l cauţi.

Beau o fixă cu privirea. De ce era aşa încăpăţânată femeia asta? Niciodată nu întâlnise pe cineva la fel de încăpăţânat ca el. De obicei, când era fermecător, şi cu siguranţă când era seducător, le putea convinge pe majoritatea femeilor să-i spună orice voia să afle. Dar Marianne era diferită. Nu avea să-i spună mai multe. Îşi dădu seama de asta după cât de încleştat îi era maxilarul. Nu avea să mai vorbească.

— Bine, răspunse el, în timp ce-şi trase braţul de pe ea şi îşi aşeză nervos perna sub cap. Presupun că va trebui să mergem în mormânt fără să ne ştim numele de familie.

Marianne râse.

— Eu nu mă gândeam încă la mormântul meu. În momentul de faţă, nu ştiu nici măcar ce o să se întâmple mâine.

Beau nu se putu abţine.

— Chiar crezi că ucigaşul fratelui tău e aici? În casa asta?

Tânăra îşi coborî privirea spre cearşaf şi trasă un cerc mic cu degetul.

— Nu ştiu.

— Dar e posibil să fie?

— E posibil.

O tăcere apăsătoare se lăsă peste ei şi, după câteva minute, Marianne îşi aşează capul pe umărul lui.

— Ştii, asta e o nebunie curată.

— Ştiu, răspunse Beau, care oftă.

Se aplecă şi o sărută pe cap. Peste alte câteva clipe de tăcere Marianne întrebă:

— O ştii pe Albina, menajera lui Lady Winfield?

Capitolul 23

Dimineaţa următoare, somnoroasă ca în ultimele zile, Marianne călca una dintre rochiile lui Lady Wilhelmina pentru cina care avea să aibă loc în acea seară. Ca de obicei, tânăra şi mama ei bârfeau despre petrecere şi invitaţi.

— Ai fi putut să mă răstorni cu o pană seara trecută, când lordul Kendall s-a suit pe dulap şi şi-a scos peruca pudrată. Imaginează-ţi, omul s-a prefăcut că e un servitor. E nebunie curată, spuse Lady Copperpot.

— Mi s-a părut unul dintre cele mai romantice lucruri pe care le-am văzut vreodată, spuse Lady Wilhelmina, oftând. Clar unul dintre cele mai surprinzătoare.

— Nu fi naivă, Wilhelmina, o certă Lady Copperpot. Nu a fost nimic romantic în ce a făcut. A fost şocant. Scandalos. Revoltător, dacă mă întrebi pe mine.

Lady Wilhelmina închise gura, dar nu înainte ca Marianne să observe durerea din ochii ei.

— Sunt supărată că lordul Kendall se pare că e luat. Nu au mai rămas prea mulţi burlaci eligibili la petrecere şi niciunul nu pare potrivit pentru tine.

Lady Copperpot se încruntă şi dădu din cap. Lady

Wilhelmina încuviinţă.

— Da. Se pare că lordul Kendall îi e promis domnişoarei Wharton. Dar nu pot să nu mă întreb dacă lordul Bellingham e şi el pe aici, prefăcându-se că e servitor.

— Ce? De ce ai spune asta? întrebă Lady Copperpot, uimită.

Lady Wilhelmina ridică din umeri.

— Cineva mi-a spus că a fost un zvon cum că ducele de Worthington s-a prefăcut că e grăjdar, dar se spune că a plecat.

— Ce?

Faţa lui Lady Copperpot se înroşi.

— Da, şi aseară, la cină, l-am auzit pe lordul Clayton menţionându-l pe lordul Bellingham. Cineva l-a întrebat dacă a primit vreo veste de la marchiz.

Lady Copperpot făcu ochii mari şi se aplecă în faţă. Faţa ei era roşie şi plină de interes.

— Şi care a fost răspunsul lordului Clayton?

Lady Wilhelmina făcu un semn, ca şi cum se gândea la întrebare.

— Parcă a spus ceva teribil de vag, cum ar fi: „Nu ştii niciodată când e posibil să apară Bell”.

Marianne icni, iar gheata de piele pe care o ţinea îi căzu cu zgomot pe podea.

— Ei bine, nu stau cu sufletul la gură, spuse Lady Copperpot, care o ignoră, ca de obicei, pe Marianne. Eu şi tatăl tău avem nişte planuri pentru toamnă. O să te logodim, chiar înainte de următorul sezon. Acum o să merg jos, să văd dacă pot să aflu ceva despre vizita lordului Bellingham. Ne vedem la ceai.

Acestea fiind spuse, formidabila doamnă se ridică şi ieşi din cameră. După ce uşa se închise în urma mamei ei, Lady Wilhelmina oftă tare.

— Nu ştiu de ce lucruri precum logodnele trebuie să fie aşa dificile, spuse ea tare.

Marianne făcu un pas în faţă, cu mâinile în dreptul şorţului.

— Îmi pare rău că vă e aşa greu, milady.

— O, Marianne, bucură-te că nu eşti în locul meu, spuse Lady Wilhelmina îmbufnată. E o povară să tot mergi la petreceri, să încerci să găseşti soţul potrivit. Nu ai idee cât de greu e.

Tânăra dădu din cap, îndurerată. Marianne nu avea să rateze singura ei şansă de a pune o întrebare foarte nepotrivită.

— Milady, dacă nu vă deranjează, ştiţi care e numele de botez al lordului Bellingham?

Lady Wilhelmina se încruntă şi clipi.

— Interesant că întrebi asta, cred că e Beaumont. I se spune Beau. Marianne înghiţi în sec şi îşi frecă urechea.

— Aţi spus Beau?

Întrebase din nou doar ca să nu se prăbuşească pe podea. Încercase să pară detaşată, dar interiorul ei se zdruncina. Lady Wilhelmina oftă din nou.

— Da. Ştiu asta doar pentru că mama l-a tot repetat, împreună cu alte câteva nume, la începutul sezonului. E unul din cei mai eligibili burlaci din Londra.

Marianne doar încuviinţă. Nu voia să o facă suspicioasă pe Lady Wilhelmina, dar aceasta părea deschisă în momentul de faţă, aşa că riscă şi mai puse o întrebare.

— Se întâmplă să mai ştiţi ceva despre el? Despre lordul Bellingham adică.

Nonşalanţa îi dispăruse. Lady Wilhelmina se încruntă.

— Eşti dintr-odată interesată de treburile marchizului de Bellingham, Marianne?

Tânăra încercă să-şi menţină vocea sub control. Ştia că punea probabil nişte întrebări teribil de stranii, dar ştia şi că Lady Wilhelmina era singura persoană pe care o putea întreba asemenea lucruri. Marianne nu putea să le întrebe pe celelalte doamne de la petrecere şi nici măcar pe servitori, fără să ridice suspiciuni.

— Eram doar curioasă dacă l-am mai văzut, zise Marianne într-un final. Adică în holul servitorilor. Aţi spus că e posibil să se dea drept servitor.

— A, da, bine punctat. Lady Wilhelmina îşi frecă obrazul. Era evident că începea să se deschidă, acum că vedea avantajele. Să vedem. Îmi amintesc că unele tinere spuneau că e un zvon potrivit căruia lucrează pentru Ministerul de Interne. Evident, nu cred aşa ceva. De ce ar trebui un marchiz să lucreze pentru Ministerul de Interne? Nu are sens, dacă mă întrebi.

Îşi dădu ochii peste cap dramatic.

— Şi… Cum arată, milady?

— E posibil să fie cel mai chipeş dintre burlaci, dacă e să mă întrebi pe mine, zise Lady Wilhelmina, cu o privire visătoare în ochi. E înalt, cu părul blond şi ochi de un albastru-deschis, ca ai unui înger. E ridicol de chipeş.

Cu doar o simplă fluturare a nărilor care să-i trădeze emoţiile, Marianne încuviinţă calmă şi făcu ultima mişcare de călcat rochia, înainte să o aşeze din nou în şifonier.

— Înţeleg, spuse ea. O să fiu cu ochii în patru după el. Dacă nu mai e nimic, cred c-o să mă duc jos, în zona servitorilor, ca să organizez ceaiul de după-amiază.

— E în regulă, Marianne, mulţumesc.

Tânăra ieşi repede din cameră. Se forţă să meargă încet spre uşa dormitorului şi să o deschidă, dar când ajunse pe coridor şi închise uşa în urma ei, aproape zbură pe hol, spre scara servitorilor. Odată ajunsă acolo, îşi lipi spatele de perete şi expiră cu putere, în timp ce un amestec de teamă, şoc şi uimite o copleşiră.

„Bell? Se preface că e un servitor?”

Numele Beau şi Ministerul de Interne? Exact genul de poziţie care l-ar fi făcut să caute un infractor. Începuse să bănuiască că era poliţist, dar acum nu mai avea dubii. Nicholas Baxter, sau Beau, era marchizul de Bellingham şi un spion pentru Ministerul de Interne. Şi ea se culcase cu el în ultimele trei nopţi. Dumnezeule! Trebuia să scrie o scrisoare foarte importantă.

Capitolul 24

Era două dimineaţa, iar Beau se retrase în patul lui şi îşi trase pătura peste cap. Apoi înjură. Marianne nu venise. Oare îl aştepta în camera ei? Exista un fel de înţelegere tacită, că aveau să se întâlnească în dormitorul ei. Petrecuse ultimele două ore întrebându-se dacă trebuia să se ducă în camera ei, dar acum era evident. Chiar dacă ea crezuse ca el avea să vină, de ce nu îl căutase deja, ca să vadă ce-l reţinea?

La naiba! Probabil acelaşi lucru care îl împiedicase pe el să se ducă în camera ei. A naibii mândrie! Acum era prea târziu. Dacă se ducea acolo la ora asta, mai mult ca sigur că avea s-o trezească şi să se facă de ruşine în acelaşi timp. Nu aveau o înţelegere. Oricum, nu una scrisă negru pe alb. Aşa că de ce nu se simţea în apele lui pentru că nu era cu ea timp de o noapte? Îi spusese prea multe. Ştia asta deja. Dorise să afle mai multe despre ea şi, deşi ar fi putut s-o mintă în privinţa numelui lui şi a motivelor pentru care era acolo, ceva îl făcuse să-i spună adevărul. Conexiunea lor îl făcuse să spună adevărul. La fel cum sperase că tânăra nu-l minţise, nici el nu putuse s-o mintă. Se afla într-o poziţie incomodă pentru un spion. Mai ales pentru un spion aflat în mijlocul unei misiuni. Nu avea nicio treabă să se apropie de ea. Absolut nicio treabă. Pentru o clipă, chiar se întrebase dacă Marianne era servitoarea care îl ajutase pe lordul Copperpot să scrie scrisoarea, dar întoarse rapid spatele acestei idei. Pur şi simplu refuză să creadă că fusese ea. Deşi trebuia să vadă o mostră a scrisului ei înainte să o excludă complet. La naiba! Acum trebuia să strângă două mostre şi avea foarte puţin timp la dispoziţie.

Petrecuse o mare parte din zi încercând să pună la cale un plan ca să-l pună pe domnul Wilson să scrie ceva. Dar fiecare motiv pe care-l inventa ajungea să fie ceva mai ridicol decât precedentul. Chiar se gândise să ceară ajutorul doamnei Cotswold, dar aceasta îi spusese clar de la începutul pariului că nu avea să-i trateze diferit de ceilalţi servitori. Femeia îşi asumase răspunderea până la final, chiar şi după ce Kendall şi Worth îşi făcuseră bagajele şi

plecaseră.

Ce ştia Marianne mai exact? În ceea ce-l privea, era posibil ca tânăra să-şi fi dat seama că el era un spion şi se culcase cu el ca să-i îndepărteze suspiciunile. Aşa îi trebuia, dacă lăsase garda jos. Îi spusese că era în căutarea unui infractor. Era posibil ca ea să fi ghicit despre cine era vorba. Beau îşi trecu o mână peste faţă. Noaptea trecută îl întrebase de menajera domnişoarei Wharton, Albina. Dar când îi spusese că nu o cunoştea pe femeie, Marianne renunţase la subiect. Doar nu credea că menajera lui Frances Wharton fusese implicată în moartea fratelui ei.

Dar asta era problema. Beau avea mai multe întrebări decât răspunsuri în acel moment şi nu suporta să se afle într-o asemenea poziţie. În ultimele două zile, reuşise să se strecoare în camerele lordului Hightower şi Cunningham, ca să caute semne ale vinovăţiei lor. Doar că nu găsise nimic. Iar ascultatul la uşi se dovedise inutil. După întâlnirea celor trei nobili, la scurt timp după sosirea lor, nu mai reuşise să-i vadă împreună. Şi Clayton fusese cu ochii pe toţi cei trei bărbaţi şi îi spusese că aceştia nu vorbeau niciodată la cină sau când bărbaţii beau vin, după. Era frustrant.

Ultima speranţă a lui Beau era să obţină o mostră cu scrisul domnului Wilson. Sau al lui Marianne. Marianne. Îşi aminti că tânăra nu venise în camera lui. Chiar dacă îi ghicise intenţiile, asta tot nu-i explica comportamentul. Marianne era mai degrabă genul care ar fi venit să-l confrunte.

Nu. Era foarte posibil ca Marianne pur şi simplu să nu-l mai dorească. Şi cu toate că nu suporta să se gândească la asta mai mult de o clipă, pentru motive pe care nu voia să le examineze, tot trebui să recunoască acest lucru ca fiind adevărul. Aventura lui cu Marianne se terminase prematur, iar Beau mai avea numai două zile la dispoziţie ca să prindă un trădător.

Capitolul 25

Marianne se trezi dimineaţa următoare transpirată. Îl visase din nou pe Frederick. Se întindea spre ea, îi cerea ajutorul. De fiecare dată când se întindea după el şi încerca să-l salveze, acesta dispărea. Tânăra se ridică şi inspiră adânc. Îi era rău. Petrecerea avea să se termine ziua următoare şi nu era mai aproape să-l găsească pe ucigaşul lui Frederick ca atunci când sosise acolo. Marianne îi spusese lui Beau adevărul. Chiar îl căuta pe ucigaşul fratelui ei şi nu era mai aproape de acest moment de când începuse să lucreze prima oară pentru lordul Copperpot.

Această petrecere fusese un eveniment promiţător. O expusese la mai mulţi oameni care puteau fi suspecţi. Dar petrecerea avea să mai dureze o singură noapte şi nu aflase aproape nimic în timpul şederii ei aici.

Îl lăsase pe Beau să-i distragă atenţia, trebuia să recunoască asta. Îi era ruşine. Dacă nu s-ar fi culcat cu el, poate ar fi avut mai multă energie să-l caute pe ucigaşul lui Frederick. Tocmai din acest motiv nu se dusese în dormitorul lui noaptea anterioară.

Dar acela nu fusese singurul motiv pentru care nu se dusese. Adevărul era că se gândise să meargă şi să îl lase să facă dragoste cu ea, în timp ce se prefăcea că nu ştie cine e. Dar, într-un final, nu putu să facă asta. Să-l sărute, să-l atingă şi să-l lase să o atingă, când ştia că el e marchiz. Era ceva respingător în toată treaba asta. Când crezuse că el era un servitor sau un poliţist, poziţiile lor în viaţă păreau mult mai egale. Dar acum... acum nu putea să-l atingă ştiind că era genul de bărbat care putea decide soarta întregii ei familii. Beau era mai puternic decât bănuise vreodată şi nu i se părea în regulă să nu-i spună asta.

Mai avusese un motiv să nu se ducă la el noaptea anterioară şi era probabil cel mai convingător. Nu mai avea încredere în inima ei când se afla lângă el. Ultima oară când vorbiseră, fusese detaşată când pomenise de finalul aventurii lor, dar verbalizarea acelor cuvinte îi lăsase un gust amar în gură. Dacă alegea să termine totul înainte ca aventura să se termine în mod natural, poate nu avea să fie

tristă. Poate avea să simtă că avea control. Poate avea să pară că de la bun început avusese puterea să termine legătura. Amândoi căzuseră de acord că aventura lor nu putea duce nicăieri după terminarea petrecerii. Evitase să se ducă în camera lui ca să-şi salveze inima. Şi orice alte motive îşi spusese, ştia că acesta este adevăratul motiv pentru care nu se dusese la el. Ieri, după ce vorbise cu Wilhelmina şi aflase identitatea lui Beau, Marianne se dusese în dormitorul ei şi le scrisese oamenilor care o ajutau, cerând un răspuns de la ei cât mai repede posibil. Primi unul în grabă chiar în acea dimineaţă. Scrisoarea ajunsese în holul servitorilor laolaltă cu restul corespondenţei şi o luă repede când doamna Cotswold îi strigă numele. Apoi se duse într-un loc retras, sub scări, ca s-o citească. Ochii lui Marianne scanară pagina şi tânăra rămase cu gura căscată.

O mai citi încă o dată, ca să se asigure că înţelesese bine. Apoi o mai citi încă o dată, ca să fie sigură. Nu-i venea să creadă ochilor cuvintele de pe pagină.

O citi a patra oară, dar era clar. Generalul Grimaldi nu făcea greşeli. Trebuia să vorbească cu Beau.

Capitolul 26

Afurisita de petrecere urma să se termine ziua următoare, iar Beau nu era mai aproape de descoperirea trădătorului. Singurul lucru pe care-l putea spune despre acest eveniment era că câştigase pariul, dar ar fi dat orice ca să-l găsească pe trădătorul de la Bidassoa.

Reuşise în sfârşit să găsească un motiv ca să-i ceară domnului Wilson să scrie ceva. Beau se prefăcu că se rănise la mână şi împinse o foaie de hârtie şi tocul spre bărbat, care stătea lângă el în camera de mese a servitorilor.

— V-ar deranja tare să terminaţi această scrisoare pentru sora mea din Londra? întrebă el.

Domnul Wilson îl privi cu dezgust şi suspiciune, dar

scrise ultimele două propoziţii pe care Beau i le dictă, apoi îi dădu scrisoarea înapoi şi spuse:

— Poftim, e bine aşa?

Beau îi mulţumi bărbatului şi studie scrisul acestuia, dar ştiu din clipa în care Wilson începuse să scrie că nu el era autorul scrisorii din Bidassoa.

Ultima încercare a lui Beau de a găsi trădătorul era şi mai nebunească decât să se prefacă a avea o rană la mână. Chiar se strecurase în camera lui Marianne, îi găsise jurnalul şi examinase câteva pagini din el. Se asigură că nu se uită la cele mai recente pagini scrise, dacă existau. Nu voia să-i invadeze complet intimitatea. Oricum se simţea ca un nemernic pentru că o suspecta, dar nu şi-ar fi făcut treaba dacă nu ar fi exclus-o. Şi exact asta şi făcu. Scrisul ei de mână era minunat, nu semăna deloc cu zgârieturile făcute de trădătorul de la Bidassoa.

Marianne nu venise în camera lui noaptea trecută. Toată ziua încercase să ignore acest gând, dar nu reuşise. Nici măcar nu o văzuse de alaltăieri. Începea să creadă că tânăra îl evita. Dar de ce? La cum era situaţia, ştia că era posibil să nu o mai vadă până la finalul petrecerii, iar gândul ăsta îi provoca greaţă. Aştepta ultima scrisoarea de la Ministerul de Interne, cea în care avea să primească următorul set de ordine. Cum nu făcuse niciun progres în ceea ce priveşte trădătorul, se aştepta să i se comande să continue investigaţia, dar deja îl exclusese pe lordul Copperpot. Era puţin probabil să i se ceară să rămână cu familia. Ce rost ar fi avut?

Beau se plimba prin dormitorul lui mic în timp ce formula propoziţii în gând. Oare trebuia să se ducă la Marianne şi s-o întrebe de ce dispăruse din viaţa lui? Sau era mai bine să plece în tăcere după terminarea petrecerii, fără să-i adreseze vreun cuvânt, şi să se bucure de amintirile nopţilor petrecute împreună?

O bătaie la uşă îi întrerupse gândurile. Se duse la uşă şi o deschise agresiv.

Clayton stătea în uşă, cu un zâmbet şiret pe faţă.

— Îţi jur că primeşti mai multe scrisori decât mine, şi

eu locuiesc aici.

Vicontele intră în dormitorul mic, ţinând o scrisoare nouă între degete.

Beau nu avea chef să se prefacă, luă scrisoarea de la prietenul lui şi o deschise.

Privirea lui scană pagina.

— Iisuse!

— Ce e? întrebă Clayton, entuziasmat. Vicontele se aplecă, de parcă voia să se uite la conţinutul scrisorii. Ce scrie?

— Îmi pare rău, nu pot să-ţi spun.

Beau lăsă scrisoarea şi mâna să-i cadă într-o parte şi se duse la fereastră.

Scană pagina încă odată, ca să se asigure că citise bine. Nici într-o sută de ani nu ar fi ghicit aşa ceva. Nici într-o mie. Citi scrisoarea pentru a treia oară. Cuvintele nu se schimbau. Spuneau exact ce crezuse şi primele două dăţi.

— Îmi cer scuze, Clayton, dar trebuie să plec.

Beau se întoarse şi trecu de viconte. Odată ajuns în hol, se uită în stânga şi-n dreapta. Nu mai era nimic de dezbătut. Unde era? Trebuia s-o găsească pe Marianne imediat.

Capitolul 27

Marianne fusese de negăsit pentru tot restul zilei. Avea nevoie disperată să vorbească cu Beau, dar voia să aştepte până când aveau intimitate şi se puteau bucura de mantia întunericului. Petrecuse cea mai mare parte a zilei în anticamera lui Lady Wilhelmina, ocupându-se de nişte obiect de lenjerie. Alese locaţia pentru că, cel mai probabil, Beau nu avea s-o caute vreodată acolo. Planul ei fusese un succes. Nu se întorsese în dormitorul ei decât după ce Lady Wilhelmina se întorsese de la cină. Marianne o ajutase pe tânără să se schimbe în cămaşa de noapte, apoi se întorsese în dormitorul ei de la etajul patru. Chiar şi după,

aşteptă o oră ca să iasă încet pe coridor, îndreptându-se spre camera lui Beau.

Bărbatul răspunse imediat la bătaia la uşă, ca şi cum aştepta pe cineva. Maxilarul îi era încordat şi era tras la faţă. Cel mai grăitor lucru era însă că nu spuse nimic. Doar se dădu la o parte şi deschise uşa destul cât Marianne să intre. Şi tânăra rămase tăcută când păşi înăuntru. Aşteptă ca Beau să închidă uşa în urma ei înainte să se întoarcă spre el.

— Beau, eu…

— Presupun că şi tu ai primit o scrisoare.

Vocea lui era lipsită de orice urmă de emoţie. Foarte bine. Dacă aşa avea să se poarte, şi ea avea să facă la fel.

— Da, răspunse Marianne scurt, atentă să-şi mascheze emoţia din voce.

Beau se duse spre biroul mic din faţa ferestrei şi îşi luă scrisoarea.

— Văd că n-ai ars-o pe a ta, spuse ea.

— Nu, nu am făcut-o. Tu o ai pe a ta?

Faţa lui rămase inexpresivă. Începea s-o alarmeze. Marianne scoase din buzunarul şorţului scrisoarea pe care o purtase cu ea toată ziua.

— Da.

— Presupun că nu o să mi-o citeşti până când nu ţi-o citesc pe a mea?

Vocea lui era aspră.

— De ce nu facem schimb?

— Excelent. Aşa o să ştie fiecare că celălalt nu minte… măcar acum. Tânăra îi întinse scrisoarea ei, iar el i-o dădu pe a lui. Amândoi le citiră repede.

Marianne închise ochii. Scrisoarea lui Beau spunea acelaşi lucru ca şi a ei.

Agent B,

Până acum ţi-ai dat seama că avem doi agenţi la petrecerea lui Clayton. Trebuie să lucrezi cu Agent M ca să-l aduci pe trădătorul de la Bidassoa în faţa justiţiei. Ordinele

tale sunt: să te întorci cu familia la moşia lordului Copperpot şi să aştepţi instrucţiuni, în timp ce continui investigaţia.

Baftă.

G

Beau fu primul care vorbi.

— Eşti agentul M.

Marianne încuviinţă.

— Tu eşti agentul B.

— Vinovat.

Îşi trecu mâinile prin păr şi se duse spre fereastră.

— La naiba! Nu-mi place să lucrez cu cineva.

— Nici mie, răspunse ea.

Beau se întoarse spre Marianne.

— Ce ştii despre trădătorul de la Bidassoa? Ai spus că fratele tău a fost ucis. Ai spus că de fapt cauţi un ucigaş, nu un trădător.

— Fratele meu chiar a fost ucis. De către trădătorul de la Bidassoa. Fratele meu a fost soldatul Frederick Ellsworth.

Capitolul 28

Beau făcu ochii mari.

— Pe naiba! Fratele tău a fost soldatul care a interceptat scrisoarea? Cel care a dus-o la Wellington?

Beau petrecu următoarele clipe încercând să înţeleagă cum era posibil aşa ceva. În primul rând, şi Marianne era spion. Fusese atât de captivat de ea, că nu văzuse indiciile care erau fix sub nasul lui. Aşa îi plăcea generalului Grimaldi, comandantul lui, să facă lucrurile. Deseori punea doi agenţi în aceeaşi locaţie, ca să-i testeze. Apoi, în final, erau acolo ca să se ajute unul pe altul.

Doar că Beau nu crezuse niciodată că Grimaldi avea să-i facă lui aşa ceva, cu atât mai puţin cu o femeie spion. Beau nu se aşteptase la aşa ceva. Asta era vina lui.

În al doilea rând, se părea că fratele lui Marianne era soldatul care fusese împuşcat după ce interceptase scrisoarea trădătorului de la Bidassoa de la francezi. După ce dăduse scrisoarea, soldatul Ellsworth murise în faţa lui Wellington şi primise postmortem o medalie pentru curaj. Beau nu ghicise niciodată că fratele ei şi acest erou erau una şi aceeaşi persoană. Nu ar fi avut niciun motiv s-o facă.

Marianne se rezemă de peretele de lângă uşă.

— Da. Adevărul e că am început să-l caut pe ucigaşul lui Frederick din clipa în care am aflat ce i s-a întâmplat.

— Cum ai ajuns să lucrezi cu Grimaldi? întrebă Beau.

Tânăra păşi spre fereastră, încrucişându-şi braţele la piept.

— Iniţial, doar m-am dus la Londra. Îi căutam pe bărbaţii care făceau parte din comitetul special, cei care ştiau despre planurile armatei britanice de la Bidassoa. Am aflat că erau trei suspecţi.

— Cunningham, Hightower şi Copperpot, spuse Beau.

— Exact. Lady Courtney, fosta mea angajatoare, m-a ajutat cu o referinţă, dar a fost noroc pur faptul că Lady Wilhelmina căuta o menajeră tot atunci. Am găsit anunţul în ziar.

— Asta tot nu explică modul cum ai ajuns să lucrezi cu Grimaldi. Marianne încuviinţă.

— Grimaldi m-a găsit pe mine.

— Bineînţeles c-a făcut-o.

Beau îşi puse mâinile în şold şi blestemă încet. Povestea era tipică pentru Grimaldi.

— Auzise zvonuri că puneam multe întrebări despre comitetul special şi m-a căutat într-o zi. L-am întâlnit într-un parc, aproape de reşedinţa familiei Copperpot din Londra.

— Şi ştia cine eşti, nu-i aşa?

Beau continuă să dea din cap. Marianne încuviinţă.

— Da. A ştiut imediat că sunt sora soldatului ucis. I-am spus că nu o să mă opresc din căutarea ucigaşului lui Frederick, aşa că mi-a cerut să lucrez alături de el.

Beau crezu fiecare cuvânt. Exact aşa îi plăcea lui Grimaldi să lucreze. Acesta apărea când avea nevoie de

cineva şi convingea acea persoană să lucreze pentru el. Dar habar n-avea de ce nu-i spusese şi lui Beau de acest secret.

— Până azi nu ai ştiut că lucrez pentru Grimaldi? întrebă Beau, care o fixă pe Marianne cu privirea, ca să vadă dacă aceasta spunea adevărul.

— Nu până când nu am citit scrisoarea de dimineaţă, răspunse ea obosită şi resemnată.

Spunea adevărul. Devastarea din răspunsul ei asta dădu de înţeles. Oglindea felul în care se simţea Beau. Acesta se îndepărtă de ea şi îşi frecă ceafa.

— Iartă-mă că întreb asta, dar nu ai spus că ai şi un frate mai mare? De ce nu îl caută el pe ucigaşul lui Frederick?

Tânăra îşi ţuguie buzele şi îşi arcui sprâncenele.

— E un mod drăguţ de a întreba de fapt de ce sunt implicată în toată treaba asta, având în vedere că sunt femeie, iar răspunsul e că, indiferent de sexul meu, în momentul în care am aflat că fratele meu a fost ucis, am jurat să-l răzbun. Bărbaţilor li se permite să simtă aşa ceva. Nu văd niciun motiv pentru care femeile să nu aibă voie să facă asta. Şi dacă vrei să ştii, fratele meu mai mare a fost prins de francezi.

Beau blestemă încet.

— Îmi pare rău. Bineînţeles că ai dreptul să răzbuni uciderea fratelui tău. Doar că… Toată treaba asta m-a luat prin surprindere şi nu sunt obişnuit să fiu luat prin surprindere.

— Şi eu pot să spun acelaşi lucru… că tot vorbim de luat prin surprindere… Aveai de gând să-mi spui că eşti marchiz?

Beau ridică privirea spre ea.

— Cine ţi-a spus asta? Avea o expresie confuză pe faţă şi reciti scrisoarea din mâinile lui. Nu scrie nimic despre asta aici.

— Ştiu. Mi-am dat seama singură de asta.

Beau se muşcă de interiorul obrazului şi coborî mâna odată cu scrisoarea. Fusese întrecut de un alt spion. O femeie spion. O femeie spion de care era ridicol de atras.

Refuză să-i pună întrebarea care-i stătea pe vârful buzelor: se prefăcuse când se culcase cu el? O făcuse doar ca să se apropie de el, să afle mai multe despre cine e? Pentru că în privinţa asta, el nu se prefăcuse. Nici măcar pentru o clipă.

— Poţi să-mi spui cum ţi-ai dat seama de asta?

Trebuia să se asigure că nimeni altcineva nu mai ştia.

— Nu-ţi face griji, răspunse ea, ghicindu-i îngrijorarea. Nu mai ştie nimeni altcineva. După ce mi-ai spus că te cheamă Beau, le-am auzit pe Lady Copperpot şi Wilhelmina vorbind de un „Lord Bellingham”. Şi au pomenit faptul că lordul Clayton s-a referit la el spunându-i „Bell”. După asta, am pus informaţiile cap la cap când Lady Wilhelmina mi-a spus că numele de botez al lordului Bellingham e Beaumont.

— La naiba! Beau dădu din cap. Ştiam că nu ar fi trebuit să-ţi spun numele meu.

— Ei bine, acum că l-am aflat, ar trebui să-ţi spun şi numele meu complet. Aşa cum ţi-am zis deja, numele meu creştin e Marianne. Dar ca şi fratele meu, aşa cum probabil ai ghicit deja, numele de familie e Ellsworth, nu Notley. Notley a fost numele de fată al mamei mele.

Beau aruncă scrisoarea pe biroul din faţa lui şi se îndreptă spre fereastră.

— Presupun că ar fi trebuit să ne spunem mai multe înainte să ne culcăm împreună.

— Nu regret nimic, zise ea, ridicând capul.

— Nici eu.

— Nu regret, dar cred c-ar fi mai bine să nu repetăm mişcarea, continuă Marianne. Mai ales acum, când ştim că amândoi lucrăm pentru generalul Grimaldi. Şi acum, că mi-am dat seama că eşti marchiz, spuse ea, ferindu-şi privirea.

— Sunt de acord, răspunse Beau, deşi nu era sigur că era, într-adevăr, de acord.

Dar putea înţelege de ce tânăra avea părerea asta şi nu voia să facă nimic ca ea să se simtă incomod.

Voia să o întrebe de ce nu venise la el în ultimele două nopţi, dar suspecta că ştia deja răspunsul. Marianne îi aflase identitatea şi nu fusese pregătită să vorbească cu el.

— Nu vreau să… complicăm lucrurile.

— Exact. Să nu complicăm lucrurile. Mă bucur că suntem de aceeaşi părere. Mai ales când se pare că şi ordinele tale sunt să te întorci în casa lordului Copperpot după terminarea petrecerii.

— Aşa se pare, răspunse el stoic. Singurul indiciu rămas e lucrul despre care vorbeau Cunningham, Hightower şi Copperpot când i-am auzit în birou în acea zi. Presupun că Grimaldi vrea să aflăm mai multe despre asta.

— Deci tu ascultai la uşă în ziua aia? întrebă Marianne cu un zâmbet ironic pe faţă.

— Vinovat.

— Eu de ce crezi că treceam pe acolo? Încercam să aud.

Îi făcu cu ochiul. Beau dădu din cap, dar şi râse. Fusese păcălit bine de Grimaldi şi de Marianne. Nu putea s-o dea întoarsă. Fusese un fraier arogant. Marianne deveni serioasă din nou.

— Dacă o să te întorci la moşia lordului Copperpot, va trebui să-l convingi pe domnul Broughton să stai mai mult, zise ea.

Beau ridică din umeri.

— Nu-mi fac griji pentru asta. Am metodele mele.

— Şi anume?

Marianne îşi puse mâinile în şold şi se legănă pe călcâie. Beau o privi.

— De obicei implică bani.

— Am înţeles. Trebuie să fie destul de convenabil să foloseşti bani ca să rezolvi probleme.

— Te asigur că e. Beau încă încerca să proceseze evenimentele din acea zi. Foarte bine. În viitorul apropiat, se pare că va trebui să lucrăm împreună ca să-l găsim pe trădătorul de la Bidassoa.

— Aşa se pare, răspunse Marianne. Şi eşti de acord că nu o să ne continuăm relaţia fizică?

Beau îi aruncă o privire piezişă.

— Am de ales?

— Nu.

— Atunci bineînţeles că sunt de acord.

Tânăra întinse mâna spre el.

— Parteneri?

— Parteneri, încuviinţă el, dând mâna cu ea.

Dumnezeu să-l ajute. Pentru prima oară în viaţa lui, avea un partener.

Capitolul 29

Moşia de la ţară a lordului Copperpot, octombrie 1814

Nu fusese prea dificil să-l convingă pe domnul Broughton să renunţe la poziţia lui ca valet al lordului Copperpot pentru viitorul apropiat. Aşa cum se aşteptase, o sumă frumoasă de bani şi promisiunea că avea o poziţie asigurată pe viitor fuseseră îndeajuns ca să-l convingă pe bărbat să-şi ia o vacanţă mai lungă. Iar lordul Copperpot era şi el încântat să-l aibă în continuare pe Beau ca valet. Îi plăcuse munca lui şi probabil îi plăcea şi să nu îşi facă griji pentru starea de sobrietate a valetului său.

Săptămânile treceau însă, iar Beau simţea că înnebuneşte. Nu era vorba de munca de valet, asta devenise o rutină. Nu. Problema lui cu săptămânile petrecute pe moşia lordului Copperpot era apropierea de Marianne. Mai exact, faptul că se afla în compania ei destul de des şi o dorea la fel de mult ca întotdeauna, doar că nu putea face nimic în privinţa asta.

Monotonia zilelor lui era întreruptă numai de momentele când o vedea pe Marianne şi de scrisorile pe care le primea de la Kendall. Contele nu-şi punea adresa pe scrisorile pe care le scria şi nici nu le inscripţiona, aşa cum avea dreptul să o facă, ca membru al parlamentului. Nici nu le sigila cu blazonul lui. Oricare dintre aceste acţiuni ar fi atras prea multă atenţie asupra corespondenţei. Kendall scria pe hârtie simplă, nu pergament, şi Beau putea să primească scrisorile zilnic fără ca servitorii de la moşie să

creadă că ceva era în neregulă. Scrisorile lui Kendall îl informau pe Beau că Kendall şi domnişoara Wharton urmau să se căsătorească în primăvară. Se părea că contele îşi găsise dragostea vieţii în perioada când se dăduse drept servitor la petrecere. Worth avea însă probleme. Potrivit spuselor lui Kendall, după ce renunţase la pariu, ducele plecase de la petrecere şi, de când se întorsese în Londra, nu făcuse decât să bea. Se pare că starea lui se înrăutăţise în urmă cu câteva săptămâni, când primise invitaţia la nunta lui Lady Julianna Montgomery cu marchizul de Murdock.

Worthington era îndrăgostit de Lady Julianna. Mereu fusese, dar când Beau se dusese în grajd, la petrecerea lui Clayton, şi încercase să-i spună asta, ducele refuzase să-l asculte. Ce nemernic încăpăţânat! Acum Beau era la câteva ore depărtare, în Guildford, şi nu putea să ţină unul dintre faimoasele lui discursuri ca să-l facă pe Worth să fie rezonabil. Kendall era nevoit să-l ajute pe Worth în această perioadă dificilă. Din fericire, Kendall raportase că îşi dăduse sarcina să se asigure că Worth nu bea până intra în mormânt, în timp ce asculta poveste după poveste despre minunata Lady Julianna.

Când nu se gândea la prietenul lui care suferea din dragoste sau la identitatea trădătorului, Beau avea destul timp să se gândească la Marianne. O vedea în fiecare zi. Drumurile lor se intersectau de mai multe ori pe zi chiar, deoarece lordul şi Lady Copperpot stăteau în dormitoare cu uşi alăturate. Deseori, o vedea pe coridor, când ieşeau amândoi din cameră.

Dormitorul lui Lady Wilhelmina era chiar vizavi de camerele părinţilor ei, şi când Marianne nu ieşea din dormitorul lui Lady Copperpot, unde ajuta cu treburile, din moment ce doamna Wimbley încă nu se simţea prea bine, Marianne ieşea din dormitorul tinerei.

Beau mereu dădea din cap când o vedea, pe post de salut. Uneori, unul dintre ei spunea ceva, cum ar fi „Bună”, dar în cea mai mare parte a timpului se purtau ca şi cum abia se cunoscuseră. Clar nu se purtau ca şi cum

petrecuseră vreodată trei nopţi de pasiune unul în braţele celuilalt.

Marianne nu părea să aibă nicio problemă cu înţelegerea lor, să-şi ţină mâinile departe unul de altul, în timp ce lucrau să descopere trădătorul. O dată pe săptămână, se întâlneau pe fugă ca să compare notiţele. De obicei, făceau asta în fiecare luni dimineaţă.

După ce aranja hainele lui Lady Wilhelmina înainte să coboare în camera de mese a servitorilor, Marianne ieşea din dormitorul tinerei la opt şi jumătate. Cam pe la ora asta, Beau se asigura că termina de aranjat hainele lordului pentru ieşirea sau evenimentul planificat de lordul Copperpot pentru mai târziu. Bărbatul ieşea din dormitorul acestuia şi se întâlnea cu Marianne lângă scara servitorilor, în capătul holului, la fel cum făcuseră şi pe moşia lui Clayton.

Nu stăteau mai mult de cinci minute împreună. În tot acest timp, Beau se prefăcea că parfumul părului ei nu îl făcea să vrea să-i dea jos agrafele, ca să-şi plimbe degetele prin el. Se prefăcea că pistruii de pe nasul ei nu-l făceau să vrea să îi sărute pe fiecare în parte. Şi se mai prefăcea şi că simpla ei apropiere nu-l făcea să se întărească. Dar toate aceste lucruri erau adevărate şi, uşor-uşor, îl înnebuneau.

Perioada pe care o petreceau împreună era scurtă pentru că nu era mare lucru de raportat. Beau se convinsese de mult că lordul Copperpot nu era vinovatul. În perioada petrecută la moşie, Beau reuşise să-i întrebe pe toţi servitorii lui Copperpot dacă ştiau să scrie şi inventase scuze să le vadă scrisul. Niciunul nu se potrivea cu scrisul trădătorului de la Bidassoa.

În timpul întâlnirilor săptămânale dintre Beau şi Marianne, de obicei fiecare spunea că nu avea nimic nou de raportat şi apoi încuviinţa rigid către celălalt, în timp ce unul dintre ei urca scările şi celălalt le cobora. Toată rutina deloc satisfăcătoare îl făcea pe Beau să vrea să lovească peretele de fiecare dată când se termina.

De fapt, singurul progres pe care-l făcuseră în investigaţia lor era că descoperiseră despre ce vorbiseră

cei trei nobili în biroul din casa lui Clayton.

Ministerul de Interne interceptase nişte scrisori între lordul Copperpot, lordul Hightower şi lordul Cunningham, trimise după petrecere, care indicau că cei trei plănuiau… un bal. O afurisită de petrecere. Nimic clandestin. Nimic suspicios. Iar când Beau se gândea la bucăţile de conversaţie pe care le auzise acasă la Clayton, îşi dădu seama că exact asta ascultase. Trei taţi care plănuiau balul comun pentru fiicele lor care nu erau logodite.

Reşedinţa din Londra a lordului Copperpot urma să fie locul balului, care avea să aibă loc în seara lui 14 octombrie. Iar cei de la Ministerul de Interne le spuseseră clar lui Beau şi Marianne că trebuiau să rămână pe moşia lui Copperpot până atunci, apoi să se ducă la Londra la bal cu familia şi să continue investigaţia.

După aproape două luni chinuitoare pe moşia lordului Copperpot, urmau să plece la Londra ziua următoare, cu două zile înainte de bal. Beau pusese deja la cale un mod de a călători cu Marianne singur în trăsură.

Capitolul 30

Ziua următoare, dis-de-dimineaţă, Marianne intră în trăsura pentru servitori şi aşteptă ca restul servitoarelor să i se alăture. Cum trecuse aproape jumătate de oră şi era în continuare singură, începu să se întrebe ce le reţinea pe celelalte femei.

Trăsura începu să se mişte, iar ea se pregătea să scoată capul pe fereastră şi să-i spună birjarului să le aştepte şi pe colegele ei, dar apoi uşa se deschise şi Beau sări înăuntru.

Se aşeză în faţa ei, cu un zâmbet larg pe faţă, şi-şi aranjă haina, relaxat. Marianne îl privi uimită.

— Ce faci? Unde sunt domnişoara Harper şi doamna Wimbley?

Beau se rezemă de canapea.

— Le-am convins să meargă cu servitorii.

— Cu servitorii? Dar nu se cuvine.

Marianne se încruntă.

— Poate că nu, dar banii pe care i-au primit merită riscul.

Marianne îşi încrucişă braţele la piept.

— Ai impresia că poţi să plăteşti orice servitor sărac şi o să obţii ce vrei, nu-i aşa?

Lui Beau îi dispăru zâmbetul de pe faţă.

— În niciun caz. M-am gândit că le fac o favoare. Le-am dat amândurora mai mulţi bani decât câştigă în şase luni.

— Nu poţi să cumperi tot, zise Marianne, cu pumnii încleştaţi.

— Nu am ce face dacă am bani, la fel cum ele nu au ce face că nu au. Ce te-ai aştepta să fac cu banii mei, dacă nu să-i folosesc pentru genul ăsta de lucruri?

— Nu am de unde să ştiu, niciodată nu am fost bogată.

Se simţi puţin arţăgoasă după explicaţia lui perfect rezonabilă despre cum Beau nu avea ce face în privinţa faptului că avea bani. Bărbatul se hotărî să schimbe subiectul *şi* îi aruncă o privire serioasă.

— Chiar te face atât de nefericită gândul de a călători spre Londra singură cu mine?

Marianne se uită pe geam, gândindu-se pentru o clipă la cuvintele lui. Călătoria spre Londra de la moşia lordului Copperpot avea să dureze jumătate de zi. Avea dubii că aveau să rămână singuri în trăsură în tot acel timp, dar ceva din ideea de a fi atât de aproape de el, atât de singură cu el, o puse pe Marianne pe gânduri.

Adevărul era că nu avea încredere în ea singură cu el. În ultimele săptămâni, se asigurase că nu petreceau timp singuri, cu excepţia întâlnirilor lor săptămânale. Iar acelea erau destul de sigure, pentru că se terminau repede.

Însă fuseseră câteva nopţi când avusese nevoie de toată forţa ei ca să nu se ducă la el şi să nu-l implore să facă din nou dragoste cu ea.

Nu se dusese din două motive. Primul, ea fusese cea care propusese să menţină lucrurile la nivel strict

profesional. Dacă se ducea în camera lui, pregătită să-şi încalce propriul angajament, îşi pierdea credibilitatea. Iar al doilea motiv – era posibil ca aventura lor să nu se termine cu bine. Doar i-ar fi frânt inima. Bărbatul era un marchiz, iar ea o servitoare. Nu era ca şi cum se puteau căsători, în niciun caz. Cu cât era mai aproape de Beau, cu atât mai dificil avea să fie când va veni momentul să se despartă. Şi avea intenţia ca inima ei să fie intactă când acel moment va sosi.

— Ei bine? Presupun că voiai să vorbeşti cu mine singură, altfel nu te-ai fi dat atât peste cap să rămânem singuri, spuse ea, în timp ce trăsura înainta pe drum.

— Ai presupus corect. Trebuie… trebuie să facem un plan pentru când ajungem la Londra. Lordul Hightower şi lordul Cunningham vor fi amândoi la bal, iar unii oaspeţi e posibil să stea acolo peste noapte, chiar dacă au case în oraş. Nu e neobişnuit.

Speranţa naivă a lui Marianne, cum că Beau dorise să meargă singur cu ea ca să-i spună ceva personal, cum ar fi că o dorea, că nu suporta să nu o mai sărute din nou, muri repede. Tânăra dădu din cap şi se îndreptă, inspirând adânc. Foarte bine. Dacă Beau voia să vorbească despre misiunea lor, putea să facă asta.

— Sunt de acord. Am întrebat-o pe Wilhelmina dacă ştie pe altcineva care o să petreacă noaptea în casă. A spus că nu e sigură.

— Nu contează. O să aflăm când ajungem acolo.

— Foarte bine, spuse Marianne. Ce o să facem în noaptea balului?

— O să fie important să ne uităm la orice interacţiune între lorzii Copperpot, Hightower şi Cunningham. O să fiu curios să-i văd pe Hightower şi Cunningham.

— Da, sunt de acord că lordul Copperpot nu e omul pe care-l căutăm.

— Există vreun loc din casa londoneză a lui Copperpot de unde să urmărim ce se întâmplă în sala de bal? Dacă mă vede vreunul dintre bărbaţi, e posibil să mă recunoască.

Marianne simţi cum obrajii îi luară foc. Da, exista un

astfel de loc, dar nu voia să recunoască asta. Deseori se strecurase în alcovul mic aflat deasupra scenei pentru muzicieni din sala de bal. De acolo puteai vedea dansul. Îi plăceau foarte mult muzica, rochiile şi mesele pline de băutură şi flori. De câteva ori primăvara trecută, când familia Copperpot organizase un bal sau o petrecere mare în sala de bal, lui Marianne îi plăcuse să privească totul în tăcere din alcov.

— Ştiu un loc, spuse ea. O să ţi-l arăt.

Beau încuviinţă.

— Tu să fii cu ochii pe lordul Cunningham. Eu o să mă uit la lordul Hightower.

— Foarte bine, dar va trebui să mi-l arăţi pe lordul Cunningham. Spre deosebire de tine, nu i-am întâlnit pe niciunul dintre ei înainte.

Beau încuviinţă din nou.

— O să ţi-i arăt.

Între ei se lăsă tăcerea pentru câteva minute. Fiecare se uita pe fereastra trăsurii, la peisaj. Toamna se lăsa uşor peste zona rurală a Angliei, iar frunzele începeau să-şi schimbe culoarea. Într-un final, Beau spuse:

— Care sunt aranjamentele de cazare de la casa londoneză? Pentru servitori adică.

— Ca şi la moşie, servitorii sunt cazaţi în camere private, la etajul patru. Familia stă la etajul doi, iar invitaţii sunt la al treilea.

Beau ridică din sprâncene.

— Iar servitorii sunt separaţi după sex?

— Femeile sunt în partea dreaptă, iar bărbaţii în stânga, dacă la asta te referi.

— Păcat, spuse el, dând din cap.

— De ce?

În clipa în care rosti întrebarea, ştiu că în scurt timp avea s-o regrete. Dar chiar şi aşa, nu se putu abţine. Privirile li se întâlniră.

— Pentru că, de la ultima oară când am fost împreună în casa lui Clayton, nu a trecut o noapte în care să nu vreau să vin în dormitorul tău.

Capitolul 31

Casa de la Londra a lordului Copperpot, 14 octombrie 1814

Poate că Beau nu ar fi trebuit să-i spună ce-i spusese în trăsură în urmă cu două zile. După ce făcuse asta, regretase. Marianne nu spusese niciun cuvânt. Doar inspirase adânc şi se întorsese să se uite pe geam, în tăcere. Însă ce spusese în acea dimineaţă fusese purul adevăr. Poate era unul incomod, dar unul pe care se hotărâse, într-un final, să-l recunoască. Dacă nu aveau să mai petreacă împreună vreo noapte, nu avea să fie pentru că Marianne nu ştia sentimentele lui. O dorea. Mereu o dorise. Chiar şi acum o dorea. Restul drumului, călătoriseră în tăcere, iar când ajunseră, Beau făcuse deja schimb de locuri cu servitoarele, iar de atunci, nu o prea mai văzuse pe Marianne… până în acea seară.

Balul era în toi când o întâlnise la scara servitorilor, la etajul patru, ca să coboare împreună. Invitaţii începuseră să vină puţin după ora opt, iar Marianne apăruse aproape de ora zece. Tânăra nu mai purta rochia ei albastră de servitoare, ci o rochie albă, simplă, care nu semăna cu restul rochiilor ei. Flori mici brodate se vedeau la gât şi la linia tivului. Părul ei de culoare aprinsă era strâns într-un coc, iar ochii ei albaştri străluceau.

Se părea cât iertase pentru remarca din trăsură, pentru că în acea seară îi zâmbi cald.

— Bună seara, domnule Baxter, spuse ea râzând, în timp ce făcu o reverenţă.

— Domnişoară Notley, răspunse el, făcând o plecăciune. Îi oferi braţul. Arăţi minunat. Vrei să participi la bal cu mine în seara asta? De la distanţă.

Zâmbetul ei era superb, iar când tânăra îşi puse mâna pe braţul lui, Beau simţi fiori. Mereu o considerase

minunată, dar niciodată nu o mai văzuse aşa. Zâmbitoare, îmbrăcată într-o rochie frumoasă ca şi cum nu avea nicio grijă pe lume.

Majoritatea celorlalţi servitori erau jos, în camera destinată lor. Pregăteau mâncare şi băutură ca să le ducă în sala de bal. Dacă nu aveau treabă, vorbeau şi râdeau între ei. Beau putu să o escorteze pe Marianne pe scări, până la etajul al doilea, fără să se întâlnească cu alţi servitori.

În clipa în care ajunseră la uşa care dădea spre coridorul de la etajul al doilea, unde erau dormitoarele membrilor familiei, Marianne îşi trase mâna şi deschise uşa puţin. Trase cu ochiul. Se părea că nu era nimeni pe coridor, pentru că spuse:

— Vino după mine.

Îl conduse în faţa unei uşi mici, care nu semăna cu celelalte. Părea să fie o uşă de serviciu.

— Ce e asta? şopti Beau, în timp ce Marianne trăgea de mâner, ca să deschidă uşa care era evident blocată.

— Nu mulţi oameni ştiu de locul ăsta, îi şopti ea.

— Cum ai găsit-o?

Marianne râse.

— Sunt spion, nu-ţi aminteşti? Am căutat prin toate cotloanele casei.

Beau zâmbi şi dădu din cap. Trebui să se aplece ca să o urmeze. Când uşa se închise în urma lor, rămaseră învăluiţi în întuneric. Acorduri muzicale de la sala de bal îi ajunseră la urechi.

— Marianne?

— Imediat.

Beau auzi un zgomot ascuţit şi o explozie lumină spaţiul. Marianne aprinsese o lumânare de pe o masa micuţă, aflată lângă uşă.

O parte a spaţiului îngrămădit era luminată. Lipită de pereţi, se afla nişte mobilă veche, dar în afară de asta, camera era goală. Marianne ridică lumânarea şi Beau continuă să stea aplecat în timp ce tânăra îl conducea prin camera mică şi printr-un pasaj şi mai îngust. Muzica se

auzea din ce în ce mai tare în timp ce înaintau. Când ajunseră la capăt, se aflau într-o cameră cam la fel de mare ca aceea din care plecaseră. Un scaun şubred de lemn se afla într-un capăt, iar sunetul muzicii se auzea şi mai clar.

— Acolo.

Marianne se îndreptă spre scaun. Beau o urmă din nou şi, când ajunse lângă scaun, văzu clar că în perete era un spaţiu mic, ca o fereastră, acoperit cu bucăţi de lemn. De acolo se vedea toată sala de bal. Când privi în jos, văzu că muzicienii erau sub ei.

— Din sala de bal, zona asta e acoperită cu tapet, nici măcar nu ai observa-o, explică Marianne, arătând spre şipci. Dar de aici poţi să vezi aproape tot.

Beau încuviinţă.

— Bine lucrat, agent M.

Se întoarse şi căută un loc unde să stea.

— Nu e decât un scaun, spuse Marianne.

— Mă duc imediat să aduc încă unul.

Beau luă lumânarea şi se îndreptă prin condor, spre spaţiul mai mare, unde găsi un scaun la fel de şubred, pe care-l luă. Când se întoarse, Marianne deja se aşezase şi se uita la sala de bal de jos.

— Ador melodia asta, spuse ea, în timp ce ţinea ritmul cu piciorul.

Beau puse lumânarea pe balustrada din faţa lor şi se aşeză lângă ea. Priviră împreună petrecerea. Grupuri de câte patru cupluri se aflau pe ringul de dans şi erau implicate în dansul furtunos. Beau scană încăperea timp de câteva minute.

— Acolo e lordul Cunningham, spuse el într-un final.

Marianne se aplecă.

— Unde?

— La capătul camerei, în dreapta. Poartă o haini verde-închis. Vorbeşte cu o femeie în rochie roz.

Marianne studie sala timp de câteva minute, apoi încuviinţă.

— Îl văd.

— Bun, fii cu ochii pe el. Beau se opri câteva clipe,

continuând să scaneze mulţimea, apoi spuse: Lordul Hightower e în partea opusă a camerei, aproape de masa cu băutură. Poartă un costum albastru-închis şi vorbeşte cu două femei, ambele îmbrăcate în galben.

— E probabil culoarea sezonului de toamnă, răspunse Marianne râzând. Îl văd pe lordul Copperpot, adăugă ea puţin mai târziu.

— Unde? întrebă Beau.

Marianne se aplecă în faţă şi i-l arătă, iar parfumul de flori îl făcu pe Beau să-şi încordeze maxilarul.

— Acolo, lângă uşă, spuse ea. Pare că încă întâmpină oaspeţii. Beau dădu din cap. Încercă să-l găsească pe lordul Copperpot în mulţime.

— Bun. Putem să îi supraveghem pe toţi trei.

Îşi mută scaunul puţin mai departe de ea, ca să-şi revină.

Stătură acolo, în tăcere, şi priviră oamenii din sala de bal până când Beau observă că Marianne se legăna în ritmul muzicii. Începuse un vals.

— Îţi place să dansezi? întrebă el, neputând să se abţină.

— Nu am dansat niciodată.

— Ce? Vorbeşti serios?

Marianne ridică din umeri.

— Nu am avut niciodată o ocazie să dansez. Poate o să te surprindă asta, dar nu am fost niciodată invitată la un bal.

Beau se încruntă.

— Nu ai fost invitată niciodată la nici o petrecere unde să se danseze?

Marianne se gândi câteva momente.

— Am fost la dansurile de la ţară, dacă la asta te referi, dar… nu am dansat niciodată un astfel de vals.

— Ai vrea s-o faci?

Cuvintele îi scăpară înainte să aibă ocazia să gândească.

— Dacă aş vrea…?

Tânăra îşi lipi buzele şi clipi.

— Vorbesc serios. Ştiu să valsez şi aş fi fericit să te învăţ.

Văzu cum tânăra înghiţi cu greu.

— Nu ar trebui să stăm cu ochii pe lorzii Cunningham şi Hightower?

Beau se ridică şi împinse scaunul în spate.

— Da, dar îndrăznesc să spun că au fost complet neinteresanţi până acum. Nu cred c-o să ratăm mare lucru.

Marianne râse.

— Vorbeşti serios?

— Da. Beau se duse în faţa ei şi îşi întinse braţele. Domnişoară Notley, te rog.

Marianne îşi muşcă buza şi se uită în stânga şi-n dreapta, ca şi cum analiza dacă era o idee bună să danseze vals cu el în acel spaţiu. Dar Beau văzu momentul în care tânăra se hotărî s-o facă, pentru că se ridică şi dădu scaunul la o parte.

— Domnule Baxter, aş fi onorată. Îşi întinse mâinile spre el, apoi adăugă rapid: Dar dacă te calc pe picior, nu pot să fiu considerată responsabilă.

Beau râse, apoi îi luă mâinile şi aşteptă ritmul potrivit

— Sunt sigur că ai văzut că valsul se dansează în trei mişcări de câte trei.

— Da, încuviinţă Marianne, dar mă tem că nu avem prea mult loc aici.

— Va trebui să ne descurcăm, răspunse Beau, apoi începu să o conducă şi păşi în primul trio de mişcări.

O conduse şi chiar reuşi să nu se lovească de grinzile tavanului, în timp ce valsau într-un cerc mic, pe ritmul muzicii care răsuna de jos. Iniţial, Marianne arăta ca şi cum ar fi fost terifiată că avea să-l calce pe picior, dar după puţin timp, reţinu paşii şi, pe măsură ce încrederea ei creştea, la fel se întâmpla şi cu zâmbetul ei. Beau nu-şi amintea un dans care să-i fi plăcut mai mult şi dansase cu câteva dintre cele mai populare femei ale elitei. Dar acolo, cu Marianne, în acea cameră mică de la etajul al doilea, care mirosea a praf, simţi pentru prima oară în viaţa lui că ar curta o tânără. Şi nu era nimeni altcineva cu care ar fi

preferat să fie.

Era foarte tentat să o tragă mai aproape, dar având în vedere că tânăra mai văzuse valsuri în sala de bal, avea să ştie că nu se cuvenea. În plus, încă se prefăceau că erau doar colegi. Aşa că Beau se concentră pe zâmbetul şi paşii lui şi se asigură că Marianne continua să zâmbească. Încercă cu disperare să nu se gândească la cât de bine mirosea tânăra sau la cât de mătăsoase erau mâinile ei sau la cât de perfect era s-o ţină în braţe.

Peste câteva minute, muzica se termină, iar Beau îi dădu drumul reticent. Tânăra îşi ridică fusta albă, făcu o plecăciune şi zâmbi.

— Îţi mulţumesc pentru un vals minunat, domnule Baxter.

— Plăcerea a fost cu totul a mea, domnişoară Notley, răspunse el.

Marianne îşi dădu o şuviţă roşcată după ureche, în timp ce se concentra din nou asupra sălii de bal şi se aşează pe scaunul ei. Beau înlătură gândurile despre un alt dans, sau ceva mai seducător, precum un sărut, îşi aşeză scaunul în poziţia anterioară şi reluă studierea sălii de bai.

Peste nici cinci minute, Marianne se aplecă în faţă şi arătă cu degetul.

— Cine e bărbatul de acolo? Cel care stă aproape de acel palmier în ghiveci, cu haina albastru-deschis?

Beau scana mulţimea, până când îl văzu pe bărbatul la care se referea tânăra. Îl fixă cu privirea.

— E baronul Winfield, tatăl domnişoarei Wharton, logodnica lui Kendall.

Marianne dădu din cap.

— Da? Interesant.

Beau se încruntă.

— De ce?

Marianne îşi muşcă buza. Se ridică şi îşi puse mâinile pe spătarul scaunului.

— Trebuie să mă duc să verific ceva. E posibil să am o idee. Ne vedem în camera ta, la miezul nopţii.

Capitolul 32

Marianne ezită o clipă înainte să bată la uşa lui Beau, la miezul nopţii. Mai devreme, plecase din alcovul aflat deasupra sălii de bal ca să-şi urmeze intuiţia. Însă trebuise să plece şi ca să nu mai fie în prezenţa lui. Momentul în care Beau o învăţase să valseze aproape o topise şi nu avea încredere în ea că nu avea să se arunce în braţele lui şi să-l sărute, aşa cum visase s-o facă de când îl văzuse în acea seară.

Braţele lui puternice, umerii laţi şi modul în care o condusese în timpul dansului, învăţând-o ca un expert, era mai mult decât putea suporta. După toate astea, combinate cu parfumul lui şi amintirile nopţilor petrecute împreună, fusese încântată să vadă ceva în sala de bal care o făcuse să plece din cameră. Se întrebă dacă era o idee bună să intre în dormitorul lui în acea seară. Ceasul de la capătul coridorului începu să bată, readucând-o cu picioarele pe pământ. În capătul holului de sus, o uşă se deschise. Marianne inspiră adânc şi îşi lipi spatele de peretele de lângă uşa camerei lui Beau. Văzu cum o femeie iese dintr-unul din dormitoare şi se îndreptă spre scări. Marianne expiră în sfârşit. Slavă Cerului că femeia nu coborâse până jos, cât să vadă unde se ascundea Marianne. În clipa în care servitoarea dispăru, Marianne se întoarse şi bătu repede la uşa lui Beau. Aceasta se deschise aproape imediat, iar Beau o trase înăuntru.

— Unde ai fost? Mi-am făcut griji pentru tine.

Marianne îl privi cu atenţie. Vedea teama din ochii lui.

— Ţi-ai făcut griji pentru mine?

Beau se îndepărtă de ea şi îşi trecu mâna prin părul lui blond.

— Da, la naiba! Mi-am făcut. Nu ştiam unde te-ai dus sau de ce.

Mă gândeam că poate ai nevoie de ajutorul meu.

— Îmi pare rău că te-am îngrijorat, spuse ea, puţin

şocată de mărturisirea lui. Dar trebuia să verific ceva.

Beau se întoarse cu faţa spre ea.

— Da, aşa ai spus. Ce ai aflat?

— Când mi-ai spus că bărbatul în haina bleu e baronul Winfield, câteva lucruri au început să aibă sens.

— Ce lucruri?

— Ei bine, nu aş vrea să îi spun asta domnişoarei Wharton, dar l-am văzut pe baron ieşind din camera unei servitoare, de la petrecerea data de lordul Clayton, destul de devreme dimineaţă şi… cum să zic… părea destul de răvăşit.

Beau ridică sprâncenele.

— Da? Din camera cui a ieşit?

— Asta m-am dus să verific. Când am întrebat-o pe doamna Cotswold, pe moşia lui Clayton, mi-a spus că era camera unei servitoare pe nume Albina. În seara asta, m-am dus să văd dacă familia Winfield stă peste noapte.

— Albina? Am mai auzit numele ăsta. Albina mi se pare că era numele menajerei lui Frances.

Marianne încuviinţă.

— Asta ar explica de unde se ştiu Albina şi baronul Winfield.

— Aşa e. Dar de ce crezi că baronul Winfield şi Albina ar avea de-a face cu trădătorul din Bidassoa?

— Când supravegheam mai devreme sala de bal, nu mă uitam doar la lordul Cunningham.

— La cine te mai uitai?

— Când l-am observat pe baronul Winfield, am început să fiu atentă şi la el.

— Şi?

— Şi i-a făcut semn cu capul de trei ori lordului Cunningham până acum, iar acesta i-a răspuns.

Beau îşi muşcă partea interioară a obrazului. Nici măcar nu-l văzuse pe baronul Winfield până când nu i-l arătase Marianne. Fusese prea preocupat să fie cu ochii pe lordul Hightower şi pe ceilalţi doi bărbaţi.

— Îl suspectai cumva pe baronul Winfield înainte de petrecere?

— Nu, dar în seara asta mi-am amintit că l-am văzut la etajul al patrulea al casei lordului Clayton şi am întrebat cine e. Adevărul e că… am suspectat-o pe Albina. Am avut o… întâlnire cu ea la petrecerea lordului Clayton şi părea puţin… ciudată. Nu pot să spun exact cum.

Beau încuviinţă încet.

— Ştiu exact ce vrei să spui. Şi eu am avut aceeaşi senzaţie despre mulţi oameni. În meseria noastră, e important să ne ascultăm instinctele.

— De acord. Tocmai de asta am vrut să aflu identitatea baronului Winfield.

— Crezi că Albina şi baronul Winfield sunt implicaţi?

— Cred că e posibil. Şi presupun că nu ai bănuit că o femeie ar fi implicată, nu-i aşa?

Beau ridică din sprâncene.

— De ce spui asta?

— Pentru că nici pe mine nu m-ai suspectat că sunt spion, tocmai pentru că sunt femeie. Pari să ai o problemă cu femeile, agent B.

Beau îşi puse mâinile în şolduri.

— Te-am suspectat la un moment dat. Ba chiar ţi-am căutat scrisul de mână.

Marianne îşi acoperi gura, ca să nu râdă prea tare.

— Nu te cred.

— Ba da.

— Ei bine, şi eu te-am suspectat, aşa că suntem chit.

— Bineînţeles c-ai făcut-o. Îşi trecu din nou mâna prin păr. Albina. La naiba! Ai dreptate. Niciodată nu i-am suspectat nici pe ea, nici pe baronul Winfield.

— Poate e nevoie de o femeie ca să supravegheze o femeie, răspunse Marianne, cu un zâmbet larg şi plin de subînţeles pe faţă.

— Poate. Beau îi răspunse la zâmbet, apoi îşi muşcă din nou buza de jos. Acum că ai pomenit asta, Kendall mi-a scris şi mi-a spus că Winfield era disperat după bani. Baronul chiar şi-a vândut casa din Londra. Fiind viitorul lui ginere, Kendall i-a dat o alocaţie lui Winfield, dar a menţionat şi că acesta îşi drămuieşte banii cu grijă, ceea ce

înseamnă că Winfield nu e bogat.

— Are sens, pentru că am reuşit să confirm că atât Albina, cât şi Winfield stau aici peste noapte. Ba chiar am văzut-o ieşind din camera ei când ceasul a bătut miezul nopţii. Vrei s-o urmăreşti împreună cu mine?

Privirea perspicace a lui Beau o fixă pe a ei.

— Crezi că se duce să se întâlnească cu Winfield?

— Da. Se pare că el şi soţia lui nu stau în acelaşi dormitor şi se întâmplă să ştiu care e camera lui. Am întrebat jos.

Beau îşi arcui sprâncenele.

— După tine, agent M.

Capitolul 33

Marianne ieşi în grabă din camera lui Beau şi coborî scara servitorilor.

Beau o urmă îndeaproape, în timp ce continua să scaneze locul, în caz că îi vedea cineva împreună. Din fericire, coridorul era gol Coborâră repede, atenţi să nu vorbească unul cu altul. Ştiau că atunci când urmăreşti pe cineva noaptea, într-o casă aglomerată, cel mai bine e să nu spui nimic.

Când ajunseră la etajul al treilea, Beau îi făcu semn lui Marianne să rămână lipită de perete, în timp ce el împinse uşor uşa cu gheata şi se uită înăuntru. Marianne îşi lipi spatele de perete şi aşteptă. Beau închise în curând uşa din nou.

— Nu e nimeni. În ce camera e?

— A patra uşă pe stânga, răspunse Marianne.

Beau încuviinţă.

— Foarte bine. Sper că cine ţi-a spus avea dreptate. Presupun că nu e decât un singur mod să aflăm.

Bărbatul împinse uşa, folosindu-şi mâna de data asta, până când s-a făcut destul loc pentru Marianne. Beau o urmă. Amândoi stăteau cu spatele lipit de perete, în umbră.

Oricând putea să apară un servitor sau un oaspete. Trebuiau să fie pregătiţi să fugă sau să se ascundă. Marianne ajunse prima la a patra uşă de pe stânga. Arătă spre ea şi Beau încuviinţă. Tânăra se aplecă şi îşi lipi urechea de ea. Dinăuntru se auzeau voci.

Beau se aplecă şi el în faţa uşii. Îşi lipi urechea de gaura cheii şi îi făcu semn lui Marianne că putea să audă.

— E baronul Winfield, şopti el. Îi cunosc vocea.

— Poţi să-ţi dai seama cu cine e? întrebă Marianne.

— Clar nu e cu Lady Winfield, dar e o femeie.

— Albina, spuse Marianne. Se aplecă lângă el, ca să audă amândoi.

Apropierea lui îi provoca senzaţii ciudate. Dar în acel moment, nu voia să examineze prea atent sentimentele care luau naştere în ea. Dădu din cap, ca să-l limpezească de gândurile deloc ajutătoare.

— Poţi să auzi? întrebă Beau în şoaptă.

Gura lui era atât de aproape de a ei, că Marianne îi simţi respiraţia pe buze. Trebui să se lupte cu impulsul de a închide ochii din cauza fiorului de dorinţă care o străbătea.

— Da, reuşi ea să spună.

Stătură aşa, ghemuiţi lângă uşă.

— Vino în pat, dragul meu, spuse Albina.

— Nu încă, draga mea. Am nevoie de ajutorul tău în seara asta, răspunse baronul Winfield.

— Ajutor? Albina păru surprinsă şi confuză. Cu ce anume?

— Am nevoie să scrii o altă scrisoare pentru mine, o rugă baronul Winfield.

Beau o privi cu subînţeles pe Marianne. Albina oftă.

— Altă scrisoare? Ai înnebunit? Credeam că am terminat cu astea. Ultima oară era cât pe ce să fim prinşi.

Baronul Winfield chicoti.

— Nimeni nu a aflat nimic şi ştii foarte bine. Dar asta o să fie ultima oară, îţi promit.

— Promiţi? repetă Albina, pe un ton timid.

— Da, şi o să-ţi dau bani în plus pentru ajutor, ca şi data trecută, zise baronul Winfield.

— Ai face bine!

Din cameră se auziră foşnete. Beau bănui că Albina se aşeza la birou.

— Deci, ce vrei să scriu, milord? întrebă Albina, râzând.

— Uite, am scris deja. Nu trebuie decât să copiezi asta. O să ard varianta asta.

Albina oftă din nou.

— Foarte bine. Dar asta nu o să ne schimbe planurile, nu-i aşa?

— Dimpotrivă, draga mea. Scrisoarea asta face parte din planurile noastre. E o parte important.

— Mâine plecăm spre Franţa, nu?

Beau îi aruncă o altă privire plină de subînţeles lui Marianne.

— Bineînţeles, draga mea. Ginerele meu idiot are impresia că poate să mă cumpere cu o amărâtă de alocaţie. Nu ştie că am propria avere care mă aşteaptă. Şi de data asta, o să duc chiar eu scrisoarea în Franţa, ca să evit orice surprize.

Beau îi făcu semn lui Marianne să se întoarcă la scara servitorilor. Auziseră destul. Baronul Winfield nu avea de gând să dicteze scrisoarea. Se părea că acesta şi Albina plănuiau să plece împreună în Franţa ziua următoare. Beau şi Marianne trebuiau să găsească un mod să afle ce era în scrisoarea aia. Nu avea să fie o sarcină uşoară.

Capitolul 34

Beau şi Marianne coborâră în grabă scara servitorilor, până ajunseră pe verandă. Marianne îl conduse în jurul clădirii, până ajunseră la stradă. În ciuda orei târzii, opriră o birjă, iar Beau îi spuse birjarului să-i ducă la o anumită adresă de pe Shepherd Street. Peste nici jumătate de oră, stăteau în faţa comandantului lor, generalul Mark Grimaldi.

Bineînţeles că Grim era acolo la ora aia. Bărbatul nu făcea altceva decât să muncească. Îi spuseră rapid de evenimentele din acea seară, inclusiv de scrisoarea scrisă de Albina.

— Nu ştiţi ce conţine?

— Nu. Va trebui s-o interceptăm înainte să plece în Franţa, răspunse Beau.

— Nu putem, zise Grim. Dacă facem asta, se vor prinde şi nu vor mai pleca. Atunci nu o să mai avem cum să aflăm pentru cine lucrează Winfield.

— Ce vrei să spui? întrebă Beau, dar entuziasmul din pieptul lui îi spunea că deja bănuia despre cine e vorba.

Grim îşi încleştă maxilarul.

— Cred că ştii exact ce spun. Avem nevoie de mai mult decât de această scrisoare, Bell. Trebuie să aflăm cu cine are de gând Winfield să se întâlnească în Franţa.

Beau şi Marianne făcură un alt schimb de priviri.

Grimaldi dădu din cap.

— La naiba! A fost Winfield în tot timpul ăsta, nu-i aşa? Generalul nu suporta să nu aibă dreptate. Eram convins că fusese Hightower.

— Suspectez că Winfield a lucrat şi cu Cunningham, răspunse Marianne. Cineva din comitetul special trebuie să-i fi dat informaţii.

— Da. Ei bine, cum o să obţinem dovezi, nemernicii o să-şi dorească să fi murit când o să termin cu ei. Cât despre voi doi, ordinele voastre sunt să-l urmăriţi pe Winfield în Franţa, să aflaţi cu cine lucrează acolo şi să obţineţi dovezi incontestabile că el e trădătorul din Bidassoa, începând cu acea scrisoare nouă.

— Da, domnule general, răspunseră amândoi.

— Să nu-l pierdeţi din ochi.

* * *

Era foarte important ca Beau să vorbească cu Worth imediat. După încheierea întâlnirii cu Grim, Beau chemă o altă birjă, care să-i ducă la casa ducelui. Acum, când stătea

alături de Beau, Marianne părea nesigură dacă să bată la uşa unei case atât de prestigioase, într-o parte aşa notabilă din Mayfair, la acea oră a dimineţii.

— Doar dacă eşti sigur în privinţa asta, şopti ea, fix înainte ca Beau să bată.

— Sunt foarte sigur. Worth e un bun prieten de-al meu. Adică, ducele de Worthington.

Marianne făcu ochii mari.

— Suntem în faţa uşii casei unui duce! strigă ea.

— Da, dar nu-ţi face griji. O să mă ocup eu de tot, răspunse Beau calm.

Când majordomul Lawson, care era somnoros, deschise în sfârşit uşa, Beau nu ezită.

— Trebuie să vorbesc cu lordul Worthington, imediat! Nepăsător, majordomul răspunse:

— Excelenţa Sa doarme. Cât e ceasul?

Era probabil în jur de trei dimineaţa. Beau nu era sigur, dar nici nu-i păsa. Ce trebuia să-i spună era important.

— Nu-mi pasă cât e ceasul, lasă-mă înăuntru, răspunse Beau, dar se aplecă înainte, pregătit să folosească forţa împotriva bărbatului ca să intre, dacă era cazul.

— Stăpânul meu doarme, milord, repetă Lawson. O să-i spun că aţi fost aici.

Servitorul se pregătea să închidă uşa, iar Beau se pregătea să-şi pună gheata în uşă şi să-l lovească pe majordom în faţă, când răsună vocea lui Worth.

— E în regulă, Lawson. Lasă-l să intre.

Într-un final, Lawson se dădu la o parte şi deschise uşa destul cât Beau să intre. Majordomul chiar avu tupeul să facă o plecăciune.

Beau intră şi o trase şi pe Marianne după el. Worth stătea în capătul de jos al scării.

— Poţi să-mi spui ce cauţi aici la ora asta, Bell?

Expresia lui Beau era de nedescifrat. Nu avea timp de explicaţii.

— L-am găsit pe trădătorul din Bidassoa. Trebuie să

plecăm imediat în Franţa şi avem nevoie de ajutorul tău.

Capitolul 35

Se dovedi că ducele de Worthington avea nişte vase. Nu doar câteva, ci o flotă întreagă, iar Beau spera că bărbatul avea destulă influenţă cât să le obţină lui şi lui Marianne locuri pe unul care se îndrepta spre Franţa, la miezul nopţii. Marianne stătea pe un scaun mare, confortabil, în biroul ducelui, în timp ce Lady Julianna Montgomery, care se părea că petrecuse noaptea cu ducele, îi aduse o pătură şi o cană de ceai fierbinte. Marianne nu avea să-i judece pe niciunul dintre ei. Nu avea niciun drept s-o facă. Oricum, cei doi păreau să fie foarte îndrăgostiţi.

Marianne văzuse schimbul de priviri dintre Beau şi duce când apăruse Julianna. Worthington doar ridicase din umeri, iar apoi anunţă că el şi Julianna erau logodiţi.

Bărbaţii stabiliră detaliile expediţiei, în timp ce Lady Julianna fu destul de drăguţă cât să nu o bombardeze pe Marianne cu întrebări. După ce făcură aranjamentele necesare, Beau şi Marianne se întoarseră în casa lordului Copperpot, la primele ore ale dimineţii. Beau scrise o scrisoare pentru lordul Copperpot, în care-l informa că fusese nevoit să plece imediat, din cauza unei boli neaşteptate în familie. Îl asigură pe fostul lui stăpân că îi trimisese deja vorbă domnului Broughton. Grimaldi se ocupase de asta.

Marianne îi scrise o scrisoare similară lui Lady Wilhelmina. Chiar dacă nu o plăcea neapărat pe tânără, îşi făcea griji pentru ea. Grimaldi îi promisese că va găsi o servitoare potrivită şi pentru aceasta.

Marianne şi Beau aşteptară în holul servitorilor, sub scară, până când auziră un servitor coborând. Însemna că baronul Winfield ordonase să fie pregătită trăsura lui. Se părea că voia să meargă la docuri. După ce baronul

Winfield şi Albina plecară, Marianne şi Beau ieşiră afară şi se urcară în birja pe care generalul Grimaldi o comandase pentru ea şi care-i aştepta în stradă. Birjarul le dădu o scrisoare de la Grimaldi, pe care Beau o deschise rapid, iar Marianne o citi peste umărul lui.

Pentru agenţii M & B

Am aflat ce vas vor lua. E unul al lui Worthington, acelaşi cu care veţi călători şi voi. *Staţi în cabina voastră. Prefaceţi-vă că sunteţi un cuplu căsătorit*.

G.

Amândoi tăcură pentru tot restul drumului spre docuri, în timp ce Marianne avea viziuni cu toate lucrurile care puteau merge prost. Niciodată nu mai plecase din Anglia într-o misiune. Niciodată nu mai plecase din Anglia. Până în acel moment, munca ei de spion însemnase să fie servitoarea unei doamne şi să tragă cu urechea pe la uşi, dar asta era o cu totul altfel de misiune. Una care includea multe pericole.

Încercă să îşi facă singură curaj, să-şi spună că generalul Grimaldi credea că se poate descurca, altfel nu i-ar fi dat ordin să meargă şi ea. În plus, îl avea pe Beau alături şi, din ce aflase, era un agent cu experienţă.

Însă navigatul spre Franţa avea să-i îndeplinească mai mult de un singur scop. Oricum se gândise că după ce află identitatea bărbatului care-l omorâse pe Frederick, avea să meargă în Franţa, să încerce să-şi localizeze fratele, pe David. Această întorsătură de situaţie nu avea decât s-o ajute să ducă la capăt a doua sarcină mai repede. Mai conta că stomacul ei era un ghem de emoţii şi că risca să vomite în orice moment? În ciuda stărilor ei, afişă o expresie încrezătoare pe faţă, de dragul lui Beau. Nu trebuia să aibă şi grija ei, când avea o misiune aşa importantă.

Peste numai câteva ore, Marianne şi Beau se urcară pe vas. Călătoria pe Tamisa, apoi spre canal, fu una destul

de agitată. Vântul rece, de octombrie, şuiera printre şipcile de lemn ale vasului, în cabina pe care o primiseră era foarte frig. Situaţia era înrăutăţită de faptul că trebuiau să stea într-o cabină mică. Foarte mică.

În plus, nu era decât un pat. Unul foarte mic. Marianne îi aruncă o privire, apoi se hotărî să nu se mai gândească la asta până când nu era nevoită să o facă. Aşa că se concentră pe aranjarea puţinelor haine pe care reuşise să le pună în valiza ei veche şi uzată înainte să plece. Beau îşi aranjă rapid şi eficient lucrurile în şifonier, apoi îşi aşeză rucsacul în partea de jos a dulapului. Ca să-şi calmeze emoţiile, Marianne începu să se uite în fiecare sertar din cabină. Când deschise dulapul aflat deasupra biroului mic, zâmbi. Înăuntru se afla o sticlă de brandy şi două pahare, cu un bilet.

Pentru o călătorie mai savuroasă.
Worth

— Se pare că ducele ne-a lăsat un cadou.

Marianne puse biletul pe marginea biroului, apoi scoase sticla şi paharele. Le aşeză pe birou. Beau ridică biletul şi-l citi.

— Ce afurisit! Ştie că nu beau.

— Dar eu beau.

Cuvintele zburară din gura lui Marianne.

Beau îşi înclină capul spre ea.

— Dar te rog, bucură-te de el.

Marianne nu aşteptă să-i spună de două ori. Nişte brandy era exact ce avea nevoie ca să se calmeze. Deschise sticla şi îşi umplu un pahar.

— Eşti sigur că nu vrei?

Beau dădu din cap.

— Nu, mulţumesc.

Bărbatul se aşeză pe marginea patului. Marianne ridică paharul la nas şi-i mirosi conţinutul.

— Ai mai băut brandy? întrebă Beau, încruntat.

— Da, dar nu prea des. Eu şi fraţii mei mereu ne

provocam să facem anumite lucruri. Unul din ele era să luăm o gură din sticla de brandy a lui tata.

Beau râse.

— Ce mi-ar fi plăcut să am şi eu un frate.

Marianne zâmbi.

— Mi-a plăcut la nebunie să cresc cu ei. M-au învăţat tot ce ştiau, dar mereu s-au asigurat şi că eram în siguranţă.

Beau prinse cadrul de lemn al patului cu mâinile şi-şi târî gheata pe podea.

— Par să fi fost nişte fraţi foarte buni. Îmi pare rău pentru Frederick.

Marianne lăcrimă.

— Măcar îl mai am pe David. Cel puţin… sper că-l mai am.

Beau întoarse capul spre ea.

— Ştii unde e ţinut?

— Nu, dar după ce o să aflu cine l-a omorât pe Frederick, vreau să-l caut.

— Serios?

— Da. Nu mă întorc fără el.

— Pot să te înţeleg. Dacă aş avea un frate care ar avea probleme, m-aş duce până la capătul pământului ca să-l salvez.

Marianne ridică paharul şi se uită la lichidul de culoarea chihlimbarului.

— Ai spus că nu ai fraţi, dar surori ai?

— Da, una mai mică, Annabelle. Dar ea e în siguranţă în Londra.

— Câţi ani are? întrebă Marianne, în timp ce încerca să-şi imagineze o soră care arăta şi se purta ca Beau.

— 22 de ani.

— E căsătorită?

— Nu încă. Annabelle e mai cu… atitudine. Cel puţin aşa îi place mamei să o descrie. Până acum a refuzat toate ofertele, şi au fost peste zece.

— Eşti apropiat de ea?

— Nu în mod special. E o tânără minunată, doar că

am fost… distras.

— De muncă?

— Exact.

Beau oftă şi îşi trecu mâna peste faţă. Marianne ridică paharul şi luă în sfârşit o gură de brandy. În clipa în care-i atinse buzele, se încruntă.

— Bleah, e la fel de groaznic pe cât mi-l amintesc.

Beau zâmbi şi dădu din cap.

Cu paharul în mână, Marianne se uită în jur. Singurul loc unde putea să stea în camera mică, în afară de pat, era scaunul din faţa biroului, dar în loc să-i tragă, tânăra se aşeză pe pat.

— Ai încercat brandy vreodată?

— Nu, pot să spun cu sinceritate că băutura aia nu mi-a atins niciodată buzele.

— Dar vin?

— Niciodată.

— Serios? Marianne clipi şi mai luă o gură. Apoi se încrunta din nou. Asta e surprinzător. Credeam că nobililor le place să bea brandy şi vin.

— Nu şi mie.

Vocea lui era rigidă şi se uita în faţă, la peretele din lemn de deasupra biroului, cu o privire îndepărtată, dar determinată.

— De ce? îndrăzni Marianne să întrebe.

Beau dădu din cap şi se ridică.

— Trebuie să vorbesc cu căpitanul înainte să plecăm.

Marianne îşi lăsă paharul în poală şi îl privi.

— Ce? De ce? Generalul Grimaldi a spus să stăm în cabină.

— O să fiu atent, răspunse Beau, apoi deschise uşa şi dispăru pe coridorul îngust, fără să mai spună nimic altceva.

Marianne se uită în urma lui şi mai luă o gură de brandy. Avea un gust mai bun, exact cum îşi amintea. Sau mai exact, gura ei era destul de amorţită cât să nu mai simtă gustul. Era mult mai bine aşa.

De ce era Beau aşa reticent să-i spună motivele

pentru care nu bea? Nu-i răspunsese când îl întrebase la cina servitorilor, în casa lui Clayton. Atunci crezuse că motivul era că băuse prea mult, dar se părea că nu gustase niciodată aşa ceva. Era interesant. Oricare era motivul lui, era clar că nu-i venea uşor să vorbească despre asta. Niciodată nu văzuse un bărbat care să plece mai repede dintr-o cameră.

Tânăra se ridică şi puse paharul pe birou, apoi deschise şifonierul mic. Lucrurile ei şi ale lui Beau erau amestecate. O emoţie neaşteptată o cuprinse. Se prefăceau că sunt un cuplu căsătorit. Ceva ce nu se putea întâmpla cu adevărat. Dar când văzu hainele lor amestecate în şifonier, păru real. Chiar şi numai pentru o clipă. Marianne se uită spre uşă, ca să se asigure că Beau nu se întorcea imediat, apoi îi mirosi o cămaşă. Avea parfumul lui. Un amestec de săpun, bărbat şi ceva nedefinit, unic numai pentru Beau. La naiba! Mirosea cămăşi. Era clar că înnebunise. Oftă, închise uşile şifonierului şi se întoarse spre patul mic. Cum aveau să doarmă în chestia aia împreună, fără să vrea să rupă hainele de pe el? Chicoti când ridică paharul şi îi termină conţinutul. Se simţea deja puţin ameţită. Poate dacă continua să bea, nu avea să se abţină să-i rupă hainele. Poate! Beau se întoarse abia după ce se întunecă afară. Marianne petrecuse toată ziua convinsă că acesta fie fusese descoperit de baronul Winfield, fie fusese aruncat de pe vas de către căpitan, cine ştie din ce motiv. Tocmai se pregătea să plece în căutarea lui când acesta dădu buzna pe uşă, cu nişte frânghie şi cărţi în braţe.

— Unde ai fost? întrebă ea repede.

Se descurca de minune să se poarte ca o soţie. O urmă de regret apăru pe faţa lui Beau.

— Am fost cu căpitanul. O să ne trimită cina.

— Drăguţ din partea lui, răspunse ea, apoi arătă spre obiectele pe care le căra cu el. Pentru ce sunt?

Mai întâi, Beau ridică cele trei cărţi.

— Le-am primit de la căpitan. M-am gândit că o să-ţi placă să le citeşti mâine.

Un fior secret o străbătu. Adora să citească. Luă cărţile şi le puse în dulap. *Îmblânzirea scorpiei, Tom Jones, Raţiune şi simţire.* Bărbatul făcuse nişte alegeri grozave.

— Şi aia ce e? întrebă ea, arătând spre funia încâlcită.

— E un hamac. O să încerc să-l leg ca să dorm în el.

Dezamăgirea o străbătu pe Marianne. Se părea că şi el se gândise la dimensiunea patului şi făcuse aranjamente ca să evite să doarmă acolo. Amândoi se uitară pentru câteva secunde prin cabina mică.

— Nu prea ai loc unde să-l legi.

Beau scânci.

— De asta mă şi temeam.

— E în regulă, vântul e din ce în ce mai puternic. Dacă dormim în acelaşi pat, o să ne fie mai cald.

Beau arcui sprâncenele.

— Dacă insişti.

Zâmbetul lui era lipsit de remuşcări.

— Nu pentru asta, spuse ea, în timp ce obrajii îi luară foc.

— Foarte bine, dar nu trebuie decât să-mi spui.

Marianne nu putu controla avalanşa de căldură care o cuprinse la auzul cuvintelor lui. Nu ar fi trebuit să fie încântată că avea să împartă patul cu el, aşa că de ce era?

Beau băgă hamacul inutil în şifonier tocmai când se auzi o bătaie la uşă.

— Cine e?

— Cina, domnule Baxter.

Beau trecu pe lângă Marianne ca să deschidă uşa. Un servitor tânăr intră cu o tavă pe umăr. Se aplecă, puse tava pe birou, apoi se întoarse şi îşi înclină pălăria.

— Căpitanul spune că dacă mai aveţi nevoie de ceva, nu trebuie decât să-mi spuneţi, zise băiatul.

Beau îi dădu o monedă şi tânărul ieşi din cameră la fel de repede cum venise. Marianne aproape sări din pat ca să examineze mâncarea.

— Mor de foame, spuse ea, apoi dădu la o parte capacul uneia dintre farfurii şi văzu o porţie sănătoasă de friptură, un biscuit şi nişte mazăre.

— Arată delicios, zise ea.

— Bineînţeles că Worth are mâncare decentă pe vas, răspunse Beau.

— Poate de aia l-a ales baronul Winfield, râse Marianne.

Beau îşi luă farfuria şi se aşeză pe pat, lăsând biroul şi scaunul pentru Marianne. O oră mai târziu, amândoi îşi terminaseră mâncarea şi farfuriile fuseseră luate de tânărul servitor, care reapăruse la momentul potrivit. Marianne îşi mai pusese nişte brandy.

Beau îi aruncă o privire îngrijorată.

— Ei bine, mergem?

Arătă spre pat.

Marianne bău ce mai rămăsese în pahar. Nu era beată, dar era mai puţin agitată decât înainte.

— Da, spuse ea.

— Pot să aştept pe hol cât te…

Arătă spre şifonier.

— Nu e nevoie, poţi doar să te întorci cu spatele.

— Sigur, zise el, întorcându-se imediat.

Marianne îşi înăbuşi un chicot de râs. Era puţin ridicol, având în vedere că bărbatul o văzuse deja goală de mai multe ori. În acel moment însă, nu erau decât colegi, iar colegii trebuiau să se întoarcă cu spatele când unul dintre ei se schimba. Tânăra luă cămaşa de noapte din şifonier, se schimbă repede, apoi se băgă în pat.

— Sunt decentă.

— Îmi pare rău să aud asta, se auzi replica ironică a lui Beau. Marianne îşi întoarse capul spre perete, pentru ca şi el să se schimbe.

— Eu de obicei dorm gol, spuse el.

— Ai putea totuşi să-ţi pui pantalonii în seara asta?

— Da, zise el, cu umor în voce.

Peste câteva momente, se aşeză lângă ea în pat. Se loviră unul de altul şi-şi cerură scuze amândoi, apoi Marianne se întoarse şi se lipi de perete, ca să nu-l atingă.

— Poziţia aia nu are cum să fie comodă, spuse el, râzând.

— Nu, recunoscu ea cu un râset, întorcându-se pe saltea.

Stătură aşa, întinşi, unul lângă altul. Corpurile li se atingeau de la umeri până la picioare.

— Stai confortabil? întrebă Beau într-un final.

— E mai bine, recunoscu ea.

Se uita la tavan ca şi cum şipcile din lemn închis la culoare erau cel mai fascinant lucru pe care-l văzuse vreodată. Beau se rezemă pe cot şi stinse felinarul de deasupra lor.

— Presupun că mai confortabil de atât nu avem cum să stăm.

— Probabil că da.

Marianne stătu în întuneric pentru a-şi linişti bătăile inimii. Era o tortură să îl atingă, să îi simtă mirosul, să fie atât de aproape de el. De ce nu încercase mai mult să găsească un loc pentru afurisitul ăla de hamac? Spera că Beau avea să adoarmă repede, dar din nopţile petrecute împreună, ştia deja că nu e genul. Ba chiar înainte stătuseră ore întregi de vorbă. Se întoarse spre peretele din partea ei şi îşi aşeză mâinile sub cap. Mai trecură câteva clipe, apoi vocea lui răsună în întuneric.

— Ar fi trebuit să mă culc în hamac.

— De ce?

— Pentru că şi acum, când doar stau lângă tine, e dureros. Marianne se cutremură. Nu mai putea nega atracţia copleşitoare pe care o simţea faţă de acest bărbat. Nu voia decât să fie în braţele lui şi să-l sărute, dar în schimb, şopti:

— Atinge-mă, Beau.

Braţele lui o cuprinseră din spate. Gura lui i se apropie de ceafă, iar mâna îi coborî pe picior, ca să-i ridice cămaşa de noapte. Degetele i se mişcară între picioarele ei şi îi aşeză piciorul peste coapsa lui, apoi se eliberă de strânsoarea pantalonilor. Îl simţi între picioarele ei, fierbinte şi tare. Alunecă lent în ea, oferindu-le amândurora ce-şi doreau. Marianne închise ochii. Amândoi gemură. Trecuse atâta timp. Prea mult. Şi îl dorise în fiecare zi. Dorise asta.

De săptămâni întregi. Îi fusese dor de asta de săptămâni întregi. Dar până Beau nu o atinsese din nou, nu-şi dăduse seama cât de dor îi fusese.

— Dumnezeule, Marianne, nu ştii cât de mult te-am dorit, îi şopti el la ureche înainte să o penetreze din nou. Atât de mult. O altă penetrare. De atâta timp. A treia penetrare.

Marianne era pe altă lume. Mâna lui o atingea în continuare, iar degetul o freca în cercuri mici, care îi făceau şoldurile să i se arcuiască. În timpul ăsta, o săruta pe gât, iar sfârcurile ei o gâdilau cu fiecare penetrare.

— Termină în acelaşi timp cu mine, o rugă el.

Picioarele ei tremurară şi când, într-un final, atinse culmile extazului, îşi ascunse faţa în pernă, ca să nu fie prea gălăgioasă. Ca întotdeauna, Beau fu atent şi ieşi din ea, vărsându-şi sămânţa pe spatele ei, cu un geamăt zguduitor. Marianne îşi dorise tot ce se întâmplase, nu exista niciun dubiu în privinţa asta, dar acum, că se terminase, îşi dădu seama ce greşeală făcuseră. Aşteptă până când el se dădu jos din pat şi folosi un prosop ca să se şteargă, apoi spuse:

— Asta nu se mai poate întâmpla.

— De ce? Te doresc de săptămâni întregi, Marianne. Lucrul ăsta nu s-a schimbat niciodată.

— Şi eu te-am dorit la fel de mult, dar… Marianne îşi muşcă buza. Amândoi ştim că nu există niciun viitor între o servitoare şi un marchiz.

Capitolul 36

Dimineaţa următoare, Beau se trezi la răsărit. Se hotărâse deja că nu putea să petreacă ziua cu Marianne. Ziua anterioară, îi adusese cărţile din vinovăţie, iar azi era fericit că le avea cât timp el se ducea să vorbească din nou cu căpitanul. Căpitanul Jones era un prieten de-a lui şi de-al lui Worth şi ştia că avea un posibil trădător la bord. Jones şi

Beau făcuseră un plan ca Winfield să fie urmărit, dacă Beau şi Marianne aveau să fie separaţi cumva de el când vasul ajungea în Franţa.

Beau îşi tot repeta că lucrează şi trebuie să se concentreze la misiune şi de asta nu petrecuse timp în cabină cu Marianne. Însă adevărul era că tânăra avea dreptate. Nu ar fi trebuit să facă dragoste cu ea noaptea anterioară. Era nedrept pentru ea să prelungească totul. Ce avea femeia aia de îl înnebunea şi nu se putea opri din a o atinge şi a o dori?

Avea dreptate. Nu exista niciun viitor între un marchiz şi o servitoare, însă cu toate astea, oricât de nebunesc sau imposibil părea, Beau voia un viitor cu ea. Se gândise să o întrebe dacă voia să fie partenera lui la următoarea misiune. Făceau o echipă bună. Niciodată nu dorise să aibă un partener, dar o parteneră i-ar fi adus nişte avantaje. De exemplu, se puteau preface că sunt un cuplu căsătorit.

Dar căsătorie? Nu. Era exclus. Nici măcar nu ştia cine e. Chiar dacă îi ştia numele de familie, tânăra era doar fiica unui bărbat ai cărui fii au fost în armată.

Nu o putea face marchiza lui nici dacă voia şi, Dumnezeule… căsătoria nu fusese niciodată ceva la care să se gândească cu adevărat. Probabil într-o zi avea să fie nevoit să se căsătorească şi să facă un moştenitor, dar fusese atât de ataşat de munca lui, că nu avusese timp să se gândească ce fel de viaţă ar fi fost cea de bărbat căsătorit sau ce schimbări ar fi fost nevoit să facă.

Acum, cu Marianne, pentru prima oară începea să se gândească la asta. Şi, cu toate că fusese la un pas de moarte de mai multe ori, Beau nu fusese niciodată mai înspăimântat decât acum.

Când Beau se întoarse, după lăsarea întunericului, Marianne terminase sticla de brandy. Se pare că brandy-ul nu era atât de rău, când nu aveai altceva de băut. Tânăra petrecuse toată ziua citind şi având fantezii cu mâna lui Beau pe coapsa ei şi degetele lui, care o făceau să-i strige numele. Imagini cu ei doi făcând dragoste îi tot apăreau în minte, încetinind foarte mult cititul. Cu toate astea, reuşi să

citească destul de mult din *Raţiune şi simţire.* Îi plăcu. Unul dintre personaje avea numele ei.

Luară cina, apoi Marianne i se alătură în pat. Se aşeză lângă el. Picioarele i se legănau peste margine.

— Nu trebuie să vorbeşti cu căpitanul şi în seara asta, nu-i aşa?

Beau se încruntă.

— Nu, de ce?

— Pentru că vreau să mă asigur că nu ai unde să te duci înainte să te întreb din nou de ce nu bei.

Beau tresări.

— Deci ai observat că nu vorbesc despre asta? zise el, cu un râs amar.

— E destul de evident.

Beau îşi scoase ghetele şi se aşeză pe pat, cu spatele rezemat de perete. Marianne se duse lângă el.

— Nu are cum să fie atât de rău. Poţi să-mi spui.

Mâinile lor erau una lângă cealaltă, iar degetele li se atingeau. Beau expiră cu putere şi îşi aşeză braţul pe cap.

— Tatăl meu obişnuia să bea. Se opri pentru o clipă, privind în faţă. Excesiv.

Vasul se legănă, iar Marianne se sprijini de umărul lui Beau.

— Înţeleg, zise ea serioasă.

— Când eram mic, mi-am promis că nu o să beau niciodată.

— Sper că nu te-am făcut să te simţi incomod când am băut.

— În niciun caz. Majoritatea prietenilor mei beau. Worthington şi Kendall clar o fac.

— Tatăl tău era… furios când bea?

Beau îşi trecu mâna peste frunte.

— Foarte, dar majoritatea timpului, toată furia era îndreptată spre mama, nu spre mine.

— O, Beau, nu! Îl strânse instinctiv de mână, iar Beau îi răspunse la atingere.

— Nu-mi place să vorbesc despre asta.

— Înţeleg.

Beau privi din nou peretele.

— Îmi amintesc vânătăile ei. Urmele de pe încheieturi. Atunci nu am înţeles ce se întâmpla. Inspiră adânc. Dar pe măsură ce am crescut, i-am auzit certându-se. Mă duceam în camera ei şi încercam să-l opresc.

— Foarte curajos din partea ta. Câţi ani aveai?

— Şapte sau opt. Am avut şi eu câteva vânătăi, dar erau suportabile. Nu mă deranja să fiu rănit, dar nu suportam să ştiu că nu puteam să-l opresc să o rănească pe ea.

Îşi încordă maxilarul, iar furia îi străbătu ochii albaştri, ca un fulger într-o zi senină. Marianne îşi aşeză mâna pe umărul lui.

— Cred că a fost groaznic pentru tine.

— Da, până m-am făcut destul de mare cât să pot să ripostez. Când aveam 12 ani, tocmai mă întorsesem de la Eton şi eram destul de înalt să mă bat cu el. Dădu din cap lent. Era evident că îşi amintea foarte clar totul. I-am dat nemernicului un pumn în gură şi i-am spus că dacă mai pune mâna pe mama din nou, o să-l omor.

— E de înţeles. Asta l-a oprit?

Beau îşi frecă ceafa.

— Nu a mai atins-o de atunci.

— Asta e bine.

— A fost bine, până când… Inspiră din nou adânc. Tata m-a chemat când era pe patul de moarte. Am refuzat să merg.

— Of, Beau… nu te învinovăţesc.

— Mama mi-a spus că voia să-şi ceară scuze. A vrut să-şi ceară iertare. Nu i-am oferit ocazia asta.

Marianne dădu din cap.

— Nu poţi să te învinovăţeşti pentru alegerea ta.

— A fost cea mai mare greşeală pe care am făcut-o vreodată. Toată lumea merită iertare. Mama îl iertase, eu de ce n-am putut s-o fac?

— Ştiu ce vrei să spui. Ultima oară când l-am văzut pe Frederick, ne-am certat. Nu-i plăcea de bărbatul care mă curta. Nu credea că era o alegere bună pentru mine. De

atunci, în fiecare zi mi-am dorit să fi avut ocazia să-mi iau rămas-bun cu adevărat. Şi eu regret asta.

— Da, doar că eu ştiam că nu o să mai am o altă şansă. Am refuzat din cauza mândrie mele idioate.

— Mulţumesc că mi-ai spus asta, şopti ea. Sper că nu te deranjează dacă spun că motivul pentru care eşti un bărbat aşa bun e toată suferinţa prin care ai trecut în copilărie.

Beau încuviinţă.

— Da. Ei bine, faptul că tatăl meu bea e unul dintre motivele pentru care îi înţeleg pe bărbaţii ca domnul Broughton. Sunt capabili să facă orice ca să bea. Sunt sclavii sticlei.

— Ăsta e şi motivul pentru care eşti spion, nu-i aşa?

— Presupun că mereu am vrut să se facă dreptate.

Marianne îl strânse din nou de mână.

— Asta nu e o trăsătură rea. Beau. Deloc.

— Cred că e timpul să ne culcăm.

Beau se dădu jos din pat şi se întoarse cu spatele, în timp ce ea se schimbă în cămaşa de noapte. Apoi îşi dădu cămaşa jos. Stăteau întinşi în pat, unul lângă altul. Beau stinse felinarul.

— Marianne, chiar eşti servitoare? Accentul tău s-ar potrivi în saloanele elitei?

— În momentul de faţă, nu sunt servitoare, sunt spion. Dar nu sunt nici marchiză şi nici potrivită să fiu una, dacă asta întrebi.

* * *

Pe măsură ce se apropiau de Calais, Marianne îşi petrecu timpul prefăcându-se că citea, dar nu se gândea decât la faptul că relaţia lor avea să se termine. O întrebase dacă era cu adevărat servitoare. Nu fusese una, până când Lady Courtney o angajase, dar apoi fratele ei fusese ucis, ea îl întâlnise pe generalul Grimaldi şi fusese antrenată să devină spion. Fusese încurajată să accepte poziţia din casa lordului Copperpot din cauza suspiciunilor că bărbatul era

trădătorul de la Bidassoa. Adevărul era că nu mai ştia cine e. După moartea tatălui ei, mama ei fusese atât de afectată, că vorbise foarte rar. Un an mai târziu, murise. David şi Frederick erau amândoi plecaţi la război. Marianne nu avusese de ales, decât să-şi găsească un loc de muncă. Din fericire, Lady Courtney, prietena tatălui ei, îi oferise poziţia de însoţitoare, până când propria ei nepoată avea să fie disponibilă pentru asta. Marianne se concentrase pe un singur lucru de la moartea lui Frederick, astfel că nu-şi amintea planurile de dinainte să se întâmple asta. La un moment dat, îl întâlnise pe William, dar legătura lor se terminase repede. Bărbatul plecase înainte ca tânăra să aibă ocazia să viseze la o viaţă cu un soţ şi copii. Se resemnase cu gândul că avea să rămână servitoare, dar apoi primise veştile despre Frederick.

Sentimentele ei pentru William păleau în comparaţie cu ce simţise pentru Beau în ultimele săptămâni, iar asta o înspăimânta. Beau avea abilitatea să-i frângă inima. Dintr-un motiv anume, cu William, îşi spusese în mod stupid că iubirea lor, o iubire care nici nu exista din punctul lui de vedere, avea să fie îndeajuns ca să depăşească prejudecăţile societăţii, dacă se căsătorea cu cineva sub poziţia lui, aceea de cavaler.

Dar Marianne îşi dădu seama în scurt timp că nimic din toate astea nu fusese real şi nu avea să fie. William nu avusese de gând să se căsătorească cu ea, doar o folosise. Nu era demnă de un marchiz şi niciodată nu avea să fie. Iar timpul petrecut cu Beau se apropia de final. După ce îi arestau pe Winfield şi Albina, ea avea să se ducă să-l caute pe David, iar Beau avea să pornească în următoarea lui misiune. Va trebui să-l părăsească în scurt timp. Era ceva la care nu voia să se gândească.

*

În acea noapte, în pat, Beau o luă în braţe.

— Doar lasă-mă să te ţin în braţe, Marianne. E tot ce vreau să fac.

Tânăra îl lăsă, deoarece asta îşi dorea şi ea. Închise ochii şi se prefăcu că lucrurile stau altfel.

— Marianne, dacă am fi parteneri?

— Nu.

— De ce?

Tânăra expiră cu putere. Beau îi spusese ceva dificil şi dureros. Era corect să împărtăşească ceva la fel de dificil şi dureros cu el.

— Mi-e teamă că o să fiu rănită din nou. Ţi-am spus că nu eram o inocentă. Adevărul e că am fost sedusă de un bărbat care era membrul aristocraţiei.

— Ce? Cine? Cine te-a rănit?

Vocea lui era plină de furie.

— Numele lui e Sir William Godfrey.

— Ce s-a întâmplat?

Se rezemă în cot şi o privi în întuneric. O mângâie pe obraz.

— Mi-a spus că mă iubeşte. Mi-a spus că ar face orice ca să se căsătorească cu mine. Dar erau numai minciuni.

— Eu nu o să te mint, Marianne. Chiar dacă la început am folosit un nume fals, nu te-aş minţi niciodată cum a făcut-o el.

Marianne nu putu decât să încuviinţeze. Beau avea dreptate. Niciodată nu-i spusese că o iubeşte.

Capitolul 37

Când vasul andocă în Calais, după-amiaza următoare, Beau era pregătit. Îşi scosese pistolul din şifonier şi îl pusese în partea din spate a pantalonilor. El şi Marianne îşi făcuseră bagajele şi plecaseră înaintea celorlalţi călători.

Asta le oferea avantajul perfect ca să-i urmărească pe Winfield şi Albina. Beau şi Marianne se aflau în faţa unei taverne vizavi de docuri când cuplul coborî. Winfield şi Albina luară o birjă, iar Beau şi Marianne făcură acelaşi lucru la scurt timp.

— Urmăreşte birja aia, îi spuse Beau birjarului în franceză.

Marianne se uită pe geam în timp ce înaintau pe străzile din Calais. Se schimbase într-o rochie de un galben pal, cu talie înaltă. Era una dintre cele două pe care le avea şi care nu erau rochii de servitoare. Călătoreau de mai puţin de un sfert de oră când prima birjă începu să încetinească.

— Mergi înainte. După colţ, opreşte-te în faţa acelei clădiri, spuse Beau, în timp ce arătă spre un depozit mare de pe colţ. După ce birja lor se opri, Beau îi dădu birjarului o monedă. Aşteaptă aici.

Bărbatul se dădu jos şi se întoarse, ca s-o ajute şi pe Marianne, apoi o luară repede spre o latură a depozitului. Beau îşi lipi spatele de perete şi îşi întoarse capul, uitându-se după colţ, ca să vadă dacă Winfield şi Albina ieşiseră din birja lor.

— Acum ies, îi spuse lui Marianne.

Aceasta încuviinţă şi aşteptă ca Beau să-i facă semn să-l urmeze, apoi amândoi se îndreptară spre depozitul în care intraseră Winfield şi Albina.

Odată aflaţi înăuntru, paşii care se auzeau pe scările şubrede, în dreapta, le spuseră că Winfield şi Albina urcau treptele. Beau şi Marianne aşteptară până când paşii se opriră şi se deschise o uşă.

— Par să fi urcat trei etaje, zise Beau încet.

El şi Marianne urcară apoi scările.

La etajul al treilea, scările se opreau în faţa unui rând de uşi din lemn închis la culoare. Când se uită pe coridor, Beau văzu fusta Albinei dispărând în spatele uneia dintre acele uşi. Îi făcu din nou semn lui Marianne să-l urmeze şi se îndreptară în linişte spre uşă, lipindu-şi urechile de ea. Spre deosebire de uşile din lemn solid, din casa londoneză a lordului Copperpot, această uşă era şubredă, iar Beau putu să audă tot.

După un schimb de amabilităţi în franceză, Winfield spuse:

— Ai banii?

— Ai scrisoarea? se auzi vocea unui francez, într-o engleză cu un accent puternic.

— Da, e aici.

Urmară câteva momente de tăcere, iar Beau se gândi că francezul citea scrisoarea pe care o scrisese Albina. Într-un final, bărbatul spuse:

— Bine, totul pare în regulă.

— Unde sunt banii mei? întrebă Winfield nerăbdător.

— Nu ţin banii aici. Va trebui să vii mâine în tabăra de la Coulogne.

— La naiba! Mi-ai spus că o să ai banii.

— Îi am, dar trebuie să aştepţi până mâine.

— Bine. Unde e tabăra?

Francezul îi răspunse mai încet, iar Beau trebui să se concentreze ca să-l înţeleagă.

— La aproape 200 de metri nord-est de intersecţia dintre Coulogne Road şi Andrés Highway. Vino acolo. O să bem o sticlă de vin, *mon ami.* Vino după lăsarea întunericului. Să zicem pe la nouă?

— Am de ales? Până atunci, sper că o să înţelegi de ce o să păstrez scrisoarea.

Beau se îndepărtă de uşă şi-i făcu semn lui Marianne să-l urmeze în timp ce se întorcea spre scară. Auziseră destul, iar Winfield şi Albina mai mult ca sigur că aveau să iasă din cameră.

Beau şi Marianne abia avură timp să ajungă înapoi la scări când se deschise uşa. Cei doi coborâră în grabă până la următorul etaj. Ajunşi acolo, se ascunseră pe coridorul de la etajul doi şi aşteptară ca Winfield şi Albina să coboare.

— A fost cât pe ce, spuse Beau, după ce auzi uşa care dădea spre strada deschizându-se şi închizându-se.

— Da. Te gândeşti şi tu la ce mă gândesc?

După un schimb de priviri, Beau încuviinţă.

— Francezii îi întind o capcană baronului Winfield.

Capitolul 38

Beau şi Marianne aşteptară ca birja cu Winfield să se îndepărteze şi abia apoi ieşiră din depozit şi se grăbiră spre birja lor, care-i aştepta după colţ.

— Încotro? întrebă birjarul.

— Urmăreşte-i din nou, te rog, răspunse Beau.

De data asta, birja cu Winfield se îndreptă spre un hotel aflat aproape de doc. După ce Beau se convinse că Winfield avea să se cazeze acolo peste noapte, îl plăti pe birjar şi o ajută pe Marianne să coboare. Îşi luară valizele şi merseră pe străzile înguste, până găsiră un alt hotel, nu foarte departe. Se cazară ca domnul şi doamna Nicholas Baxter. Când intrară în cameră şi Marianne văzu că erau două paturi, nu unul, oftă. Nu ştia dacă se simţea uşurată sau regreta. Un lucru era sigur însă, între ei nu avea să mai fie atmosfera încărcată din nopţile petrecute pe vas.

— Am cerut două paturi, spuse Beau, ca şi cum îi citise gândurile.

— Mulţumesc, răspunse ea.

— Am comandat şi să ne trimită mâncare.

Mâncarea fu adusă la scurt timp. Mâncară în tăcere, apoi aşteptară ca servitorul să vină să ia resturile. După asta, Marianne îi ceru lui Beau să se întoarcă cu spatele, ca să se schimbe în cămaşa de noapte.

Când el se întoarse, tânăra se suise deja în patul cel mai apropiat de geam şi avea pătura trasă peste ea, ridicată până la bărbie.

— Sunt curioasă dacă Albina o să se ducă mâine-seară în tabără cu baronul Winfield? spuse Marianne, care încerca să se uite pe geam şi nu la Beau, care-şi scotea cămaşa.

Era evident că bărbatului nu-i păsa câtuşi de puţin dacă Marianne se uita la el, iar pieptul lui merita văzut.

— Dacă ştie ce e bine pentru ea, nu o s-o facă, dar va trebui să aşteptăm şi să vedem, răspunse Beau, în timp ce-şi dădu ghetele jos ca să se urce în celălalt pat. Par să se bucure unul de compania celuilalt.

Marianne dădu din cap.

— Nu-mi dau seama unde îi e mintea baronului Winfield, să-şi părăsească soţia şi fiicele aşa. Mi se pare că planul lui e să rămână aici cu Albina după ce primeşte banii.

— E evident că e controlat de bani. Am mai văzut situaţii d-astea. E o boală gravă.

— Mâine-seară nu ar trebui să luăm o birjă.

— De acord, ar fi mult prea evident. O să ies mâine şi o să caut un cal. O să mergem amândoi pe el.

Marianne încuviinţă. Beau stinse lumânarea care se afla pe noptiera dintre paturile lor şi întunericul copleşi camera. Marianne se întoarse cu faţa spre fereastră. Nu ştia de ce, dar o cuprinsese melancolia. Închise ochii, sperând să adoarmă cât mai repede posibil. Ar fi trebuit să fie fericită că erau atât de aproape să-i aresteze pe cei responsabili pentru moartea lui Frederick, dar fiecare moment care trecea era un pas mai aproape de momentul în care nu-l va mai vedea pe Beau.

La aceeaşi oră, seara următoare, era posibil să fie amândoi în pericol sau misiunea lor putea fi gata, dar, într-un fel sau altul, perioada ei petrecută alături de Beau se apropia de final.

*

— Ce porţi? o întrebă Beau pe Marianne seara următoare, în timp ce o privea, după ce tânăra îi spusese că se schimbase.

— Cămaşă şi pantaloni, bineînţeles, răspunse Marianne râzând, în timp ce-şi făcea o coadă împletită, pe care o înfăşură în jurul capului şi o acoperi cu o pălărie închisă la culoare.

— Habar n-aveam că aveai o cămaşă şi pantaloni în valiza aia, zise Beau, care făcuse ochii mari. Se pare că eşti plină de surprize, agent M.

— Nu pot să intru în tabăra francezilor în rochie. Ce spui? Arăt convingătoare ca băiat?

— Deloc, răspunse Beau. Eşti foarte frumoasă.

Marianne încercă să nu roşească.

— Ei bine, pot să te asigur că atunci când port asta, nimeni nu bănuieşte că sunt femeie.

— Păcat. Ce ai făcut cu...? se opri şi făcu semne, nedorind să spună cuvântul „sâni” cu voce tare.

Marianne râse din nou.

— I-am înfăşurat cu o pânză, zise ea în timp ce ridică din umeri.

— Mare păcat, spuse Beau, care oftă şi dădu din cap.

— Permite-mi să-ţi reamintesc că avem o misiune foarte importantă în seara asta.

Îşi încrucişă braţele la piept şi îşi arcui sprâncenele.

— Da, ştiu. Hai să mergem. E aproape opt.

Beau deschise uşa camerei şi o ţinu aşa pentru Marianne.

— Ai grijă, nu mă mai trata ca pe o femeie când suntem în public. Sunt un băiat. Numele meu e John Smith.

— Excelent nume, răspunse Beau, care o urmă pe uşă. Sunt sigur că ţi-a luat o grămadă ca să-l inventezi.

Odată aflaţi afară, se duseră la magazinele care se aflau în faţa hotelului unde stătea Winfield. Se amestecară în mulţime şi se tot plimbară pe stradă.

Când apăru Winfield, Beau îi atrase atenţia lui Marianne cu un simplu fluierat. Tânăra se întoarse şi se uită la intrarea hotelului. Se părea că Albinei nu-i plăcea ideea să fie lăsată singură, deoarece servitoarea se afla alături de baron, îmbrăcată într-o rochie roz. Peste câteva clipe, o birjă se opri în faţa lor, iar Winfield o ajută pe Albina să urce înăuntru, apoi o urmă.

Beau legase calul pe care-l luase mai devreme de un stâlp, vizavi de hotel. În clipa în care birja cu Winfield şi Albina plecă, Beau şi Marianne o luară repede spre cal.

Beau încalecă primul, apoi se aplecă, pentru a o trage pe Marianne în spatele lui. Cei doi urmăriră birja într-un ritm relaxat. Din fericire, drumul spre Andrés Highway avea copaci pe margini, astfel reuşiră să urmărească birja de la o distanţă sigură, fără să fie văzuţi. Drumul dură aproape o oră, timp în care Marianne încercă să se concentreze

asupra pericolului spre care se îndreptau, fără doar şi poate, şi nu pe senzaţia abdomenului lucrat al lui Beau sub degetele ei. Baronul Winfield nu avea experienţă cu francezii, dar Marianne auzise destule poveşti în timpul antrenamentelor cu generalul Grimaldi cât să ştie că aceştia rareori îşi ţineau promisiunile făcute trădătorilor pe care-i păcăleau să-i ajute. Faptul că francezul de la depozit refuzase să-l plătească pe Winfield la livrare era, într-adevăr, un semn. Iar Winfield, dacă nu era un naiv complet, era probabil foarte agitat din cauza întâlnirii din acea seară.

Marianne şi Beau vorbiseră despre asta. Beau îi reamintise varietatea semnalelor cu mâna pe care aveau să le folosească dacă erau prinşi sau dacă unul dintre ei era în pericol sau vedea sau simţea ceva în neregulă. De fapt, după ce Beau legase calul, vorbiseră cea mai mare parte a după-amiezii, ca să fie pregătiţi pentru orice scenariu. Scopul lor era să obţină scrisoarea, dacă acest lucru era posibil. Dacă nu, trebuiau să afle cât mai multe despre înţelegerea lui Winfield cu francezii şi orice altceva ce putea fi folosit de către Ministerul de Interne.

O oră mai târziu, birja lui Winfield se opri într-un final la intersecţia dintre Coulogne Road şi Andrés Highway. Marianne şi Beau aşteptară printre copaci, la câteva sute metri depărtare, până când baronul şi menajera se îndreptară spre zona de nord-est a intersecţiei. Marianne şi Beau aşteptară ca cei doi să dispară în pădure înainte să-şi lege calul de un copac din apropiere. Apoi, îi urmăriră. Birja cu care cei doi veniseră aştepta în intersecţie, aşa că Marianne şi Beau fură forţaţi să stea la adăpostul pomilor, departe de birjar, în timp ce-i urmăreau pe Winfield şi Albina spre tabăra franceză.

Noaptea era tăcută şi senină, slavă Cerului, iar adrenalina îi curgea prin vene lui Marianne şi ţinea frigul la distanţă, în timp ce vântul de la mijlocul lunii octombrie legăna frunzele tomnatice.

Într-un final, se apropiară de o poiană, iar Beau, care era primul, îi făcu semn lui Marianne să stea în spate. Bărbatul se aplecă, iar ea îl imită.

La câţiva metri în faţa lor, Winfield şi Albina erau ascunşi printre copacii de la marginea poienei. Era clar că încercau să decidă care era cel mai bun mod de a intra în tabără.

— Vreau să vin cu tine, dragul meu, spuse Albina pe un ton destul de ascuţit cât Marianne s-o audă.

— Afurisitul ăla o să pună toată tabăra peste noi, şopti Beau, printre dinţii încleştaţi.

Marianne doar încuviinţă, uitându-se în continuare la cuplu. Aparent, Winfield îşi convinse amanta să vorbească mai încet şi să-l urmeze, deoarece la scurt timp după, cei doi ieşiră dintre copaci şi se îndreptară spre tabăra franceză. Aceasta nu era atât de mare pe cât de aşteptase Marianne. Erau poate o duzină de corturi, organizate în trei rânduri de câte trei. Mai mulţi cai şi o trăsură erau legate de copaci în dreapta corturilor, aproape de marginea pădurii. Fumul care se ridica dintr-un capăt al taberei arăta că soldaţii făcuseră un foc acolo, iar cântecele şi voioşia îi spuneau că băuseră deja. Marianne şi Beau îi priviră pe Winfield şi Albina dispărând după primul şir de corturi de la marginea taberei.

— Să mergem după ei? întrebă Marianne, care se uita în stânga şi-n dreapta.

— Nu, hai să rămânem mai în spate şi să vedem ce se întâmplă. Dacă nu mă înşel, baronul urmează ori să fie împuşcat, ori să fie luat prizonier.

Cei doi aşteptară în tăcere, pentru cel puţin un sfert de oră, după care ţipătul unei femei îi zdruncină din poziţiile lor rigide de printre copaci.

— Albina? şopti Marianne.

— Pot pune pariu că da, blestemă Beau. Să mergem.

Cei doi se ridicară, însă în loc să o ia la stânga, cum făcuseră Winfield şi Albina, Beau o luă la dreapta. Nu se aventurară în afara copacilor până nu ajunseră în locul cel mai apropiat de cai. Apoi Beau fugi şi se ascunse în spatele unei trăsuri.

Marianne îl urmă, imitându-i acţiunile, şi cei doi se apropiară de corturi, ascunzându-se în spatele cailor, până

când ajunseră la cel mai îndepărtat cort din dreapta. Beau îi făcu semn lui Marianne să nu spună nimic şi îşi lipi urechea de cort, ca să asculte.

După ce-şi dădu seama că nu era nimeni înăuntru, dădu materialul la o parte.

Repetară acelaşi lucru la următoarele două corturi, Marianne transpirând mai mult de fiecare dată.

Când ajunseră la al patrulea cort, Beau îi făcu semn că cel puţin o persoană părea să fie înăuntru. Apoi, îi făcu semn să se dea în spate. Tânăra se retrase spre ultimul cort gol şi privi cum Beau asculta cu urechea lipită de cort, apoi se îndepărtă destul cât să vadă înăuntru, fără să fie văzut. Apoi, se retrase spre Marianne.

— Cine e? întrebă Marianne.

Beau avea o expresie sumbră pe faţă.

— Se pare că sunt doi prizonieri. Poartă uniforme britanice.

Marianne rămase fără aer.

— Trebuie să mă duc să verific. E posibil să fie David.

— Bine. Du-te, dar apoi să te întorci şi rămâi aici. Eu o să mă duc puţin mai departe, să văd dacă pot să aflu ce s-a întâmplat cu Winfield şi Albina.

Marianne şi Beau se priviră.

— Ai grijă, Beau.

— Şi tu.

Bărbatul dispăru, iar Marianne inspiră adânc şi îşi adună curaj să se ducă în cortul prizonierilor. Ştia că erau şanse mici ca unul dintre prizonieri să fie David, dar măcar existau. Se îndreptă în tăcere spre cort şi inspiră adânc înainte să dea la o parte perdeaua cortului. Mirosul dinăuntru o făcu să vrea să-şi acopere nasul cu mâna. Soldaţii stăteau pe jos, în mijlocul cortului, cu spatele la ea şi mâinile legate. Tânăra aproape scânci când realiză cât de murdare şi distruse erau uniformele lor.

Lăsă perdeaua jos din nou şi ocoli cortul, spre partea de unde putea să le vadă feţele. Nu avea niciun rost să îi alerteze cu prezenţa lor, până când nu era nevoită.

Nerăbdătoare, dădu perdeaua la o parte doar un pic,

destul cât să vadă feţele murdare şi însângerate ale celor doi soldaţi. Niciunul nu era David. Îşi plecă privirea. Până în acel moment, nu-şi dăduse seama că tot corpul îi tremura. Se forţă din nou să inspire adânc. Prima ei reacţie fusese uşurare, dar acum realiză cât de mult îşi dorise ca unul dintre bărbaţi să fie fratele ei. Cu toate astea, nu avea de gând să-l aştepte pe Beau să se întoarcă. Se strecură în cort şi le făcu semn celor doi bărbaţi să nu spună nimic, în timp ce scoase în grabă căluşul de la gura unuia dintre ei.

— Cine eşti? întrebă bărbatul.

— Îndeajuns să spun că sunt din Anglia, răspunse ea. Cum te cheamă?

— Sunt Martin Bigsley-Brown, răspunse soldatul.

— Şi care sunt rangul tău şi unitatea?

— Sunt caporal la Divizia 9.

— Infanteria nouă? Aţi avut baza în Paris?

— Da.

— Fratele meu e căpitanul Diviziei 9. Căpitanul David Ellsworth. Îl cunoşti?

Soldatul făcu ochii mari.

— Da. A fost capturat odată cu noi.

Marianne simţi un nod în piept.

— Ştii dacă e aici?

— Nu ştiu… Nu ştiu decât…

Bărbatul îşi coborî privirea.

— Ce e? Trebuie să-mi spui.

Nu voia decât să-l apuce de umeri şi să-l zdruncine.

— Când am ajuns, au omorât soldaţi.

Tânăra îşi încordă maxilarul şi încuviinţă.

— Dacă ar fi în viaţă, s-ar afla într-unul dintre corturi?

Soldatul ridică din umeri.

— Mă gândesc că e posibil.

Marianne se duse repede în spatele primului soldat şi începu să-i dezlege funia de la mâini.

— Mulţumesc pentru ajutor. O să slăbesc strânsoarea, dar nu o s-o îndepărtez. Dacă putem, o să ne întoarcem după voi. Dacă nu, vreau măcar să aveţi şansa să luptaţi. Dar staţi aici şi nu ne încurcaţi, decât dacă decideţi să

alergaţi spre pădure, cam la 20 de metri în dreapta acestui cort.

Soldatul încuviinţă, iar Marianne se îndreptă spre celălalt prizonier. Îi slăbi şi lui funia, apoi se ridică.

— Să nu faceţi gălăgie, îi avertiză, apoi dădu perdeaua la o parte şi se uită afară, ca să se asigure că nu e nimeni acolo.

Acum că ştia că e posibil ca fratele ei să fie acolo, avea de gând să-l caute înainte să se întâlnească cu Beau. Se îndreptă spre următorul cort şi trase cu urechea cam un minut înainte să se uite înăuntru. Era gol. Cortul de după acesta era şi mai aproape de locul de unde se auzeau muzica şi râsetele. După ţipătul de mai devreme, muzica şi râsetele se reluară şi continuară. Marianne nu putea decât să spere că toţi ocupanţii corturilor erau prea preocupaţi să bea şi să cânte în jurul focului. Şi în al treilea cort era tăcere, dar când trase perdeaua puţin, văzu un alt soldat britanic. Doar unul, care stătea în centru, cu mâinile legate la spate şi căluş la gură. Stătea cu faţa spre ea, dar capul îi era înclinat într-o parte, ca şi cum dormea, iar părul îi cădea peste faţă.

Bărbatul purta uniforma unui ofiţer. Inima lui Marianne începu să bată cu putere. Bărbatul avea ceva familiar, care o lăsă fără aer. Oare îi era doar teamă şi era disperată, sau bărbatul ăsta chiar putea să fie David? Tânăra intră în cort şi se forţă să se apropie de el în linişte. Se aplecă în faţa lui şi încercă să-l trezească cât mai delicat posibil, ca să nu-l sperie. Soldatul se trezi aproape imediat, iar un amestec de furie şi surprindere licări în ochii lui înainte ca Marianne să-şi dea seama că… era David. Era fratele ei!

— Totul e în regulă, îi zise ea repede, ridicându-şi un deget la buze. Sunt eu, Marianne.

Furia din ochii lui se transformă rapid în şoc, apoi în ceva care semăna cu durerea. Marianne se duse în spatele lui, ca să-i desfacă căluşul şi funia de la încheieturi. În clipa în care bărbatul fu liber, îşi frecă încheieturile şi se întoarse să o ia în braţe.

— Mari, spuse el, cu o voce atât de aspră, că era aproape incoerent.

— Ai nevoie de apă, nu-i aşa?

Tânăra încercă să-şi controleze lacrimile. Ultimul lucru de care avea nevoie David în acel moment erau lacrimi. Bărbatul continuă să o îmbrăţişeze şi încuviinţă, apoi tânăra se retrase din braţele lui ca să se ducă la masa mică de la capătul cortului. Nu se mulţumi cu un pahar. Luă toată carafa şi se îndreptă spre fratele ei, care se chinuia să se ridice în picioare. Îl ajută, iar David se ridică şi îi luă carafa din mână. O duse la gură şi bău cu înghiţituri mari, apoi se şterse cu mâna, respirând sacadat.

— Mulţumesc, zise el. Mari, ce cauţi aici?

— Nu avem timp. Sunt aici cu un agent de la Ministerul de Interne. L-am urmărit pe trădătorul din Bidassoa şi cred că acesta tocmai a fost prins de francezi. Vreau să te ascunzi în pădure, cât timp mă duc să-l caut pe partenerul meu.

— Pe naiba! spuse David, cu un amestec de furie şi hotărâre în ochii lui albaştri. Vin cu tine.

Marianne dădu din cap, dar nu avea niciun rost să se certe cu David când acesta se hotărâse să facă ceva. Doar ar fi irosit timp.

— Atunci bine. Căutăm un bărbat blond şi înalt, îmbrăcat ca mine.

David încuviinţă.

— Dacă nu e îmbrăcat ca un soldat francez, o să fie uşor de văzut. David insistă să iasă primul din cort. Marianne îşi dădu ochii peste cap şi îl lăsă să creadă că făcea ceva curajos şi nobil, dar după ce ieşiră din cort, arătă spre zona de unde se auzeau muzică şi râsete.

— Eu cred că trădătorul şi prietena lui sunt acolo. Vino după mine, zise ea, în timp ce i-o luă în faţă fratelui ei.

Cei doi se îndreptară spre cortul aflat în capătul cel mai îndepărtat din dreapta, aproape de copaci, şi apoi traversară un spaţiu deschis ca să se ascundă în spatele unor ramuri groase şi joase. Marianne nu putea decât să spere că, datorită întunericului, nu-i văzuse nimeni.

Se aplecă şi îi făcu semn fratelui ei să facă la fel. În jurul focului se adunase un grup mic de soldaţi francezi. Aceştia se plimbau în jurul lui şi cântau un cântec în limba lor. Îi privi, apoi unul dintre francezi, care era evident beat, se împiedică. Când căzu, rupse formaţia, iar Marianne văzu până în centrul cercului, unde baronul Winfield şi Albina erau legaţi de un stâlp. Tânăra îşi înăbuşi un scâncet. Focul era împrăştiat în cerc în jurul lor, dar se apropia din ce în ce mai mult de ei. Erau arşi de vii.

— Ce e? şopti David.

— Baronul Winfield şi prietena lui se află în centrul cercului. David îşi mută privirea în acea direcţie.

— Ai dreptate. El e trădătorul?

— Da.

Marianne încuviinţă şi se uită din nou la cei doi prizonieri. Ambii plângeau.

— La naiba! Deşi nu m-ar deranja să-i văd corpul separat de cap în Anglia, nu aş dori soarta asta nimănui, spuse David, dând din cap dezgustat.

— Nici eu.

— Nici eu, se auzi vocea lui Beau din spatele unui copac din apropiere.

David se întoarse cu pumnii ridicaţi, pregătit de luptă.

— E în regulă, David. E partenerul meu de la Ministerul de Interne, Beau... adică lordul Bellingham, spuse Marianne, care-şi aşeză mâna pe pumnii fratelui ei. Se întoarse apoi spre Beau şi-i aruncă o privire prin care-l condamna.

— Aproape am leşinat de frică.

Beau ieşi din spatele copacului, cu un zâmbet pe faţă.

— Mă bucur să aflu că nu m-ai auzit apropiindu-mă. Se întoarse apoi spre David. Bănuiesc că el e fratele tău.

David se plecă în faţa lui Beau.

— Excelenţă.

— Nu e cazul de asta, căpitane, răspunse Beau. Îţi mulţumesc pentru serviciul în cinstea Coroanei.

— Ce o să facem în legătură cu Winfield şi Albina? întrebă Marianne. Aveau timp pentru explicaţii între fratele

ei şi Beau. Spera.

Beau scoase un ceas din buzunar, la care se uită, după care îl băgă la loc.

— Nu-ţi face griji. Doar Grim nu ne lăsa aici singuri. Întăririle trebuie să apară. De dragul lui Winfield, sper să ajungă la timp.

Marianne se încruntă.

— Ce? Ce ştie Grim?

Beau se ridică.

— De dimineaţă am trimis o scrisoare către vasul lui Worthington. E ceva despre care eu şi căpitanul Jones am vorbit pe drum. În scrisoare, i-am informat pe agenţii de la Ministerul de Interne, cei care lucrează în Calais, să se întâlnească cu noi aici la nouă şi jumătate.

Marianne îşi puse mâinile în şold.

— Nu aveai de gând să-mi spui şi mie?

— Ba da, bineînţeles că da. Doar îţi spun acum, nu? răspunse Beau, cu un zâmbet lipsit de remuşcări pe faţă.

David, care se uitase la cercul de foc, spuse:

— Nu aş vrea să stric distracţia, dar nu avem timp de certuri. Care e planul?

Un zgomot îndepărtat ajunse la urechile lui Marianne, iar Beau răspunse cu un sunet asemănător.

— Sunt aici, spuse Beau. Lord Harbury, eşti aici? întrebă el înspre copaci.

Un copac se mişcă şi un bărbat înalt îşi făcu apariţia.

— Da.

— Excelent. Vrei să ne spui care e planul?

— Estimăm că sunt maxim două duzini de francezi aici. Bănuim că tabăra asta a fost inventată ca farsă, ca să-l atragă pe Winfield aici. Avem peste 50 de oameni ascunşi în aceste păduri. Când o să dau semnalul, o să alergăm spre cerc. Scopul e să îi salvăm pe baronul Winfield şi pe partenera sa. Avem nevoie de ei să ne spună ce conţine scrisoarea.

Beau încuviinţă şi îşi scoase pistolul din partea din spate a pantalonilor.

— Nu am pistol, spuse David frustrat.

— Stai aici, îi zise Marianne fratelui ei.

— Şi tu stai aici, îi zise Beau lui Marianne. Nici tu nu ai pistol.

— Pe naiba nu am, răspunse Marianne, care scoase un pistol mic din gheată. Nu eşti singurul cu secrete.

Îi zâmbi lui Beau, apoi lordul Harbury ridică mâna şi scoase un sunet mai tare, diferit de cel de mai devreme. În acel moment, copacii se treziră la viaţă. O armată de bărbaţi dădu năvală cu pistoalele scoase şi îi înconjură pe francezi, care erau beţi şi majoritatea neînarmaţi. Se auziră câteva focuri de armă, iar Marianne îl văzu pe Beau alergând printre bărbaţii din cerc. O dezlegă pe Albina şi o aruncă peste umăr. Un alt spion britanic îl luă pe Winfield, şi grupul mic, inclusiv lordul Harbury, se grăbi înapoi printre copaci.

Continuară să se audă ţipete, focuri de armă şi zgomote puternice în poiana de lângă foc, în timp ce lordul Harbury, Beau, Marianne şi David intrară în cel mai apropiat cort, trăgându-i pe cei doi trădători după ei. Două dintre ajutoarele lordului Harbury li se alăturară. David le aduse apă lui Winfield şi Albinei, în timp ce aceştia îşi ştergeau feţele pătate şi tuşeau.

— Ne-aţi salvat, strigă Winfield, când reuşi să vorbească. Aproape am murit.

— Să nu ai impresia că am vrut să vă salvăm, zise lordul Harbury, vocea lui fiind plină de dezgust. Am ordinele mele, iar acestea includ să te dau înapoi francezilor dacă nu ne spui ce ai făcut pentru ei.

Albina era pe punctul să facă o criză. David şi Marianne o duseră într-o parte şi o aşezară pe o grămadă de pături din colţ, dându-i mai multă apă, în timp ce baronul Winfield îi privea pe toţi cu atenţie.

— Nu o să mă duceţi înapoi în Anglia? Pentru proces? întrebă baronul.

— O s-o facem dacă ne spui ce vrem să ştim. Altfel, e posibil să raportăm că nu am ajuns la timp ca să te salvăm. Crede-mă, nimeni nu o să fie trist, răspunse Harbury.

Winfield se opri din tuşit şi îşi frecă faţa şi ochii cu

prosopul pe care i-l dăduse Beau.

— Bellingham, ar fi trebuit să mă gândesc că o să fii aici.

— Taci, zise Beau. Spune-ne ce scria în scrisoare.

— Ce scrisoare?

Winfield îl privi inocent.

— Scrisoarea pe care Albina a scris-o în casa lordului Copperpot, răspunse Beau printre dinţii încleştaţi.

Nu avea chef de jocuri. Baronul Winfield păli.

— De unde ştii despre…?

— Hai să-l ducem înapoi la foc, zise Beau, apucându-l pe Winfield de braţ.

— Nu! Nu! strigă Winfield şi aproape se prăbuşi. O să-ţi spun ce vrei să ştii. O să-ţi spun tot.

— Bun, începe, mormăi Beau.

Albina scâncea în tăcere în colţ, în timp ce Winfield îşi începu povestea.

— Mi-au promis bani. Mulţi. 50.000 de lire! spuse Winfield.

Beau dădu din cap.

— Prima ta greşeală a fost că i-ai crezut. Probabil nici nu au 50.000 de lire.

— Mi-au dat banii prima oară, răspunse Winfield, care îşi aranjă haina, ca şi cum fusese ofensat că i se spusese cât de prost a fost.

— Prima oară? Beau se încruntă. Adică atunci când ai pus-o pe Albina să scrie scrisoarea de la Bidassoa?

— Da.

— Mi-ai promis că nimeni nu o să afle niciodată! se plânse Albina. Mi-ai promis că o să fim fericiţi, bogaţi şi în siguranţă!

— Îmi pare rău, draga mea, dar e prea târziu, răspunse Winfield, în timp ce lacrimi îi curgeau pe obraji.

— Luaţi-o de aici, ordonă Beau.

David o ridică pe Albina în picioare mai delicat decât merita şi ieşi repede din cort cu ea.

— Continuă, îi ordonă Beau lui Winfield.

Baronul îşi şterse lacrimile de la ochi.

— A doua scrisoare a fost un fals. Au vrut să arate ca prima, ca s-o folosească să-i deruteze pe britanici în privinţa unui raid de la Calais de luna viitoare.

Harbury îl fixă cu privirea pe baron.

— Ce vrei să spui?

Winfield avu iar o criză de tuşit. Când reuşi să vorbească din nou, vocea lui era joasă.

— Urmau să se asigure că un mesager cu scrisoarea era prins. Asta avea să-i facă pe britanici să creadă că raidul va avea loc la Sangatte, nu la Calais.

— Şi în acest timp, aveau să se strângă la Calais?

— Da. Ştiau că erau mulţi agenţi britanici ascunşi în Calais.

— Unde e scrisoarea asta? întrebă lordul Harbury.

— În buzunarul hainei generalului Christophe. I-am dat-o înainte să ne lege şi să ne pună la foc.

— A doua ta greşeală a fost că ai venit aici, zise Beau şi dădu din cap din nou. Niciodată nu au avut de gând să-ţi dea vreun sfanţ.

Singurul răspuns al baronului Winfield fu un zgomot trist. Lordul Harbury îi dădu un ordin unuia din ajutoarele care se afla lângă el.

— Adu-l pe generalul Christophe la mine.

Bărbatul plecă, iar Beau, lordul Harbury şi Marianne rămaseră cu Winfield.

— Habar n-ai cât de mult vreau să-ţi dau una-n gură acum, Winfield, spuse Beau, printre dinţii încleştaţi. Poate chiar o să-i las pe domnul John Smith de aici şi pe fratele lui, soldatul care a luat-o pe Albina, să o facă. Merită asta mai mult decât mine. Până la urmă, pe fratele lor l-ai ucis la Bidassoa.

— Nu am ucis pe nimeni! insistă baronul Winfield, cu teamă în glas. Marianne se ridică în faţa lui, cu braţele încrucişate la piept şi şapca trasă jos.

— Ba da, nemernicule. Soldatul care ducea scrisoarea britanicilor a fost împuşcat şi, într-un final, a murit din cauza rănilor. Era fratele meu, soldatul Frederick Ellsworth. Şi era un patriot şi un bărbat mai bun decât ai putea să fii

tu vreodată.

Baronul se înroşi vizibil.

— Presupun că moartea e inevitabilă în război.

Ochii lui Marianne scăpărară, plini de furie, şi într-o fracţiune de secundă, îl lovi pe baronul Winfield între picioare. Acesta gemu şi căzu pe jos, scâncind din cauza durerii şi ţinându-se de zona inghinală.

— Frederick m-a învăţat asta, spuse Marianne, zâmbindu-i lui Beau.

Cei trei bărbaţi îl compătimiră pe Winfield.

— Bine lucrat, Smith, spuse lordul Harbury cu un zâmbet pe faţă.

Câteva minute mai târziu, ajutorul se întoarse cu unul dintre ofiţerii francezi.

— E aşa cum a spus baronul Winfield, milord. Asta era în buzunarul hainei lui, zise ajutorul, în timp ce-i dădu lordului Harbury o bucată de hârtie.

Acesta o desfăcu şi o citi. Îi făcu semn lui Beau, apoi îi dădu scrisoarea. Marianne o citi şi ea, peste umărul lui Beau. Se pare că baronul Winfield spusese adevărul. Scrisoarea indica exact ce spusese.

— De ce nu ai scris chiar tu asta? întrebă Beau. De ce ai pus-o pe servitoare s-o facă?

— Sunt un membru foarte respectat al societăţii, se plânse baronul Winfield. În plus, eu şi Cunningham n-am vrut ca numele să ne fie asociate cu asta. Cine ar suspecta-o tocmai pe Albina?

— Deci lordul Cunningham a fost cel care ţi-a spus informaţiile de la comitetul special? întrebă Marianne.

— O, credeam că ştiţi deja asta.

Harbury dădu din cap.

— Mi-e scârbă de tine, Winfield.

Beau se duse între francez şi baron, ca să-l ajute pe Winfield să se ridice.

— Ai noroc, baroane Winfield. Povestea ta pare să fie adevărată.

— Bineînţeles că e, mormăi Winfield, care încă mai stătea puţin aplecat din cauza durerii. Nu am vrut decât

banii. Niciodată nu am vrut să fie cineva rănit.

— Cu atât mai puţin tu, aşa e? întrebă Beau, care încă se uita la Winfield.

Ofiţerul francez, care stătuse acolo în tăcere, profită de ocazie ca să-l scuipe pe Beau, însă acesta se feri la timp, iar scuipatul ateriză pe buza de sus a lui Winfield.

— Ai o ţintă excelentă, îi spuse Beau francezului, care îl privea încruntat.

Un alt spion intră în cort.

— Lord Harbury, am securizat zona. Toţi francezii sunt legaţi şi duşi spre trăsuri ca prizonieri.

— Aţi făcut o treabă bună, spuse lordul Harbury, care făcu semn spre Christophe şi Winfield. Du-i şi pe ei doi la trăsuri. Şi ei sunt prizonieri de război.

Ajutoarele îi scoaseră pe cei doi prizonieri din cort, iar lordul Harbury se întoarse spre Beau şi Marianne.

— Putem să te ducem înapoi la Calais, Lord Bellingham?

— Nu, răspunse Beau. Am venit călare. O să te urmăm. Dar te rog, asigură-te că şi căpitanul Ellsworth o să fie luat cu tine. Şi vezi că mai sunt cel puţin doi prizonieri britanici ţinuţi acolo.

Lordul Harbury încuviinţă.

— O să-mi pun oamenii să caute în fiecare cort înainte să mergem. Ne vedem la intersecţie, spuse el, apoi ieşi din cort.

Beau expiră cu putere. El şi Marianne erau singuri.

— Nu ar fi putut să iasă mai bine nici dacă plănuiam, spuse el.

— De acord, răspunse Marianne.

— Hai să ne întoarcem la hotel. O să mă văd cu lordul Harbury de dimineaţă, ca să vorbim despre planurile de întoarcere în Anglia.

Beau întinse mâna spre ea.

— Nu o să plec cu tine, spuse Marianne.

— Ce?

— O să mă întorc la Calais, dar o să merg într-una dintre trăsuri, cu David.

Beau se încruntă.

— De ce?

Marianne se întoarse într-o parte şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Asta e. Pentru asta am tot lucrat. L-am găsit pe trădător, iar eu mi-am găsit fratele. O să mă întorc în Anglia, dar…

Beau îşi încorda maxilarul.

— Dar ce?

— Dar eu şi David ne putem întoarce pe alt vas. Cât despre noi doi… Cred că e mai bine dacă mergem pe drumuri separate… cât mai repede posibil.

Beau îşi muşcă obrazul în interior atât de tare, că simţi gust de sânge.

— Asta vrei cu adevărat?

Marianne se întoarse cu spatele spre ieşire.

— Da. La revedere, Lord Bellingham.

Capitolul 39

Casa contelui Kendall, Londra, începutul lunii noiembrie, 1814

Beau se uită la sticla cu brandy care se afla aproape de el, pe biroul din camera de studiu a lui Kendall. Prietenul lui stătea pe scaunul din spatele biroului, în timp ce Worth se afla lângă Beau, pe celălalt scaun mare. Trecuseră mai bine de două săptămâni de când Beau se întorsese din Franţa, dar era prima oară când cei trei prieteni erau împreună.

— Te tot uiţi la brandy, Bell. Nu-mi spune că vrei să bei.

Kendall îl privi cu suspiciune. Beau dădu din cap şi se uită la Kendall.

— Nu, bineînţeles că nu. Ce spuneam?

— Tocmai ţi-am zis că Legea de Angajare a fost

respinsă, chiar şi fără votul tău, şi tu terminai povestea despre cum tu, împreună cu o servitoare pe nume Marianne Notley, l-aţi prins pe baronul Winfield, spuse Worth.

Totul părea că se petrecuse în urmă cu foarte mult timp. În acea perioadă, Beau se întorsese înapoi în Anglia, se asigurase că Winfield şi Albina fuseseră condamnaţi pentru infracţiunile lor şi se întâlnise des cu generalul Grimaldi, ca să discute despre misiune, inclusiv unde greşiseră şi cum triumfaseră într-un final. Niciodată nu ar fi dat de capăt cazului dacă n-ar fi fost Marianne, iar Beau se asigură că generalul ştia asta. Însă în toate discuţiile lor, Beau se abţinu să-l întrebe pe Grimaldi unde e Marianne. Voia să afle cu disperare, dar nu simţea că e dreptul lui. Iar afurisitul de Grimaldi nu se sinchisise să-i spună.

— Asta a fost, continuă Beau. În dimineaţa de după raidul asupra taberei franceze, eu şi Marianne am navigat înapoi în Anglia, cu Winfield şi Albina ca prizonieri.

Toată lumea ştia deja că Winfield era vinovatul. Ziarele din Londra împrăştiaseră vestea.

— Trebuie să recunosc că dintre toţi oamenii, niciodată nu l-am suspectat pe Winfield, spuse Worth, dând din cap.

— Nici eu, încuviinţă Kendall. Ştiam că e un nemernic, dar habar n-aveam cât de mare. Faptul că avea de gând să plece cu amanta lui, crezând că francezii aveau să-l recompenseze, e aproape incredibil. Ce escroc lacom!

Beau încuviinţă.

— Cum suportă Frances vestea, Kendall?

Bărbatul se rezemă de scaun.

— Mai bine decât mă aşteptam s-o facă. Nu a fost chiar surprinsă. Ştia de ceva timp că tatăl ei nu era cine credea ea că este.

— Cum suportă Lady Winfield vestea? îl întrebă Worth pe Kendall, ridicând din sprâncene.

— Asta e cu totul altă poveste, răspunse Kendall cu un oftat. Lady Winfield nu a primit vestea prea bine. Potrivit lui Frances, mama ei stă în pat, nu poate fi consolată.

— Îmi pare rău să aud asta. Am făcut tot ce am putut

ca să ţin povestea despre faptul că baronul a plecat cu Albina departe de bârfitori, dar mă tem că moştenirea lui va fi faptul că e un trădător, răspunse Beau.

Kendall încuviinţă.

— Frances îşi făcea griji pentru mine. Voia să ştie dacă mai vreau să mă căsătoresc cu ea după ruşinea prin care a trecut familia ei.

— Bineînţeles că nu ai respinge-o, răspunse Worth. Eşti mult prea loial.

— Lucru de care am asigurat-o imediat, răspunse Kendall cu zâmbetul pe buze. Nu mă interesează câtuşi de puţin reputaţia familiei lui Frances. M-aş căsători cu ea şi mâine, cu licenţă specială, dacă ar fi de acord.

— Da, Bell, ăsta e un lucru pe care l-ai ratat: Frances şi Julianna plănuiesc acum o nuntă mare, comună, spuse Worth, râzând. La primăvară.

Beau se uită din nou la sticla de brandy. Încerca şi pretindă că totul e normal. Doar terminase o altă misiune şi se întorsese la viaţa lui normală, înainte de următoarea misiune. Nu era nimic nou. Dar nimic nu mai era la fel. Nu trecea niciun moment în care să nu se gândească la Marianne.

O lăsase acolo, cu fratele ei, la intersecţia dintre Coulogne Road şi Andrés Highway din Franţa. Se întorsese la hotel singur. David venise acolo în acea noapte ca să ia valiza surorii lui, iar Beau nici măcar nu-l întrebase unde stăteau. Ziua următoare, îşi făcuse *propriile* aranjamente ca să se întoarcă în Anglia cu vasul pe care aveau să se afle şi Winfield şi Albina, ca prizonieri. De atunci, nu o mai văzuse pe Marianne.

— Dumnezeule, chiar se uită la sticla de brandy, spuse Worth surprins.

— Nu o să beau.

— Dar te gândeşti la asta? întrebă Kendall.

— Nu. De ce?

Worth oftă şi-şi dădu ochii peste cap.

— Cred că e momentul, Kendall, ce zici?

— Timpul pentru ce? întrebă Beau, care se uita

suspicios la prietenii lui.

— E momentul să-ţi ţinem un mic discurs, asemănător cu cele pe care ni le-ai ţinut şi tu.

— Ce discurs?

— Cel în care îţi spunem că eşti îndrăgostit până peste cap de femeie şi trebuie s-o ceri în căsătorie, continuă Kendall.

— Ce femeie? întrebă Beau, dar simţea deja un nod în piept.

Worth dădu din cap.

— Serios? Ce femeie? Ai impresia că nu ştim că te-ai îndrăgostit de Marianne? E evident din tot ce ai spus despre ea din clipa în care ai intrat aici.

— Ce? Doar spuneam povestea despre…

— Scuteşte-ne, răspunse Worth. Amândoi ne-am îndrăgostit de curând. Ştim semnele. I-ai spus numele de cel puţin 100 de ori.

— Ba nu! Şi dacă aş fi făcut-o, a fost doar pentru că era o parte importantă a poveştii.

— Vrei să te contrazici cu noi sau vrei să te ajutăm s-o găseşti? întrebă Kendall calm.

Beau se îndreptă imediat şi se aplecă în faţă.

— Ştiţi unde e?

— Ştiu unde e posibil să fie, răspunse Kendall, iar faptul că ai întrebat asta cu atâta interes nu face decât să ne susţină ideea. Nu te mai preface.

Beau se rezemă iar de spătarul scaunului, fără să spună nimic. Worth ridică sprâncenele.

— Ai rămas fără cuvinte, Bell? Niciodată nu am crezut c-o să prind ziua asta.

— Taci din gură!

— Elocvent. Absolut elocvent, răspunse Kendall râzând.

— Poţi să recunoşti odată că eşti îndrăgostit de ea? zise Worth. Fă-o pentru mine!

— La naiba cu voi amândoi! bombăni Beau. Bine. Spre deosebire de cum aţi fost voi doi, sunt dispus să recunosc asta. O iubesc. Mereu am iubit-o. Vreau să mă căsătoresc

cu ea şi nu dau doi bani pe faptul că e servitoare. Sunteţi pregătiţi pentru un scandal care o să ne consume pe toţi când o să mă căsătoresc cu o servitoare?

— Vezi? Nu a fost chiar aşa rău, nu-i aşa?

— A fost un discurs minunat, răspunse Kendall.

— Dacă ai ceva util să spui, fă-o. Altfel taci din gură, răspunse Beau, cu pumnii încleştaţi.

În acel moment, era pregătit să le dea câte una prietenilor lui.

— Ei bine, eu chiar am ceva util de spus. Din partea prietenului nostru, Clayton, spuse Kendall.

Beau se întoarse cu faţa spre el.

— Ce anume?

— Clayton a aflat nişte lucruri foarte interesante în parlament. S-a aflat inclusiv că ofiţerul David Ellsworth nu e un simplu căpitan.

Beau se încruntă.

— Ce? Despre ce vorbiţi?

— E fiul contelui Elmwood, continuă Kendall.

Vestea îl lovi pe Beau cu putere.

— Credeam că acel titlu nu avea niciun moştenitor.

— Nu avea. Singurul fiu al contelui defunct a renunţat la titlu şi a părăsit Londra în urmă cu mulţi ani. Acel bărbat a fost tatăl lui David.

— Tatăl lui David?

— Da, continuă Kendall. Se pare că David Ellsworth e cel mai mare nepot al ultimului conte de Elmwood.

— Ca să vezi, zise Worth sarcastic. După calculele mele, dacă David Ellsworth e conte, asta înseamnă că Marianne e… o Lady, nu-i aşa?

— Exact, răspunse Kendall sec.

Beau închise ochii, procesând informaţia.

— Unde e? întrebă el într-un final.

Prietenii lui făcură un schimb de priviri.

— Elmwood stă în casa lui Clayton acum. Săracul, habar n-avea că e conte. Clayton a fost de acord să-l sponsorizeze, dar ştiu sigur că Marianne stă în altă parte, zise Kendall.

— Ce? De ce?
— A fost alegerea ei.
— Unde e?
— Mă tem că nu ştiu asta.
Bell lovi biroul.
— La naiba, Kendall! Cum o să pot să o găsesc atunci?
Râsul lui Worth răsună în toată camera.
— Eşti spion, Bell. O să găseşti tu o cale!

Capitolul 40

— Marianne, draga mea, tocmai vin din salon şi ai doi vizitatori, spuse Lady Courtney.
— Vizitatori?
Marianne se încruntă.
Cine altcineva, în afară de Lady Courtney şi David, ştia că stă acolo?
Totul se întâmplase atât de repede de când se întorseseră din Franţa. Mai întâi, generalul Grimaldi le spusese că David era conte. Se pare că după ce fusese prins şi Marianne fusese antrenată ca spion, Ministerul de Interne făcuse nişte investigaţii despre familia lor. Grimaldi aflase asta după ce făcuse legătura între numele lor de familie şi moşia contelui de Elmwood. Lui Marianne încă nu-i venea să creadă că tatăl ei, care fusese atât de iubitor, bun şi umil, fusese singurul fiu al unui conte.
Se pare că tatăl ei se îndrăgostise de mama ei, care era o femeie de rând, când fusese trimis în Brighton în urmă cu mulţi ani. Când îi spusese tatălui lui că avea de gând să se căsătorească cu o femeie de rang inferior, tatăl lui, contele, îl ameninţase cu dezmoştenirea. În loc să încerce să-l convingă pe conte, tatăl ei se înfuriase. Renunţase atât la tatăl lui, cât şi la moştenire, hotărând să câştige banii din armată, iar apoi, să ducă o viaţă simplă de tâmplar în Brighton.
Nici David nu ştiuse nimic despre descendenţa lor.

Acesta îi spuse lui Marianne că tatăl lor nu dăduse niciodată de înţeles că era fiul mai mare al unui bărbat care era conte. David fusese însă uşor de convins să-şi ocupe locul în societate.

— Nu înţelegi ce putere aş avea să influenţez decizii dacă aş ocupa un loc în parlament? îi spuse el în noaptea în care aflaseră vestea. Aş putea susţine drepturile soldaţilor şi aş putea schimba ceva.

Lui Marianne îi apărură lacrimi în ochi. Fratele ei era nobil, puternic şi virtuos. Avea să-şi folosească titlul, puterea şi banii care veneau la pachet cu ele ca să facă bine ţării şi să ajute oameni. Nu putea să se gândească la un bărbat mai potrivit care să aibă o asemenea responsabilitate. Ce bine ar fi fost dacă Frederick ar fi trăit să-l vadă. Ultimele săptămâni erau în ceaţă. Marianne fusese luată acasă de Lady Courtney, la sugestia generalului Grimaldi. Doamna o dusese la o croitoreasă şi se asigurase că tânăra va avea o garderobă demnă de sora unui conte. Cutiile fuseseră livrate în casa lui Lady Courtney, iar Marianne era acum mândra proprietară a zeci de rochii scumpe, pantofi, pelerine, genţi, dresuri de mătase, mănuşi de calitate, cămăşi de noapte cu dantelă, cămăşi atât de delicate, că-ţi vedeai degetele prin ele şi o varietate de bonete minunate. Era ca şi cum se trezise într-un basm. Peste puţin timp, aflase că Lady Courtney ştiuse mereu cine era tatăl ei.

— Tatăl tău mi-a spus clar să nu spun nimic, Marianne. Nici ţie, nici fraţilor tăi, îi zise Lady Courtney, ca scuză că păstrase un asemenea secret.

— Înţeleg. Presupun că acum are sens faptul că tata avea o prietenă de familie ca tine, Lady Courtney. Mereu am crezut că tata a lucrat pentru tine.

Lady Courtney îi zâmbi, plină de înţelegere.

— I-am promis mamei tale, pe patul de moarte, că o să am grijă de tine. Ar fi atât de fericită să vă vadă pe tine şi pe David că vă ocupaţi locurile de drept în societate. Niciodată nu şi-a dorit asta pentru ea, dar nu-i plăcea gândul că îşi împiedică copiii să se bucure de dreptul pe

care-l au din naştere.

Asta îi umplu ochii lui Marianne de lacrimi. Îşi aminti toate momentele când ea şi mama ei se prefăcuseră că e o domnişoară nobilă, care se pregătea să-şi facă debutul, în timp ce se plimbau prin casa lor din Brighton. Realiză că pentru mama ei nu fusese un simplu joc. Încerca s-o pregătească pe Marianne pentru posibilitatea că, într-o zi, va trăi viaţa pentru care se născuse.

Şi insistenţa mamei ei de a o învăţa franceză avea sens acum. În trecut, crezuse că astfel avea să aibă ocazia de a obţine o poziţie mai bună ca guvernantă sau menajeră, dar acum îşi dădea seama că draga ei mamă se asigurase că ea şi fraţii ei erau educaţi potrivit rangului.

Marianne clipi, ca să facă lacrimile să dispară. Dacă trebuia „să-şi ia locul de drept”, voia s-o facă într-un mod care să onoreze amintirea părinţilor ei. În ciuda educaţiei sale, nu fusese crescută ca să fie sora unui conte. Cum putea să înveţe vreodată toate trucurile în a fi un membru al aristocraţiei? O lua ameţeala doar când se gândea la asta.

Ultimul lucru pe care-l voia Marianne era să fie introdusă în societate. Auzise destule poveşti despre snobism şi formalităţi de la Lady Wilhelmina cât să-i ajungă pentru toată viaţa. Cum avea să reacţioneze elita la fiica unui conte, care avea puţină graţie şi fusese servitoare? Dar Marianne nu prea avea de ales. Marianne Notley era moartă, iar Lady Marianne Ellsworth renăscuse în locul ei. În societate. Gândul îi întoarse stomacul pe dos.

Lady Courtney îi spusese deja că avea s-o sponsorizeze. Mai rău, Lady Courtney începuse să vorbească deja despre debutul lui Marianne. Avea deja 23 de ani. Era mult prea mare ca să fie debutantă. Întreaga noţiune era nebunească.

Când nu-şi făcea griji pentru locul ei în societate, Marianne se gândea întruna la Beau. Nu trecea nicio clipă fără să se întrebe unde era şi ce făcea.

Era ca şi cum pierduse o parte din ea în clipa în care-şi luase rămas-bun de la el, în acel cort din Franţa. Fusese

cea mai dificilă decizie a vieţii ei şi îi fusese greu să trăiască cu ea în fiecare zi.

Îi era dor de el. Putea să recunoască asta faţă de ea însăşi. Îi era dor de el cu disperare şi nu era sigură că făcuse ce trebuia când îl părăsise, dar în acel moment, părea să fie singura ei opţiune, ca să-şi păstreze sănătatea mintală.

Până la urmă, ce viitor aveau împreună? Nu avusese nici cea mai vagă idee că avea să descopere că era fiica unui conte. Iar acum... acum era prea târziu. Nu putea să apară la uşa lui Beau şi să spună:

— Se pare că fratele meu e conte. Ai fi interesat să te căsătoreşti cu mine?

În plus, Beau nu pomenise niciodată de căsătorie. Avuseseră doar o aventură. Ce motiv avea să creadă că bărbatul avea s-o dorească de soţie, chiar şi acum? Bărbatul îi spusese clar că munca era cel mai important lucru din viaţa lui.

Marianne dădu din cap, ca să îndepărteze gândurile care îi treceau în mod constant prin minte. Se întoarse ca să se concentreze la ce spusese Lady Courtney.

— Doi vizitatori? Cine ar vrea să mă viziteze? îşi întrebă ea binefăcătoarea.

Lady Courtney răspunse cu un zâmbet blând, apoi majordomul apăru în uşa salonului.

— Lady Julianna Montgomery şi domnişoara Frances Wharton au venit să vă vadă, Lady Marianne.

Marianne înghiţi în sec. Încă nu-i venea să creadă că atunci când cineva spunea „Lady Marianne”, se referea la ea. Şi ce făceau acolo domnişoara Wharton şi Lady Julianna, despre care auzise că e cea mai populară debutantă din ultimele trei sezoane?

Domnişoara Wharton mai mult ca sigur că o ura pentru rolul pe care-l jucase în arestarea tatălui ei. Dar gândul care o afecta şi mai mult era că aceste două femei era logodite cu ducele de Worthington şi lordul Kendall, care erau cei mai apropiaţi prieteni ai lui Beau.

— Invită-le înăuntru, te rog, Tinsdale, spuse Lady

Courtney.

Marianne fu recunoscătoare pentru ajutor. Niciodată nu i se mai ceruse să invite oaspeţi într-un salon din Mayfair. Habar n-avea cum să abordeze situaţia. Ca să-şi oprească mâinile din tremurat le aşează în poală, una peste alta. Dar sub rochia ei albastru-deschis, tot dădea din picior, agitată.

Lady Julianna intră prima. Blonda înaltă şi superbă purta o rochie de un verde minunat, care se asorta cu ochii ei.

Domnişoara Wharton veni după ea. Când bruneta zâmbea, zâmbetul îi ajungea în ochii ei calzi şi închişi la culoare. Aceasta purta o rochie roz şi avea o floare mica, roz, în spatele urechii.

Inspirându-se de la Lady Courtney, Marianne se ridică pentru a le întâmpina.

— Lady Marianne, spuse Lady Julianna, care îi luă mâinile lui Marianne între ale ei. Mă bucur atât de mult să te cunosc.

— La fel, spuse domnişoara Wharton.

Marianne reuşi să mormăie ceva despre cum plăcerea era de partea ei şi le mulţumi pentru vizită, ceea ce îi obţinu un zâmbet încurajator de la Lady Courtney.

După ce toate cele patru se aşezară, iar Lady Courtney ceru să fie servit ceai, Marianne le privi pe tinere cu un nod în gât, aşteptând ca una din ele să vorbească.

— Presupun că te întrebi de ce am venit, spuse domnişoara Wharton, în timp ce-i aruncă un alt zâmbet prietenos lui Marianne.

Marianne aproape oftă uşurată. Domnişoara Wharton nu ocoli subiectul şi aprecie asta la ea.

— Da. Recunosc că da.

— Sunt două motive, răspunse Lady Julianna, care stătea foarte dreaptă.

Asta o făcu pe Marianne să se îndrepte şi ea. Se temea că nu va fi niciodată atât de pricepută ca Lady Julianna, oricât ar studia sub îndrumarea lui Lady Courtney.

— Primul motiv e că am vrut să-ţi urăm bun venit în

societate.

— Asta e foarte drăguţ din partea voastră, răspunse Marianne. Dar aş minţi dacă nu v-aş spune că nu sunt sigură că sunt pregătită pentru societate. De fapt, nici măcar nu ştiu cum aţi aflat unde stau.

Cele două tinere făcură un schimb de priviri.

— Sperăm că nu eşti supărată pe noi, răspunse Lady Julianna, dar bârfele călătoresc repede în oraşul ăsta.

Domnişoara Wharton încuviinţă.

— Când am aflat că ai fost odată servitoarea lui Lady Courtney, am pus nişte întrebări şi am aflat adevărul.

Lady Courtney respiră uşurată.

— Evident că bârfitorii cu asta se ocupă. Ţi-am spus că o să le dai apă la moară, Marianne.

— Da. Aşa e. Vă mulţumesc amândurora pentru grijă. Lady Courtney m-a ajutat şi mă învaţă ce trebuie să ştiu… despre societate.

Domnişoara Wharton îi aruncă un zâmbet plin de înţelegere.

— Poate fi copleşitor, dar voiam să-ţi spunem că o să facem tot ce ţine de noi ca să te ajutăm. Deşi, aşa cum ştii, fiind fiica unui trădător, sunt persona nongrata în societate în momentul de faţă. Dacă tot suntem la acest subiect, îmi pare foarte rău pentru ce a făcut tatăl meu, Lady Marianne. Sper că poţi să mă ierţi pentru legătura cu care o am cu bărbatul care a provocat moartea fratelui tău.

Marianne se întinse şi o strânse pe domnişoara Wharton de mână.

— O, domnişoară Wharton. Te rog să nu crezi că te învinovăţesc. Nu eşti tatăl tău. Mă temeam că o să mă urăşti pentru că am fost implicată în arestarea lui.

— Tata trebuie să suporte consecinţele acţiunilor lui, continuă Frances. Acum nu-mi fac griji decât pentru mama.

— Bineînţeles, spuse Marianne, care îşi retrase mâna şi le aruncă un zâmbet încurajator celor două tinere. Sper că putem să fim prietene.

— Mulţumesc, Lady Marianne. Eşti foarte bună. Te rog să mă crezi că nu ştiam nimic despre planurile tatălui meu.

Acum că stau să mă gândesc, Albina m-a rugat să o învăţ să scrie toamna trecută, dar habar n-aveam ce o să facă cu asta. Ar fi trebuit să pun mai multe întrebări.

— Nu aveai de unde să ştii, răspunse Marianne. Şi bineînţeles că nu cred că ştiai ce plănuia tatăl tău. La fel cum nici eu nu ştiam că tata e conte. Taţii pot fi destul de alunecoşi când vor.

Toate cele patru femei râseră.

— Vestea bună este că Lady Julianna e unul dintre cei mai respectaţi membri ai societăţii şi e logodită cu un duce. Cu ea alături, o să fii imediat acceptată în societate, spuse domnişoara Wharton.

— Nu am de gând să permit societăţii să te dea la o parte, Frances, îi spuse Lady Julianna prietenei ei. Şi fiind logodnica unui conte, ai numele lui Kendall, numele lui Worthington şi sprijinul meu.

— Şi al meu, se oferi Lady Courtney. Dumnezeu ştie că am avut câteva rude care au făcut lucruri pe care nu le-aş putea îngădui.

— Mulţumesc atât de mult, Lady Courtney, răspunse domnişoara Wharton. L-am uitat şi pe lordul Bellingham. Lucas mi-a spus că şi el şi-a oferit sprijinul.

La auzul numelui lui Beau, Marianne se tensionă. Lady Courtney o privi îngrijorată pe Marianne, apoi se întoarse din nou spre Julianna.

— Ai spus că mai e un motiv pentru care aţi venit. Care e?

— Da, răspunse Lady Julianna, care se întoarse din nou spre Marianne. Apropo de lordul Bellingham, am venit să-ţi spunem că a tot încercat să te găsească şi am vrea permisiunea ta să-i spunem unde eşti.

Capitolul 41

Beau stătea la birou, în camera lui de studiu, îşi pusese în faţă. Carafa cu brandy şi un pahar. Se uita la

lichid de aproape o oră, dar încă nu se hotărâse dacă să ia o gură. Singurul lucru pe care-l ştia era că niciodată nu fusese mai tentat să facă asta.

Aproape întorsese Londra pe dos în ultimele două zile în căutarea lui Marianne. Mai întâi, se dusese la Clayton, ca să-şi viziteze fratele. David nu mai era îmbrăcat ca un soldat şi arăta mult mai bine decât ultima oară când îl văzuse. Contele arăta destul de bine. Părea să fie de-o vârstă cu Beau, iar acesta era încântat să-l vadă pe căpitan atât de sănătos.

Beau reuşise să vadă în sfârşit asemănarea cu Marianne. Deşi noul conte avea păr şaten-închis şi nu avea pistrui, avea ochii albaştri ai lui Marianne şi genele închise la culoare. Iar zâmbetul pe care i-l oferise lui Beau când acesta intrase în camera de studiu a lui Clayton îi adusese aminte de cel al surorii lui.

Dar David îi fusese ridicol de loial acesteia, refuzând să-i spună lui Beau unde era tânăra, nici măcar când îi explicase că era îndrăgostit de ea şi că voia s-o ceară în căsătorie. David îi promisese că o să-i spună că Beau voia s-o vadă, dar bărbatul plecase de la Clayton destul de frustrat cât să lovească un zid.

Apoi, se dusese din nou la Grimaldi. Generalul ştia exact unde era tânăra, Beau era convins de asta. Grim însă fusese şi mai puţin deschis decât David. Cel puţin David păruse să regrete când îi spuse lui Beau că nu îl putea ajuta. Grim părea să se bucure de suferinţa lui.

— Dacă niciunul dintre cei mai buni spioni ai mei nu poate să găsească o femeie în Londra, nu sunt sigur că vreau să aflu despre asta, îi zisese Grim.

Beau plecase din biroul generalului. Voia să-i dea un pumn în faţă acestuia.

Beau se dusese la fiecare tavernă, fiecare club şi fiecare loc de întâlnire la care se putea gândi, ca să încerce să audă bârfe care să-l ducă la Marianne. Toată elita societăţii vorbea despre cum moştenitorul contelui de Elmwood se întorsese şi că avea o soră. Tot oraşul părea să vorbească despre Marianne, dar nimeni nu părea să ştie

unde era tânăra. Situaţia îl înnebunea.

Chiar îi trimisese o scrisoare lui Lady Wilhelmina, dar în afară de faptul că femeia se arătase şocată să afle că fosta ei servitoare era sora unui conte, nici ea nu ştia unde locuieşte.

Într-un final, Beau ajunsese în casa lui Worth, unde Julianna, Frances şi Kendall erau în vizită. Beau se afundase într-un scaun din salon, unde stăteau toţi, şi îşi declarase înfrângerea.

— De ce nu ştie nimeni unde e? Cum e posibil? mormăise el, îngropându-şi faţa în mâini.

— Cineva ştie, spusese Julianna. Nu trebuie decât să vorbeşti cu oamenii potriviţi.

— Ei bine, cei cu care am vorbit fie nu ştiu, fie nu vor să-mi spună, bombănise Beau.

Julianna şi Frances se uitaseră una la alta, dar Beau abia observase asta. Se ridicase şi se întorsese înapoi în casa lui, unde căzuse epuizat în pat.

Azi nu făcuse nimic altceva decât să stea în camera lui de studiu şi să se uite la afurisita de carafă cu brandy. Bărbatul ridică lent mâna ca să scoată capacul, când o bătaie în uşă îl sperie.

— Milord, se auzi vocea majordomului. Ai doi vizitatori.

— Poţi să deschizi uşa, Maxwell, spuse Beau şi dădu carafa şi paharul la o parte.

Uşa camerei se deschise şi majordomul lui păşi înăuntru.

— Cine sunt vizitatorii?

— Lady Julianna Montgomery şi domnişoara Frances Wharton.

Beau se încruntă.

— Sunt singure?

— Însoţitoarele lor sunt cu ele, dacă asta întrebaţi.

— Cheamă-le înăuntru.

Peste câteva minute, Julianna şi Frances apărură în uşă fără însoţitoare.

— Aici erai, Lord Bellingham, spuse Frances.

Beau ridică privirea spre ea şi-şi aminti dimineaţa când îi spusese o poveste despre Kendall în librăria lui Clayton. Îi plăcea foarte mult de tânără. Era o brunetă drăguţă, cu personalitate, care era hotărâtă să-l ajute pe Kendall să introducă legi noi în Camera Lorzilor, legi care să sprijine clasele muncitoare. Beau nu avea nimic împotriva ei din cauza tatălui tinerei.

Apoi, privirea i se mută la Lady Julianna. Era o blondă superbă, cu maniere perfecte şi un nume de familie cu greutate. Era şi singura persoană din lume care părea să fie la fel de încăpăţânată şi competitiva ca şi prietenul lui, Worth. Cei doi formau un cuplu perfect.

— Mă bucur să vă văd pe amândouă.

Cele două tinere se aşezară în faţa lui.

— Niciodată nu am mai fost invitată într-o cameră de studiu, spuse Frances, în timp ce se uita în jur. Îmi place. Pot să beau nişte brandy, milord?

Beau îi aruncă o privire ironică.

— Nu ştiu de ce, dar am impresia că nu aţi venit ca să beţi brandy cu mine.

— Poate că nu, oftă Julianna, dar nu sunt împotrivă.

Frances râse.

— Hai să-i punem punct suferinţei, Julianna.

Aceasta oftă din nou.

— Foarte bine, dacă trebuie.

Dar zâmbetul larg de pe faţa ei diminua conţinutul cuvintelor. Frances se aplecă în faţă, cu un zâmbet şiret pe faţă.

— Am venit cu nişte veşti care credem că te interesează, Lord Bellingham.

Beau ridică din umeri.

— Nu mă interesează prea multe în momentul de faţă, dar continuaţi. Cele două se priviră cu subînţeles. Ei bine, ce e?

Julianna inspiră adânc.

— Ştim unde stă Lady Marianne şi am primit binecuvântarea ei să-ţi spunem şi ţie.

Beau se ridică în picioare.

— Ştiţi unde e Marianne?

Inima îi bătea atât de tare, cât durea.

— Da, spuse Frances şi râse.

— Vrea să mă vadă? spuse Beau, aproape ţipând.

— Nu am spus niciodată asta. Dar a fost de acord să-ţi spunem unde e. Dacă vrei să-i faci o vizită, asta e în întregime alegerea ta, răspunse Frances, care-i făcu cu ochiul.

Beau aproape sări peste birou.

— Unde e?

— În casa lui Lady Courtney, din Hanover Square.

— Bineînţeles. Dumnezeule, de ce nu m-am gândit la asta? Nu sunt bun de nimic ca spion.

— Nu e asta. Eşti un bărbat îndrăgostit şi nu gândeşti clar, răspunse Julianna.

— Mai e şi asta, râse Beau. Dar trebuie să vă întreb, cum aţi aflat atât de repede?

Julianna şi Frances făcură iar un schimb de priviri.

— Dacă vrei să afli bârfe, nu îi întrebi pe bărbaţi, răspunse Julianna, cu un zâmbet dulce pe faţă.

— Corect. Beau dădu din cap, în timp ce se îndrepta spre uşă. Vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să plec acum.

Cele două tinere râseră.

— Ne aşteptam să scurtezi vizita, răspunse Frances.

Bărbatul le zâmbi.

— Vă mulţumesc că mi-aţi spus. Vă consider pe amândouă prietene.

— Şi noi pe tine, Lord Bellingham, spuse Frances. Şi noi pe tine.

*

Jumătate de oră mai târziu, Beau bătea la uşa casei lui Lady Courtney. Vântul rece de noiembrie îi înfiora pielea, dar abia dacă observa temperatura scăzută. Un majordom derutat deschise uşa, ca să vadă cauza agitaţiei.

— Sunt lordul Bellingham, am venit s-o vizitez pe Lady Marianne Ellsworth, zise el repede.

— Nu e aici, milord.

— Pe naiba nu e, începu Beau, pregătit să dărâme uşa dacă trebuia. Ştiu sigur că stă aici.

— Nu. Voiam să spun că nu e aici pentru moment. Ea şi Lady Courtney s-au dus să călărească în parc.

— În Rotten Row?

— Da.

Beau nu mai pierdu nicio clipă. Coborî scările în grabă, sări pe cal şi o luă spre Hyde Park. Ajunse în parc în câteva minute şi începu să se plimbe pe aglomeratul Rotten Row, drumul popular, unde membrii elitei se etalau în fiecare seară.

„La naiba, la naiba, la naiba!” Cum putea s-o găsească în ditamai mulţimea? Trăsurile erau pline cu persoane acoperite cu pături şi haine. Abia-şi dădea seama cine era cine. Într-un final, se opri în mijlocul drumului.

— Lady Marianne! strigă el cât de tare putu. Lady Marianne Ellsworth!

Ocupanţii trăsurilor din apropiere îl priveau nedumeriţi.

— Bellingham a înnebunit?

— Cine e Marianne Ellsworth?

Beau galopă pe drum.

— Lady Marianne! Lady Marianne Ellsworth!

— Pentru numele lui Dumnezeu, se auzi vocea unei femei. Nu mai tot ţipa. Sunt în trăsura cu patru cai gri, puţin mai în spate.

Beau găsi trăsura respectivă.

— Lady Marianne? spuse el, sperând că avea s-o găsească. Trăsura lui Lady Courtney se opri câţiva metri mai în faţă. Beau sări de pe cal şi legă animalul de un stâlp din apropiere, apoi traversă drumul, ocolind trăsuri şi cai. Uşa trăsurii lui Lady Courtney se deschise când el se apropia.

— Tu strigai, Bellingham? întrebă Lady Courtney. Încercăm să ne bucurăm de o plimbare civilizată prin parc. Lady Marianne nu are nevoie de niciun scandal cu care să fie asociată. Acum uite ce-ai făcut.

Beau se uită în urmă pentru o clipă şi văzu că toate trăsurile de pe Rotten Row se opriseră, iar ocupanţii lor se uitau la ei ca şi cum era o piesă de teatru. Făcea, într-adevăr, o scenă, dar în acel moment, nu-i păsa câtuşi de puţin.

— Îmi cer scuze, Lady Courtney, spuse Beau, în timp ce privirea lui se întâlni cu a lui Marianne, care era uimită. Dar nu mai puteam să aştept nicio clipă ca să-i spun ce am de spus lui Lady Marianne.

Lady Courtney îşi ascunse zâmbetul.

— În regulă, băiete. Spune ce ai de spus.

— Poţi să vii afară? o întrebă Beau pe Marianne. Te rog.

Marianne încuviinţă şi marchizul o ajută să coboare. În clipa în care păşi pe pământ, Beau se lăsă în genunchi.

— Ştiu că eşti sora unui conte, dar nu-mi pasă câtuşi de puţin. Te iubesc, Marianne. Ar fi trebuit să te cer în căsătorie din noaptea în care m-ai lăsat în Franţa, dar am fost un fraier. Te rog, spune că o să fii soţia mea.

— Excelentă decizie, spuse Lady Courtney din trăsură.

Pe faţa lui Marianne se citi îngrijorarea.

— Eşti sigur că nu mă întrebi doar din cauza schimbării stătutului meu?

— Îţi promit, draga mea. Te-aş cere în căsătorie şi dacă ai fi spălătoreasă. Nu-mi pasă de scandal. Se uită apoi la trăsurile oprite. Ţi se pare că-mi pasă câtuşi de puţin de scandal?

Marianne râse.

— David mi-a spus că mă cauţi. Ca şi Julianna şi Frances.

— Da, şi dacă-i întrebi pe Kendall şi pe Worth, îţi vor spune că am zis că vreau să mă căsătoresc cu tine chiar înainte să-mi spună Kendall că fratele tău e un conte.

— Eu îl cred, Marianne, zise Lady Courtney din trăsură.

— Te rog, Marianne, şopti el, în timp ce o strângea de mâini. Spune că o să te căsătoreşti cu mine. Te-am iubit din momentul în care m-ai găsit trăgând cu urechea la uşa

dormitorului lordului Copperpot şi mi-ai spus să mă opresc.

— Cum rămâne cu funcţia ta de la Ministerul de Interne? O să renunţi la asta? întrebă ea încet.

— Putem să spionăm împreună dacă vrei, zise el la fel de încet, apoi spuse din nou tare: Sau o să fiu un om la casa mea şi o să avem o mulţime de copii.

— Par să fie o mulţime de copii, zise Lady Courtney din trăsură.

Marianne râse.

— Sunt de acord, Lady Courtney.

— Bine atunci.

— Nu ştiu cum să fiu marchiză, Beau. Dacă te fac de râs, şi pe tine, şi familia ta?

— O să te învăţăm. O să te învăţăm şi poţi să fii ce tip de marchiză vrei. Nimic din ce ai face nu m-ar face niciodată de râs. Nu înţelegi, Marianne? Te ador.

— Tot ce se întâmplă e foarte nou pentru mine, Lady Courtney, zise Marianne. Mai e ceva ce ar trebui să întreb înainte să fiu de acord?

— Hmmm, cere o lună de miere extinsă şi invită-ţi prietenii.

— Nu e nicio problemă, spuse Beau imediat. Cu banii pe care i-am câştigat la un pariu de mai demult, sunt pregătit să mergem toţi în cea mai plăcută lună de miere posibilă.

— Sună promiţător, Lady Courtney, răspunse Marianne, în timp ce-i zâmbi lui Beau cu lacrimi în ochi.

— Sunt de acord, draga mea, răspunse Lady Courtney. Sunt de acord. Chiar dacă e un nebun, e unul eligibil.

— Cere mai multe bijuterii! strigă o altă femeie dintr-o trăsură din apropiere.

— Nu pot să schimb faptul că sunt marchiz, continuă Beau, încercând să nu râdă la comentariul femeii. Şi nu pot să te învinovăţesc că nu vrei să joci rolul de marchiză, dar te iubesc nebuneşte. Te rog, te rog, spune da. O să fac tot ce pot ca să te fac fericită. Dacă ajută, o să mă prefac că sunt valet.

— Pare inutil, zise Lady Courtney.

— Da, Beau, răspunse Marianne. De o mie de ori, da. O să mă căsătoresc cu tine.

— Spune-i că-l iubeşti, fato! o sfătui Lady Courtney.

— A, da, şi eu te iubesc, adăugă Marianne, râzând.

Beau se ridică în picioare. O luă în braţe şi o învârti, în timp ce toţi cei din trăsuri aplaudau.

— Te iubesc, Marianne, şopti el când o puse jos şi o sărută apăsat.

— Şi eu te iubesc, Beau. Mereu o să am un loc special în inima mea pentru valetul care m-a iubit.

Sfârşit